

Hạ Thu

Trả lại em yêu

Tập 1

Vừa bước qua ngưỡng cửa , Thơ Thơ đùng ngay tia nhìn dữ dội của một thanh niên . Gã ta mặc bộ veston màu xám , ngồi tréo chân trong chiếc ghế bành bằng nhung đỏ , miệng gã phì phèo điếu thuốc , mắt nheo nheo trông đều giả vô cùng .

Tay chân nàng bỗng dưng luồn cuống , tim đập loạn xạ . Cổ trấn tĩnh, Thơ Thơ nghe giọng mình khẽ run run :

- Dạ xin lỗi , thưa ông , đây có phải là văn phòng tòa án không ?
- À phải rồi – Tia mắt của hấn ánh lên vẻ tinh ranh – Cô muốn tìm ai ?

Hai bàn tay xoắn vào nhau bối rối, hàm răng trắng bập bẹ vào bờ môi đỏ . Thơ Thơ không biết mở đầu như thế nào cho phải cách :

- Thưa ông , tôi muốn gặp ngài chánh án .
- Ngài chánh án ư ? – Đôi mày của hấn khẽ nhướng lên – Cô muốn gặp ngài chánh án để làm gì ?

Tại sao lúc nào cũng là giọng bề trên trịch thượng thế này ? Thơ Thơ khẽ cau mày , bực dọc :

- Tôi gặp ngài chánh án làm gì đó là việc riêng của tôi , không can dự

đến ông .

- Thế à ? – Không nóng giận , gã từ tốn thả một hơi thuốc trông thật điệu nghệ – Sao lại không can dự ? Cô bé tìm tôi để làm gì ?

Thơ Thơ quay phát lại ngay vì tưởng chừng như vừa nghe sấm nổ giữa thinh không .

Nàng nghe lầm rồi chắc ? Một gã thanh niên non choẹt như vậy không thể nào là chánh án được .

- Sao ? – Như để trêu người gã gõ gõ tay xuống mặt kính, nhìn nàng trêu chọc – làm gì em đứng ngây ra như phỗng thế cô em ?

- Ông ...ông ...- Thơ Thơ lấp bắp – Ông mà là chánh án ư ?

- Phải mời cô ngồi – Nụ cười khó hiểu chợt thoát ra dưới bộ râu con kiến – Cô muốn thưa kiện việc gì ? Một tên nhân tình phản bội hay thừa lữ em chồng quá quắt ?

- Thưa ông tôi chưa có chồng - Quá tức mình, Thơ Thơ dẫu môi lên cãi , mặt chợt đỏ bừng vì xấu hổ .

- Thế à ? – đôi mắt của gã chợt sáng lên – Thế thì hay lắm . cô đến để xin giấy kết hôn à ?

Lột thỏm trong chiếc ghế bành, Thơ Thơ nghe nhột nhột trước cái nhìn như muốn bóc trần của hắn .

- Thưa ông , tôi là sinh viên năm thứ tư trường pháp lý . Tôi đến đây để xin liên hệ việc thực tập của mình .

-Ồ ! – Vị Chánh án trẻ tuổi reo lên , lộ Vẻ Vui mừng và thích thú – Phiền cô cho tôi xem giấy tờ .

- Thưa ông đây – Nàng run run mở bóp . Bao nhiêu lời lẽ sắp xếp trong đầu bay biến cả .

- Vũ Thơ Thơ - Gã lại gật gù - Tên đẹp thật . Sinh năm ...để coi . Chà 23 tuổi rồi đấy à , vậy mà tôi cứ ngỡ cô là một đứa bé con bốn tuổi thôi .

- Kìa ông ! – Thơ Thơ kêu lên ngỡ ngác – Sao ông bảo tôi là trẻ con lên bốn chứ ?

- Vì chỉ có những đứa trẻ mới gọi tôi, một thanh niên 28 tuổi bằng tôi thôi .

- Ôi ông ...- Thơ Thơ cứng lời , nàng không hiểu sao một người từng được mệnh danh là lém lỉnh như nàng lại phải vụng về trước hăn .

- Sinh viên xuất sắc đấy chứ ! – Gã lại thao thao bất tuyệt – Nhưng cô luật sư tương lai này , xin hỏi cô một điều thiết yếu là giữa lý thuyết và thực hành là một khoảng cách khá xa đấy .

- Thưa ông vâng – Không chịu nổi lời trích thượng dạy đời của hăn , Thơ Thơ đứng lên – Nhưng nếu ông không bằng lòng thì

- Ấy khoan ! – Gã đưa tay lên làm một cử chỉ ngăn lại – Chờ tôi ngắm qua hình thể của cô em một chút .

Nói xong, hăn ta đứng dậy , hai tay thọc sâu vào túi quần , đi vòng quanh nàng và chặc lưỡi:

- Chà đẹp thật đấy . Vòng eo này đáng giá ngàn vàng .

- Thưa ông –Thơ Thơ giận run – Tôi không phải là người đến dự thi hoa hậu để cho ông mặc tình ngắm nghía . Nhận hay không xin ông trả lời cho .

- Đừng nóng – Vẫn với một cử chỉ khoan thai – Cô sẽ làm bể tim tôi vì cái quắc mắt kiêu sa như vậy . Dột nhiên hăn vụt nở nụ cười xòa - Thôi được rồi tôi nhận cô thực tập ở văn phòng tòa án .

Thở một cái phào nhẹ nhõm , Thơ Thơ nhoẻn miệng cười :

- Cám ơn ông . Bao giờ thì tôi có thể trở Lại đây ?

Suy nghĩ một giây , viên chánh án nói nhanh :

- Ngày mai, ngày mai cô hãy đến hội trường Nhân Hậu nghe tòa xử một vụ án khá hay .

- Thưa ông, vâng – Thơ Thơ chột ngập ngừng – Còn ...giấy tờ này ...

- Giấy tờ này – Hẳn ta xếp gọn làm tự bỏ vào túi áo – Ngày mai tôi sẽ trả lại cho cô .

Lòng bất ổn , Thơ Thơ gật đầu nhè nhẹ :

- Thưa ông vâng . Chào ông hẹn gặp lại

- Tất nhiên rồi – Hẳn cười vui – Hẹn gặp lại .

Bóng Thơ Thơ đã vút nhanh ra đường, chiếc Đ đỏ hòa tan vào dòng xe cộ . Viên chánh án đứng nhìn theo ngút tầm mắt . Không hiểu sao, hẳn lại buông tràng cười thích thú

o O o

Đặt chân đến hội trường Nhân Hậu, Thơ Thơ vội vàng ngừng bước ngẩn ngơ nhìn khung cảnh quá ồn ào chung quanh . Có lẽ đây là lần đầu tiên nàng được trông thấy mọi người đến dự Phiên tòa đông đả Dường này . Bỏ cả công ăn, việc làm để theo dõi một vụ án , hẳn là một vụ án có nhiều điều hấp dẫn .

- Ê đi đâu vậy ? – Một người đàn bà trừng trừng mắt , khi thấy nàng cố len lỏ Giữa dòng người để tiến lên – Đừng bắt công thể cô bé .

Chúng tôi phải đến từ 6 am mới giành được chỗ này .

Phải dành chỗ trước ư ? Thơ Thơ quá đỗi tò mò . Không nén được, nàng hạ giọng hỏi về biết điều :

- Hôm nay tòa xử vụ gì vậy hả Dì Hai ?

- Cô chưa biết gì ư ? – Bà ta tròn mắt ngạc nhiên – Vụ Bà Bằng Châu giết người báo nào lại không đăng tải .

Bà Bằng Châu giết người , Thơ Thơ nhớ ra rồi đó là vụ án phức tạp nhất trong năm rồi . Đó là vụ án phức tạp nhất trong năm . tòa đã xử đến lần thứ hai rồi mà vẫn chưa xong . Giá mà gặp được vị Chánh án thì hay biết mấy .

Thơ Thơ nhón chân nhìn qua dòng người đông như kiến thở dài ngao ngán . Không thể nào vượt qua nổi hàng rào người đông đảo kia .

- Này cô ! – Ngỡ nàng thở dài vì không tìm được chỗ ngồi . Người đàn bà gầy gố ban nãy nép mình qua bên nói tiếp – đứng nép vào đây , chật một chút nhưng không sao .

- Cám ơn dì - Thơ Thơ nói mà óc không ngừng suy nghĩ . Với một vụ Phức tạp dường này , gã chánh án, trẻ con kia xử ra sao ?

Phiên tòa đã bắt đầu . Thơ Thơ đưa mắt kiểm tìm trên hàng bồi đoàn . Và hệt hẳng biết bao nhiêu, khi ngồi giữa phiên tòa là vị chánh án uy nghi tuổi quá 50 đang gật đầu chào mọi người bằng ánh mắt nhân hậu .

Thế ngài chánh án trẻ tuổi đâu rồi ? Thơ Thơ thầm suy đoán . Có lẽ vì hẵn chưa đủ kinh nghiệm , nên người ta mới mời một vị chánh án cao niên, bản lĩnh với nhiều năm kinh nghiệm .

Hài lòng với lập luận của mình , Thơ Thơ an tâm lia mắt nhìn sang tội phạm . Kẻ sát nhân run rẩy đứng trước vành móng ngựa .

Lại thêm một lần hệt hẳng nữa , lẽ nào người đàn bà đó lại là kẻ sát nhân ? Thơ Thơ nhón chân cố nhìn bà Bằng Châu cho thật kỹ .

Đó là một người đàn bà phúc hậu , dù tuổi đã cao , song hầy còn đẹp lắm . Đôi mắt buồn chứa vạn điều tâm sự còn ẩn hiện sau hàng mi dày cong vút , giọng nói nồng nàn ấm áp . Tuy hơi run run, song đó là cái run của một con người yếu thế mong nhờ pháp luật chở che , chứ không phải là cái run sợ của một kẻ sát nhân đối diện cùng tội lỗi .

Tự dưng nàng nghe có cảm tình nhiều với người đàn bà đó, và không biết tự lúc nào nàng bỗng tin rằng bà vô tội .

Thế nhưng khi nàng lia tia nhìn về phía nguyên cáo , trái tim của nàng lại một lần nữa phản bội , bởi những dòng nước mắt tuôn tràn như mới khóc thương chồng . Giọng nói nghẹn ngào phần uất đòi kẻ sát nhân đền mạng làm cả phiên tòa ngẩn ngơ rơi vào im lặng .

Tuy không đẹp đẽ cao sang như bà Băng Châu , nhưng toàn bộ con người này toát lên vẻ nhiệt thành trung hậu , thái độ đau khổ của bà khiến cho mọi người thương tâm đến rơi lệ .

Tòa án sẽ xử sao khi một người cứ khẳng khẳng cho là mình vô tội và một bên cứ nhất quyết cho rằng đó là kẻ sát nhân ?

Chỉ còn trông mong vào nhân chứng .

Nhưng trong trường hợp này, nhân chứng coi như vô nghĩa . Bởi cả bên nguyên lẫn bên bị cáo đều có những người làm chứng rất đàng hoàng rất đáng tin cậy và cũng rất cương quyết bảo vệ lời khai của mình cho đến khúc cuối .

Đây là lần xử thứ hai rồi mà công tố viên lẫn luật sư của hai bên vẫn cứ phải bó tay trước những lập luận quá rõ ràng của họ . Ngay cả Thơ Thơ , một sinh viên trường luật thường được thầy khen là một

luật sư thông minh , nhiều triển vọng cũng không biết xử sao trước giọng nói chân thành của bà Băng Châu .

- Kính thưa quý tòa cùng toàn thể bà con, tôi xin tuyên thệ giữa trời đất, lấy danh dự của một đời người mà nói : Tôi không phải là kẻ sát nhân . Tôi đã bị đưa vào một cái bẫy khiến tôi có miệng cũng như câm, có mắt cũng như mù , có tai cũng như điếc . Xin quý tòa hãy vì lòng nhân hậu gắng tìm ra thủ phạm , cứu lấy một linh hồn khốn khổ , bị lưu đày suốt hai mươi mấy năm dài .

- Không ! Không! – Người đàn bà khốn khổ lại kêu lên tắc nghẹn – Xin quý tòa đừng tin lời nó . Chính mắt tôi trông thấy rõ ràng, nó là kẻ sát nhân . Xin quý tòa hãy trừng phạt kẻ sát nhân . Tôi khẩn thiết kêu gào .

Cả phòng xử án rơi vào im lặng . Các vị quan tòa đành lui vào hội ý . Để cuối cùng viên thư ký phiên tòa đứng lên thông báo dời phiên tòa về sau thêm một tháng .

Tất cả mọi người kéo ghế ồn ào đứng dậy . Một làn sóng dư luận tràn lên . Song cũng giống như nhau , không thể bên ai và bỏ ai cho được .

Ngồi yên chờ dòng người tả hết , Thơ Thơ bỗng nhiên mơ ước trở thành luật sư cho người đàn bà tội nghiệp có miệng như câm kia . Bờ thật lòng giữa cảm tình dành cho hai người đàn bà đó , trái tim nàng phần nào nghiêng về phía bà Băng Châu hơn .

Vì sao ? Nàng chưa biết . Nhưng có lẽ giờ đây ngài chánh án trẻ đang nóng ruột chờ nàng . Thơ Thơ đứng dậy đi nhanh vào phòng chánh án .

Cánh cửa bật mở , Thơ Thơ trông thấy người chánh án già ngồi yên lặng trên bàn, những ngón tay gầy lồng vào mái tóc bạc suy tư .

- Dạ cháu xin lỗi vì đã làm phiền bác .

Vị chánh án ngẩng đầu lên, ánh mắt mệt mỏi :

- Mời cô mai trở lại, tôi đang bận .

- Vâng cháu biết – Thơ Thơ chột muốn chia sẻ cùng ông nỗi bận tâm

– Nhưng thưa bác cháu đến đây không phải để kiện thưa ai , mà cháu muốn thưa với bác , cháu đến đây với tư cách một sinh viên thực tập .

đôi mắt ông lấp lánh tia nồng nàn:

- Thế à ? Ngồi đi cháu . Cháu học về môn gì ?

Thơ Thơ ngồi xuống ghế, cúi đầu bẽn lễn :

- Dạ cháu sẽ là một luật sư trong tương lai .

- Tốt lắm - Người chánh án già chìa tay ra cho nàng bắt – Bác xin chúc mừng cho cháu .

- Dạ , cháu cảm ơn bác – Thơ Thơ bắt tay ông , hồi hận vì không gặp ông trước vị chánh án trẻ.

- Chỉ cần cháu đưa giấy giới thiệu đây, bác sẽ nhận cháu vào thực tập ngay không trở Ngại – Ông nói dễ dãi .

- Dạ ...toàn bộ giấy tờ cháu đã đưa cho ngày chánh án trẻ tuổi hôm qua rồi ạ .

- Vị chánh án trẻ Tuổi ? –Ông kêu lên chưng hửng – Nhưng vị chánh án trẻ tuổi nào ? Cháu gặp người ấy ở đâu ?

- Dạ – Thơ Thơ hoang mang –Dạ Cháu gặp ông ấy ở văn phòng tòa án , ngày hôm qua vào lúc hai giờ chiều .

Vị chánh án lật nhanh cặp kính ra khỏi mắt :

- Cháu nói sao ? Rõ ràng là không ổn rồi . Nơi đây chỉ có ta là chánh án thôi .

- Hả Thơ Thơ rụng rờ - Vậy người ấy là ai ?

- Là ai ? – Vị chánh án cười mũi – Làm sao mà ta biết được nhưng bình tĩnh lại đã . - - Ông nói khi thấy mặt nàng tái mét – Cháu hãy tả hình dáng người ấy cho ta rõ . Có khi một nhân viên nào của ta đùa với cháu chăng ?

Nhẹ nhõm trong lòng, nàng kể cho ông nghe câu chuyện của mình với người thanh niên đó . Nghe xong ông lắc đầu :

- Trong cơ quan của ta , không có ai giống như cháu kể . Thật là lạ !

- Vậy thì làm sao hờ Bác ?

- Ta cũng không biết nữa – Vị chánh án đưa tay bóp trán . Câu chuyện quá lạ lùng, chẳng thua gì vụ án bà Băng châu ông đang xử . Thời gian lặng trôi , ông và Thơ Thơ để phí vào một việc chẳng ra đâu . Gã thanh niên ấy là ai ? Sao lại có hành động lạ lùng vậy ? bỗng dưng Thơ Thơ linh cảm : gã thanh niên kia có liên quan vào vụ án và nàng hạ quyết tâm phải tìm ra cho bằng được .

o O o

- Thưa ba con mới về - Thơ Thơ hôn đánh chụt lên má ông Nhân – Ba rảnh rang ngồi coi báo thế này mà sao con cứ nghĩ rằng ba đang có chuyện lo âu .

đặt tờ báo xuống bàn , ông Nhân nhìn con âu yếm :

- Thôi đừng suy luận nữa con bồ câu nhỏ . Công việc thực tập thế nào rồi ?

Chiếc môi nhỏ cong lên :

- Ban đầu thì hơi rắc rối , nhưng với tài sắp xếp của con , mọi chuyện lại đâu vào đó .

Ông Nhân xếp gọn tờ báo xuống chân bàn , mặt làm ra vẻ Cực kỳ quan trọng

- Thế à ? con của ba bao giờ cũng giỏi !

Thơ Thơ hất mặt lên :

- Chứ sao . À , mẹ Con đâu rồi ba ?

Ông Nhân dựa lưng ra sau ghế lơ đãng :

- Ba không biết , dường như mẹ của con đi chợ

- Sao lại dường như ?- Thơ Thơ kêu lên chẳng hài lòng, bao giờ nàng cũng muốn cha thật quan tâm đến mẹ – Để mẹ đi một mình rủi có ai bắt cóc rồi sao ?

- Ai mà bắt cóc – Ông Nhân nói thản nhiên – Mẹ con có phải là đứa bé đâu .

- Con không đồng ý cho ba nói vậy – Thơ Thơ giậm chân hờn dỗi – Ba phải thật sự yêu thương mẹ

- Ai bảo với con là ba không yêu mẹ – Ông Nhân nhìn con lạ lẫm rồi trở giọng – Bao giờ ba cũng yêu mẹ thương con .

- Thật nhé –Thơ Thơ nhẩy cẩng lên- Có vậy con mới an tâm đi tắm .

Ông Nhân lặng yên nhìn con nhẩy chân sáo lên lầu . Lát sau, khi bóng nàng khuất hẳn sau cầu thang , ông mới dám buông tiếng thở Dài nhè nhẹ

Ông sợ con biết được nỗi ẩn tình suốt 23 năm dài câm lặng . Ông muốn con hãy tin rằng: “ mình đang sống giữa một gia đình hạnh

phúc ."

Còn sự thật thìÔng Nhân bỗng nhếch môi cười chua chát . Không hiểu mình có hạnh phúc hay không ? Từ lâu lắm rồi , giấu kín mọi người thân, ông muốn tất cả hãy nghĩ rằng ông đã bằng lòng với cái giàu hiện tại , cùng cái hạnh phúc mơ hồ mà họ đã dành tặng cho . Hãy quên đi, quên tất cả đi mà sống trọn tuổi già thanh thản . Nhưng ông có phải đã già lắm đâu ? Bốn mươi chín tuổi vừa đúng nửa đời người .

Nửa đời người vô vị đã trôi qua , sao ông không muốn sống cho trọn nửa đời người còn lại trong cái hạnh phúc mà bất cứ người đời , ai ai cũng mong muốn .

Vợ đẹp , con xinh lại là giám đốc một ngân hàng có tiếng . Ông còn đòi hỏi gì hơn ? Phải chăng điều ông cần đây là một cái gì đó thật cao siêu, vượt lên tất cả cái tầm thường của cuộc sống nhân gian ? Cái hạnh phúc đó đã vượt khỏi tay ông từ lâu lắm rồi .

- Ba nè ! Con sẽ kể cho ba nghe chuyện này ly kỳ lắm .

Thơ Thơ đã thay bộ đầm ở nhà màu xanh lơ trông thật dịu .

Ông Nhân cố vui cho con vui trọn vẹn:

- Chuyện gì mà ly kỳ ghê vậy ?

- Chẳng những ly kỳ mà con vô cùng khủng khiếp nữa .

Thơ Thơ rụt vai lại sợ hãi làm ông Nhân vụt cười xòa , bởi ông đã quá quen rồi lối phóng đại của con .

- Đó – Thơ Thơ giậm chân hờn dỗi – Ba lại chẳng tin con .

- Sao lại không tin ? – Ông Nhân trợn mắt – Con kể đi .

- Ba biết không ?

- Không

- Ba này ! – Thơ Thơ đấm mạnh vào người ông Nhân – Ba làm con cụt hứng mất rồi không kể nữa đâu .

Ông Nhân cười xoa:

- Ai bảo con hỏi ba biết không, dĩ nhiên là ba phải trả lời như thế chứ .

- Ba cứ trêu con – Thơ Thơ đặt cằm lên vai ông , nói tự hào – Con đã nhận lời làm luật sư cho bà Băng Châu .

- Băng Châu – Ông lặp lại .

Thơ Thơ gật đầu :

- Phải rồi, ba biết không . Tự nhiên con linh cảm rằng bà ta không phải là kẻ giết người , và con đã tự hứ với lòng bằng mọi cách phải minh oan cho bằng được . Kìa ba , ba làm sao vậy ?

Nàng lay áo ông, ông bừng tỉnh :

- À không , ba chỉ sợ cho con ngựa non háu đá .

- Không phải vậy đâu – Thơ Thơ nói vùng vằng – Con nói đàng hoàng nghiêm chỉnh đó . Nhưng để con kể cho ba nghe chuyện này kinh khủng lắm .

- Hết ly kỳ , kinh khủng rồi rùng rợn ly kỳ - Ông Nhân than thở- Cha đến vỡ tim chết vì những chuyện hãi hùng con kể

- Ba này! – Thơ Thơ kéo tay áo ông – Con nói thật chứ bộ

- Thì ba có bảo con nói dối đâu – Ông Nhân đưa tay chào thua – Sao , kinh khủng đến độ nào ?

Bằng giọng tức tối , Thơ Thơ kể cho ba nghe việc mình gặp tên chánh án giả và bị anh ta lừa lấy hết giấy tờ .

- Có chuyện gì mà cha con vui vẻ vậy ? – Một giọng nói êm êm vang lên . Thợ Thợ ngẩng đầu chạy ào ra cửa vui mừng .

- A mẹ Về. Mẹ biết không, con vừa gặp một chuyện vô cùng kỳ quái . Lại kỳ quái ! – Ông Nhân thở dài nhìn tờ báo . Tia mắt thần thờ lia trên hàng chữ nhỏ không biết bao giờ con của ông chịu lớn lên cho , lúc nào cũng nhí nha nhí nhảnh . Nhưng ông cũng thú thật lòng , ông còn sống được ngày nay , đứng vững giữa thương trường chính là nhờ chiếc miệng liến thoắng của con . Nó đã làm cho gian nhà rộng bớt phần nào hyêu quạnh , cho ông và vợ có cùng chung mục đích , sống và yêu thương nhau vì hạnh phúc của con .

Vụ án Băng Châu .

Tia mắt của Ông dừng lại trên một khung chữ lớn . Cái tên này như vừa gợi cho ông nhớ đến một cái gì đó thật quen thuộc . Từ lâu rồi, ông không còn quan tâm về xã hội , như một kẻ chán đời , ông chỉ biết làm ăn .

À, ông nhớ ra rồi, cái tên Băng Châu này ông vừa được nghe Thợ Thợ kể lại trong câu chuyện kinh hoàng của nó . Tờ mờ ông đọc cho xong bài phóng sự

Một vụ án lạ lùng, tương đối hay , ông Nhân tự nghĩ , nhưng tất cả chuyện này giờ đây có ý nghĩa gì với ông .

- Anh ! Em mời anh uống cà phê - Linh Chi đặt ly cà phê nóng xuống, nhìn ông âu yếm – Anh đang xem gì vậy ? – Bà ngồi xuống cạnh ông rồi chợt kêu lên hốt hoảng – Vụ án Băng châu ? Anh cũng quan tâm đến vụ án này nữa sao ?

Ông Nhân đặt tờ báo xuống , bưng ly cà phê nhắm nháp .

- Không , nhưng ...- Ông chợt nhìn bà lạ Lắm – Nhưng sao em lại có vẻ hốt hoảng khi thấy anh quan tâm đến vụ án này ?

- Không – Tia mắt bà lảng tránh – Chẳng có gì, em chỉ lo sức khỏe của anh .

- Cám ơn em – Ông Nhân đặt tay lên vai vợ .

Thơ Thơ vội bước vào trông thấy , nàng la lên chói lói :

- Ba mẹ tình ghê , ngay cả trước mặt trẻ con cũng không biết thẹn .

- Thơ Thơ - Linh Chi đỏ mặt – Con đừng nói bậy, cơm đã dọn xong chưa ?

- Dạ thưa hoàng mẫu – Nàng dậm chân tình nghịch – Tất cả đã xong rồi ạ

Linh Chi nắm tay chồng đứng lên :

- Mình vào dùng bữa đi anh .

Ông Nhân đứng lên uể oải , Thơ Thơ vội chạy nhanh :

- Con không nhìn đâu , ba mẹ cứ tự nhiên .

Ông Nhân chợt buồn . Vẻ nhí nhảnh của con đã vô tình nhắc cho ông nhớ đến một người .

o O o

Hôm nay ngày ...tháng....năm vào lúc 8:30 theo mặt báo của nhân dân , đoàn chúng tôi gồm :

1) Đại úy Nguyễn Khắc Trung

2) ...

3) ...

Tiến hành kiểm tra phòng 101 khách sạn Kỳ Lân nằm ở đường ...Phố ... Bắt quả tang bà Bằng Châu đang tìm cách tẩu thoát thi hài nạn

nhân ...

Hiện trường :

- Bà Bằng Châu khấp người đẫm máu đang ôm trong tay xác một người đàn ông .

Theo giám định pháp y cho biết người đàn ông đó chỉ vừa chết chưa đầy 3 phút, thi thể của nạn nhân hãy còn mềm nóng .

Câu đầu tiên bà Bằng Châu nói khi thấy chúng tôi là :

- Không , tôi không phải là kẻ sát nhân .

Chúng tôi đã mời bà về văn phòng làm việc . Sau mấy ngày hỏi cung, trước sau bà vẫn nói một câu :

- Không . Tôi không phải là kẻ sát nhân .

Nhưng xét nghiệm pháp y cho thấy tất cả các dấu tay trong căn nhà , trên thi thể nạn nhân và trên cả chuôi dao đều là của bà Bằng Châu .

Bao nhiêu dữ kiện trên , chúng tôi thiết nghĩ tòa án đã có thể truy tố bà ta trước pháp luật về tội giết người .

Dòng nhật ký còn dài, nhưng chiếc xe đã thẳng lại vội vàng, làm Thơ Thơ giật mình đánh rơi cuốn sổ xuống chân .

- Cô Thơ Thơ , đã đến nơi rồi – người tài xế mở cửa cho nàng khẽ nhấc .

- Cám ơn anh – Nàng cúi lợm quyển sổ nhoèn miệng cười rồi đi nhanh vào phòng giam xuất trình giấy tờ giới thiệu .

Bước chân theo người nhân viên thừa hành công vụ , trí óc Thơ Thơ vẫn chưa thoát khỏi bàng hoàng . Bởi lẽ, theo lời nhật ký ghi trong sổ , Bằng Châu rõ ràng là thủ phạm giết người .

Nhưng lẽ nào một người phụ nữ dịu dàng có ánh mắt mượt mà như vậy lại là kẻ sát nhân , giết người tàn nhẫn được ?

Rồi nàng lại chạnh lòng, khi nhớ đến những giọt nước mắt đầm đìa tuôn trên má bà Thoại Châu , người vợ mất chồng thật sự mới đau đớn dường kia .

Tiếng chìa khóa va vào nhau lách cách .Thơ Thơ thấy rung mình cảm thương cho những tội nhân , phải sống cách biệt giữa bốn bức tường lạnh lẽo . Trong phút chốc , nàng quên mất rằng : đó là cái giá mà họ phải trả cho những tội lỗi mình làm .

- Mời cô tự nhiên – Người gác tù nói lạnh lùng rồi bỏ đi nhanh . Còn lại một mình . Thơ Thơ tần ngần nhìn mãi vào cánh cửa sắt nặng nề màu rêu phủ , không biết phải chọn thái độ nào đối xử Với tội nhân . Hít một hơi dài thu hết can đảm vào lồng ngực , nàng đẩy mạnh tay vào cánh cửa , một tiếng kẽo kẹt vang lên, và Thơ Thơ bắt gặp ánh mắt của bà Băng Châu nhìn mình ngơ ngác .

- Chào bà ! – Thơ Thơ gật đầu chào nhã nhặn – Tôi là Vũ Thơ Thơ , luật sư mới của bà .

- Lạy trời phật ! – Đôi mắt Băng Châu nhắm nghiền cho những giọt lệ tuôn dài trên má .

- Bà cứ yên tâm – Thơ Thơ ngồi xuống cạnh bên – Tôi sẽ làm mọi cách để chứng minh bà vô tội nếu đó là sự thật .

- Nhưng cô không đủ sức đâu – Bà lắc đầu nói như thương hại – Cô còn trẻ thế này

Đôi mày Thơ Thơ chột nhứ . Vốn quen được cưng chiều , nàng không thích lối nói coi thường của bà .

- Cô đừng phật dạ –Bà nói như đọc được ý nghĩ của nàng – Đó là sự thật , đã hơn bốn tháng rồi , tất cả các luật sư nổi tiếng đều phải bó tay . Có lẽ tôi đành buôn xuôi tay mặc cho số phận .

Giọng bà buồn man mác . Thơ Thơ chợt thấy động lòng :

- Bà đừng bi quan như vậy . Chúng ta hãy tin vào chính nghĩa .
- Ôi ! Bằng Châu kêu lên lạ lẫm – Đây là lần đầu tiên từ lúc đặt chân vào bốn bức tường lao lý, tôi được nghe một lời thông cảm
- Vậy thì bác kể đi – Một niềm thương mến chợt dâng lên , Thơ Thơ nắm lấy tay bà cuồng nhiệt – Bằng mọi cách cháu sẽ minh oan cho bác .

Bằng Châu ngược nhìn Thơ Thơ tia mắt ánh lên niềm tin hy vọng , làm nàng nghe toàn thân mình chấn động . Một cảm giác lạ Lùng lán tỏa khắp toàn thân , nàng mỉm cười khuyến khích:

- Bác kể đi . Bác có giết người không ?
- Không – Bà Bằng Châu kêu lên bức tức – Từ thuở Nhỏ đến giờ , tôi chưa một lần làm đau đến con kiến cành hoa . Thì làm sao tôi giết người cho được .

Thơ Thơ tin vào thái độ thành khẩn của bà , nàng nhẹ lời hỏi tiếp :

- Thế thì tại sao trên chuôi dao lại có dấu tay của bác ? Bác có liên quan gì với nạn nhân mà lại ôm ông ấy trong lòng ?
- Ông ấy là ...- Bằng Châu đột nhiên im lặng rùn mình kinh sợ – Không tôi không thể kể với cô điều gì cả . Nếu tin tôi và có lòng tốt muốn giúp tôi , cô hãy tự mình tìm kiếm .
- Tại sao ? – Thơ Thơ ngơ ngác
- Tôi không thể nói , không thể nói một điều gì cả Thơ Thơ à - Bà rũ

người xuống đôi bàn tay mệt mỏi .

Rõ ràng là một vụ án lạ Lùng . Thơ Thơ thầm nghĩ : chưa có một nạn nhân nào giống như bà cả . Cứ một , hai bảo mình vô tội, lại ngoan cố giấu kín những gì có thể giúp mình vô tội . Thật là bức bối . Thơ Thơ nổi giận . Bà ta đã cố giấu thì việc gì nàng phải bận tâm lo nghĩ . Nhưng trông bà thật thảm thương , hằn trong lòng bà đang trải qua những cơn bão dữ . Một tình cảm lạ lùng len nhẹ vào tim

Thơ Thơ cương quyết nói :

- Tôi sẽ tìm ra thủ phạm , giúp bác giải oan .
- Cô - Bà Bằng Châu ngược lên mừng rỡ .- Cô nói thật ?

Thơ Thơ gật đầu nhẹ nhàng , ánh mắt bà Châu sáng ngời tia hy vọng . Nhưng rồi tia sáng ấy vụt bay đi , nhường chỗ cho một trời tan thương sợ hãi .

- Không được đâu , một mình cô không đủ sức . Bọn chúng thật hung ác .

Thơ Thơ lắc đầu tỏ vẻ không tin . Bằng với tất cả tuổi xuân phơi phới , nàng tin ở sức mình . Và không hiểu sao giữa lúc này , hình dáng người chánh án trẻ trung giả mạo lại hiện lên trong đôi mắt sáng ngời của nàng .

Đảo mắt nhìn qua các tiệm sách thêm một lần nữa , Thơ Thơ đưa tay chỉ một quyển sách màu đỏ nằm chèn giữa muôn ngàn màu rực rỡ :

- Chị , chị cho em mượn quyển sách dịch kia
- Sách của em đây – Người bán hàng vui vẻ trao cho nàng quyển sách, nháy mắt mỉm cười ra dấu đã nhận diện được khách hàng quen thuộc , rồi quay qua đón những người mới đến .

Từ lúc gặp bà Băng Châu đến giờ , tâm trí Thơ Thơ cứ nặng nề u ám . Không hiểu sao nàng tin bà ta một cách lạ Lùng , và dường như sự sâu xa trong tâm khảm , một quyền lực nào mờ hồ sai khiến , nó buộc nàng bằng mọi cách phải minh oan cứu cho bằng được người đàn bà vô tội đó

Nhưng nàng biết bắt đầu bằng cách nào đây ? Khi trong tay không một mảy may đầu mối . Thơ Thơ hiểu bà Băng Châu biết rõ ràng mọi chuyện nhưng không thể càn bày . Lý do nào ? Thế lực gì buộc bà ta nín lặng nhận nỗi oan ức về mình ? Thật là điên lên được .

Hôm qua bí quá , nàng toan gọi điện hỏi bác Phi Nam chánh án . Tay đã nhắc ống điện thoại lên, nhưng tay kia lại đặt trả Xuống bàn . Thơ Thơ biết tính mình vốn hiếu kỳ , bướng bỉnh . Đã làm thì phải làm cho đến tận cùng , không bỏ cuộc cũng không cần ai giúp đỡ . Từ nay đến cuối tháng , nàng nguyện lòng sẽ tìm ra đáp số .

Nhưng đáp số ở đâu ? Đôi mắt nàng lia chăm chăm qua từng trang giấy . Các luật sư thiên tài , các Sôlốc Hôm thời đại, các người sẽ xử sao khi gặp tình huống lạ lùng này ?

Một bóng người khẽ chen qua , đụng nhẹ tay nàng làm quyển sách rơi xuống . Thông thường , nàng đã cho hẳn biết thế nào là lễ độ . Hôm nay bận tư duy quá , nàng tạm tha cho vui vui với ý nghĩ lạ lùng . Thơ Thơ mỉm cười cúi nhặt sách lên . Bóng dáng gã vô tình thoáng qua trước mặt . Nàng chợt giật mình sững sốt gọi to :

- Ông ...ông ấy là ...ông chánh án ới !

Tên chánh án giả ! Đúng là gã thanh niên vừa đụng nàng rơi quyển sách chính là tên chánh án trẻ con đã một lần lừa gạt lấy hết giấy tờ

của nàng . Vắn vô tư bước dần về chiếc mô tô LA 250 phân khối . Thơ Thơ quỳnh quáng , quên trả tiền sách, đuổi theo hấn như đuổi theo một tên ăn trộm . Bao nhiêu khách bộ hành quay nhìn ngơ ngác .

- Ông – Nàng đến vừa kịp lúc hấn nổ máy cho xe vọt đi rất nhanh . Bàn tay chụp hực vào vai hấn lơ lửng giữa không trung trông thật buồn cười .

Những tiếng khúc khích khẽ vang lên , Thơ Thơ bực tức giẫm chân , mắng thăm :

- Tên khốn kiếp ! Người không thoát khỏi tay ta đâu . Đồ láu cá ! Bây giờ thì Thơ Thơ biết không phải vô tình hấn đụng nàng rơi quyển sách . Hấn có dụng ý rõ ràng . Dụng ý của hấn là muốn chọc tức khiêu khích nàng, cho nàng là đứa trẻ con vô tích sự . Nghĩ đến nụ cười đểu giả của hấn lúc phóng xe đi , Thơ Thơ nghe tràn đầy căm hấn , tức là với Đ 70 phân khối của mình, không tài nào đuổi theo kịp hấn . Nếu không thì ...hấn đừng hòng thoát khỏi tay nàng .

Quên bằng vụ án bà Bằng Châu, Thơ Thơ cho xe quay trở về nhà . Bằng mọi cách nàng phải xin cha cho bằng được chiếc mô tô LA 250 phân khối giống như của hấn , để lần sau ...Hừ ...Thơ Thơ cười mỉa , để lần sau hấn đừng mong thoát khỏi tay nàng .

o O o

- Ba ! Thơ Thơ hét vang từ cổng làm ông Nhân phải giật mình quay lại . Thấy cha ngơ ngác nàng vụt cười xòa nhí nhảnh – Ba thấy con hôm nay có đẹp không ?

Ông Nhân hoàn hồn mắng yêu con :

- Đẹp , đẹp lắm . Nhưng lần sau đừng làm cha giật mình nữa nghe

chưa ?

- Dạ nghe – Thơ Thơ nghiêng đầu nũng nịu – Ba ! Sao dạo này ba hay suy tư vậy ? Nhớ đến người tình cũ phải không ba ?

Ông Nhân lại giật mình :

- Ai nói với con như vậy ? Ba chỉ biết có mẹ con thôi .

- Con biết ngay mà - Thơ Thơ cười rạng rỡ , rồi phụng phịu – Ba chỉ biết có mẹ , bỏ mặc con hả ?

- Kìa Thơ – Ông Nhân vụng về vuốt tóc con – Sao con nói vậy ? Ba có bỏ mặc con bao giờ .

Nàng chu môi làm tới :

- Không bỏ mặc con bao giờ ? Cái gì ba cũng ậm ờ , thậm chí chưa nhìn đến mặt con ba đã khen vội khen vàng là đẹp .

Con bé này thật tinh ý không có cái gì lọt qua mắt nó . Ông Nhân trầm nghĩ .

- Thôi ba xin lỗi con . Lúc này ba có lơ đãng thật , nhưng bây giờ con có đứng dậy cho ba ngắm lại không ?

- Sẵn sàng ngay !

Thơ Thơ vụt đứng lên , hai tay dang rộng bắt chước các cô gái thi hoa hậu . Thơ Thơ quay vòng quanh cha cười khúc khích :

- Sao cha thấy sao ?

Tia mắt ông Nhân gián chặt vào cái thân hình tràn trề sức sống của con , như không tin bé con ốm yếu bệnh hoạn hôm nào giờ lại có thể xinh đẹp dường kia .

Hôm nay Thơ Thơ mặc short ngắn màu xanh để lộ đôi bắp chân tròn lẳn , trắng mịn màng khoe khoắn . Trong chiếc áo sơ mi ngắn tay

màu vàng chanh bỏ gọn trong quần trẻ trung chi lạ . Mái tóc dài búi cao nhét gọn trong chiếc mũ lưỡi trai, chẳng kém phần nghịch ngợm . Ông Nhân khẽ thở dài , Thơ Thơ lo lắng hỏi :

- Sao bộ xấu lắm hở cha ?
- Không nhưng con định đi đâu vậy ?

Thơ Thơ cười vui vẻ :

- Con đi tập lái mô tô . Cha à ! con của cha dạo này tiến bộ lắm , trên xa lộ con đã chạy đến 120 km giờ đây

Ông Nhân lo sợ :

- Hạ tốc độ xuống con à . Nguy hiểm lắm .

Thơ Thơ ngênh đầu lên :

- Một trăm hai mươi chưa phải là đích tận cùng . Rồi đây cha xem con gái của cha phải đạt đến 140 . Chừng đó hẳn sẽ biết tay con .
- Biết tính con, ông chỉ còn biết thở hắt ra:

- Khốn khổ cho kẻ đã đại dột trên phải bà chằn
- Bà chằn ! Thơ Thơ cười như nắc nẻ – Cha nói oan cho con quá , con chính là một thực nữ dịu dàng, đoan trang như mẹ .

Phải chi mà đúng như lời nó nói được một phần . Ông Nhân thầm nghĩ lạ lùng không hiểu sao Thơ Thơ không giống mẹ ? Nhưng lạ trời may mà nó không giống mẹ , chứ không thì căn nhà này hyêu quạnh biết bao nhiêu .

Ngã người trên ghế , nhìn làn mây trắng lang thang theo khói thuốc ông không hay thái độ của mình đã làm cho con giận dỗi bỏ đi . Phút giây này , tâm tư ông bỗng xáo trộn lạ thường .

Thật tình mà nói , ông có lỗi với Linh Chi nhiều lắm . Suốt hai mươi

mấy năm dài , ông đối xử với nàng quá dửng dưng xa lạ . Ngoài chuyện gối chăn như bao cặp vợ chồng khác , ông chưa bao giờ trao cho nàng trọn vẹn trái tim . Mà nàng thì lúc nào cũng dịu dàng thùy mị , yêu thương ông hết mực .

Ông không tin là Linh Chi không hiểu mình đang sống trên một ông chồng chẳng chút yêu thương . Suốt bao nhiêu tháng năm dài ông sống lạnh cảm như một tình nhân cho qua ngày đoạn tháng . Ông đánh mất ông từ sau chiều hôm ấy . Cái chiều ở đảo ông nhận được tin Linh Chi có thai .

Lúc đó ông như chết đại cả tâm hồn , muốn muôn đời ở lại cái đảo đèo heo hút gió đó . Linh Chi không có tội , con của ông không có tội , và ông phải quay trở về làm tròn trách nhiệm của một người cha , một người chồng .

Nhưng cũng từ đó , ông biết rằng mình đã mất đi nguồn sống . Ông lảm lì ít nói hằn đi , lâu dần thành một thói quen ăn sâu vào nếp sống gia đình . Linh Chi đã quen sống bên cạnh ông chồng như chiếc bóng .

Chỉ từ khi Thơ Thơ lớn lên, sinh khí trong gia đình mới dần dần hồi phục , từ bao giờ ông thích trò chuyện với con , nhìn cử chỉ hồn nhiên tinh nghịch của con để nhớ về di vắng . Thơ Thơ ơi ! Giá mà con biết , có một thời ba cũng là một thanh niên và ba cũng như chàng trai con đã gặp, lỡ một lần chạm đến bà chằn , để chết đại cả hồn khi phải cách xa .

Thơ Thơ ơi , chuyện ấy cách nay đã hai mươi mấy năm rồi .

Cái tin con trai của ông chủ nhà băng Vạn Lộc vừa du học ở Nhật về

làm cho đám nhân viên bàn tán mãi từ mấy ngày nay .

Bàn tán cũng phải thôi, vì theo lời bà chủ cậu Lê Nhân là đứa con độc nhất , sẽ thừa hưởng toàn bộ tài sản của ông bà một ngày gần đây . Ông bà yêu cậu chủ lắm, và vì quá yêu thương nên ông bà mới chiều lòng cho cậu sang Nhật theo học đại học y khoa . Một ngành nghề mà ông bà chẳng mấy làm thích thú . Họ mong cậu theo đuổi thương trường , để đưa nhà băng Vạn lộc ngày càng hùng mạnh thêm hơn .

Năm nay , cậu chủ tròn hai mươi sáu tuổi sinh viên năm thứ ba trường đại học học y . Nghe đồn cậu là một chàng trai vô cùng hào hoa phong nhã , là hiện thân của một tâm hồn lãng mạn đa tình từng làm đắm say bao nhiêu trái tim thiếu nữ . Nói tóm lại, chàng là thần tượng không chỉ cho phái íu , mà còn lại là nỗi ước mơ của bao bạn bè cùng trang lứa .

Không chỉ riêng đám nhân viên rộn rịp đón chàng mà chính ông bà chủ cũng rộn ràng không kém . Từ mấy ngày nay , ai cũng thấy ông bà mặt mày hớn hởi dễ dãi hẳn với đám nhân viên , mở miệng ra là cậu chủ thế này , cậu chủ thế kia . Làm đôi lúc người ta quên mất rằng mình chưa từng gặp cậu chủ bao giờ . Cứ ngỡ cậu chủ là một cái gì thật thiên liêng gần gũi .

Song song với việc chuẩn bị tiệc tùng đón chờ cậu con trai quý tử , ông bà còn găm ghé , tìm cho cậu con mình một cô vợ thật môn đăng hộ đối . Khung cảnh nhà băng trong phút chốc trở nên nhộn nhịp , những điện thoại gọi vang , nhiều bạn hàng đến mở thêm danh mục . Đặc biệt khách hàng của ông bà rục rờ , kiêu sa với trăm

màu sắc quý phái kiêu kỳ với những loại nữ trang thật đắt tiền đeo khắp người tưởng chừng như không còn chỗ để mà đeo nữa. Cậu chủ chưa về, nhưng tiếng đã đồn xa. Một tấm màn huyền ảo, đã dật lên cho chàng chiếc áo hào quang rực rỡ. Tất cả mọi người rí tai nhau, tất cả mọi người chờ đợi. Chỉ có một người đứng đưng với chàng thôi. Người đó là Phi Yến, là con chim nhỏ ngang nhiên thách thức cả bầu trời.

Tại sao tất cả mọi người lại rối tinh lên trước gã đàn ông vô tích sự này? Ngồi trước văn phòng làm việc, Phi Yến vừa ăn cơm trong chiếc cà mèn nhỏ khẩu phần trưa của mẹ xới cho nàng đem theo vừa ngẫm nghĩ. Ban đầu thì nàng có tò mò đôi chút, nhưng sau đó thấy mọi người bàn tán quá, nàng đâm ra chán. Thật là một lũ vô công rồi nghề.

Phi Yến không tự cao, mặc dù nàng biết mình đẹp lắm. Cái di sản duy nhất của cha để lại cho nàng là đôi mắt to, sáng long lanh không biết sợ và tánh khí can cường không sợ đỡ dù phải vì vậy mà nàng kém phần duyên dáng. Bờ môi mọng đỏ cùng làn da trắng khiến bao người phải suyt xoa.

Người thanh niên bước vào.

Yến vừa ngẩng đầu lên, đôi mắt thấp thoáng tinh ranh:

- Ông muốn gặp ai?

- Tôi muốn ... - Người thanh niên bỏ lửng câu nói, nhìn chăm chú vào cà mèn của cô gái. Trong đó có chỉ mỗi quả trứng kho nằm lẫn lóc. Tự nhiên chàng thấy tội nghiệp nàng. Trời nắng thế này, chẳng có canh rau gì cả nuốt sao vô.

- Ông kia ! - Phi yển kêu lên - Ông nhìn gì vậy ?
 - À không - Chàng đặt valy xuống đất , xoa hai tay vào nhau - Tôi nhìn cái bình hoa trên bàn kia , nó đẹp quá .
 - Thế à ? - Phi Yển cười nhẹ - Thế mà tôi cứ ngỡ ông nhìn quả trứng vịt của tôi .
 - Cô ...- Chàng lúng túng .
- Phi Yển dọn cà mèn vào giỏ :
- Ông muốn gặp ai ?
 - Tôi muốn ...à - Chàng chợt cười vu - Tôi muốn mở một trương mục ở ngân hàng , nhưng hình như chưa đến giờ cô nhỉ .
- Phi Yển mỉm cười , lau miệng vào chiếc khăn tay :
- Rất tiếc là chiều nay ngân hàng chúng tôi không làm việc . Mọi người chuẩn bị đón cậu chủ về .
 - Đón cậu chủ ? - Chàng ta kêu lên ngơ ngác
 - Chỉ có mỗi việc đón cậu ta mà phải đóng cửa cả ngân hàng à ?
- Như gặp được đồng minh, Phi Yển gật đầu :
- Còn hơn thế nữa , tất cả mọi người đều rối tinh lên về cái trò ngu xuẩn ấy . Ồ quên xin lỗi ông .
 - Không sao - Chàng trai khuyến khích - Cô không thích kiểu đón rước này à ?
- Phi Yển nói thật lòng :
- Phải theo tôi nghĩ , chỉ cần ông bà chủ đón là đủ lắm rồi , nếu có thể mời cả bạn gái của cậu ấy đi càng tốt .
 - Cô nghĩ là cậu chủ của cô đã có bạn gái rồi à ? - Chàng cười cười khó hiểu

Nàng trợn mắt :

- Ông ăn nói cẩn thận cho . Sao là cậu chủ của tôi được chứ ?
- À tôi xin lỗi - Càng lúc , chàng càng có cảm tình với cô gái lạ này .
- Ông có thể về được rồi đấy - Phi Yến nhìn đồng hồ - Ngày mai trở lại đây .

- Khoan đã cô - chàng trai khẩn khoản - Theo cô thì bây giờ mọi người đã ra sân bay đón cậu chủ ?

Phi yến gật đầu , chàng hỏi tiếp :

- Sao cô không đi .

Phi Yến nhún vai :

- Vì tôi không thích nịnh .
- Vậy cô ở lại đây để làm gì ?
- Tôi còn một số việc để làm .
- Nhưng Cô bảo hôm nay ngân hàng nghỉ làm việc cơ mà .

Phi Yến ngược lên:

- Nhưng ông muốn biết để làm gì ?

Chàng nhún vai :

- Tự nhiên tôi thích thế . Nếu cô cảm thấy khó nói thì thôi .

Nàng bật cười :

- Chẳng có gì khó nói cả . Tôi muốn nhìn xem cậu chủ hào hoa phong nhã đến độ nào .

Chàng cũng cười theo nàng :

- Cô nghĩ thế à ?
- Không đâu , mọi người bảo thế, và tôi không tin .

Chàng gật gù hồi lâu như nghĩ ngợi rồi chợt hỏi :

- Cô nghĩ gì nếu tôi mời cô đi ăn trưa cùng tôi ?
- Nghĩ rằng ông là một kẻ quá dư tiền .
- Nếu sự thật như thế thì cô sẽ thế nào .
- Tôi sẽ từ chối - Nàng trả lời không cần suy nghĩ
- Vì sao ?
- Vì tôi còn nguyên cà mèn cơm không thể đổ và cả hột vịt này .
- Thế nếu tôi đề nghị chúng ta vào quán , cô ăn cơm của cô và tôi ăn cơm của tôi ?

Nàng trợn mắt nhìn chàng :

- Tôi sẽ rất hoan nghênh .
- Vậy chúng ta đi nhé ?
- Ông chờ tôi một chút - Nàng đứng lên khóa cửa - À , mà ông đến đây bằng gì vậy ?
- Bằng xích lô - Chàng nói trong lúc nháy mắt cho người tài xế của mình đừng đem xe lại - Còn cô ?
- Tôi có chiếc xe đạp - Nàng dắt chiếc xe đạp mini màu đỏ của mình ra .
- Tôi chở cô đi nhé ?- Chàng đề nghị .

Nàng gật đầu :

- Tôi có biết một quán ăn gần đây bình dân lắm .
 - Mời cô - Chàng ngồi vào tay lái . Chiếc xe thật bé nhỏ so với chàng .
 - Xong rồi - nàng ngồi xuống nhẹ nhàng . Chàng nhấn bàn đạp .
- Chiếc xe nhẹ bồng trong tay người quen điều khiển các loại xe nhiều phân khối , lão đảo đăm sầm vào một người bán bánh canh làm đổ

tung tất cả

- Ối trời ! - Phi Yến té nhào vào lưng chàng hốt hoảng - Anh làm sao thế ?

Chợt thấy bà bán bánh canh té nằm dài trên mặt đất , nàng vội chạy đến đỡ bà ta ngồi dậy :

- Dì , dì có sao không ?

- Ui da đau quá !

Bà chống tay ngồi dậy , một vết trầy kéo dài trên bắp chân . Chàng trai hốt hoảng dựng chiếc xe xuống lề đường lo lắng hỏi :

- Dì , dì để con xoa dầu cho .

- Anh thật vô ý - Phi Yến trừng mắt chàng

Bà bán bánh canh mếu máo :

- Cả ba mẹ con tôi sống có bấy nhiêu .

- Đừng buồn dì à , con xin lỗi dì .

chàng vừa xoa dầu cho bà, vừa năn nỉ :

- Để con đền cho dì, nời bánh canh này bao nhiêu ?

Vừa thu dọn gánh bà vừa nói :

- Dạ khoảng bốn chục ngàn .

- Đây con đền cho dì hai trăm .

Chàng đặt vào tay người đàn bà cọc tiền mới cứng và vô tình làm rơi tấm danh thiếp . Bà ta mừng quá líu luôn cả lưỡi :

- Cậu , cậu nói thật ?

- Con nói thật - Chàng cười thân thiện - Kìa cô nhìn gì tôi thế ?-

Chàng hỏi khi thấy Phi Yến nhìn mình trân trối

Giọng của nàng thật lạ lùng :

- Ông là cậu chủ Lê Nhân ?

Biết không thể giấu nàng, chàng thở dài thú nhận và cúi lạy từ danh thiếp lên :

- Phải , cô vẫn giữ ý định đi ăn trưa cùng tôi chứ ?

- Rất tiếc - Nàng trả lời hần học - Tôi không thể - Nói xong, nàng leo lên chiếc xe đạp nhỏ của mình đạp đi nhanh .

Bà bán bánh canh lẩm bẩm :

- Có lẽ cô ấy ganh tỵ vì cậu ta cho mình nhiều tiền chắc .

Lê Nhân quay lại toan nói một lời bênh vực cho cô gái, nhưng tiếc thay , đoàn người đi đón chàng vừa về đến .

Ông Nhân mỉm cười đưa tay bóp trán . Đoạn hồi ức tuy ngắn ngủi, nhưng làm lòng ông vui vẻ lạ . Hai mươi mấy năm rồi , vậy mà ông vẫn nhớ như in từng câu nói của nàng Phi Yến , em là con chim nhỏ . Đã một lần vụt khỏi đời anh để cho anh phải ngàn đời ân hận . Em ở đâu ? sống chết thế nào ? có phút giây nào em nhớ đến anh không ?

o O o

- Chào ông .

Thơ Thơ gật đầu chào viên quản lý khách sạn

- Tôi là Vũ Thơ Thơ , nhân viên tòa án . Tôi đến để làm sáng tỏ hơn về cái chết của ngày Trương Vĩnh Kỳ . Mong được ngày giúp đỡ cho . người quản lý đặt cây bút xuống bàn , ngược nhìn nàng cười thân thiện :

- Tôi rất vui lòng, mời cô ngồi . Cô dùng chi ?

- Cám ơn ông . Tôi không dùng gì cả - Vừa ngồi vào cái ghế đối diện và đi thẳng vào sự việc

- Tôi muốn biết tất cả về ngài Trương Vĩnh Kỳ .
- Thưa cô vâng - Viên quản lý chấp tay trước bụng vẻ mơ màng nhớ lại

- Trương Vĩnh Kỳ năm nay bốn mươi tám tuổi , làm giám đốc khách sạn Kỳ Lâm . Ông là người to lớn khá đẹp trai . Tính tình gắt gỏng độc tài . Một ông chủ nghiêm khắc , ít có lòng nhân với kẻ ăn người ở trong nhà .

Đó là bản tính dễ gặp ở các ông chủ quá ư giàu có . Thơ Thơ thầm nghĩ rồi hỏi tiếp khi nhân viên quản lý ngưng lời

Thơ Thơ thầm nghĩ rồi hỏi tiếp khi thấy viên quản lý ngưng lời :

- Tôi muốn biết gia đình của ông ta . Đó là một gia đình hạnh phúc chứ ?

Viên quản lý cần mồi suy nghĩ rồi khẽ đáp :

- Biết nói sao với cô bây giờ ? Bảo là một gia đình hạnh phúc thì không đúng , mà bảo không hạnh phúc thì cũng sai .

- Tôi không hiểu gì cả - Thơ Thơ nhú mào - Ý ông muốn nói là ...

- Tôi muốn nói là so với tất cả mọi người, gia đình của ông Kỳ là một gia đình hạnh phúc . Có lẽ cô đã gặp bà Thoại Châu , vợ ông Kỳ . Đó là một người vợ tuyệt vời, yêu chồng thương con hết mực . Nhưng ông Vĩnh Kỳ dường như không bằng lòng với người vợ hiền lành đó . Con người không bao giờ bằng lòng với cái mình đang có . Thơ Thơ thở ra , tội nghiệp cho loài người khổ khổ .

- Thế còn bà Băng Châu ? Bà ta đến thuê khách sạn bao lâu rồi ?

Viên quản lý nhắm đếm rồi đưa bốn ngón tay lên :

- Bà ta đến thuê khách sạn được bốn hôm thì ông Kỳ chết . Thiệt tôi

không ngờ - Anh ta thả ra - Một con người hiền lành vậy lại giết người .

- Anh có biết quê quán của bà Bằng Châu không ? - Thơ Thơ hỏi câu cuối , viên quản lý trả lời nhỏ vì bên ngoài đã thấp thoáng người đến thuê khách sạn:

- Theo căn cước, nguyên quán của bà trước đây ở Sài Gòn . Còn bây giờ thì tôi không biết

- Cảm ơn ông - Thơ Thơ đứng dậy chìa tay duyên dáng - Tôi muốn được xem qua căn phòng bà Bằng Châu đã thuê . Căn phòng ấy vẫn còn trống ?

Viên quản lý gật đầu :

- Vâng . Theo lời ngày cảnh sát, tôi đã giữ nguyên hiện trường .

Thưa cô, chìa khóa đây .

- Cảm ơn ông - Thơ Thơ đón chìa khoá và đi vào phòng than máy .

Vụ án mỗi lúc một lạ lùng hơn . Tất cả sự việc dường như chống lại nàng . Tất cả đều muốn nàng hãy tin rằng : bà Bằng Châu là thủ phạm .

Nhưng không . Thơ Thơ tin vào cái giác quan thứ sáu của mình . Một khi trái tim nàng đã bảo bà ta vô tội thì bà ta phải vô tội , hay ít ra bà ta phải buột giết người trong hoàn cảnh ngặt nghèo .

Tất cả đồ đạc vẫn nguyên vẹn không suy sụp . Thơ Thơ nhìn thấy giữa nền gạch men trắng , đốm máu đỏ đã thẫm màu . Máu của ông Vĩnh Kỳ , Thơ Thơ nghe rờn rợn ngổ linh hồn của ông còn phảng phất đâu đây .

Bà Bằng Châu giết người, đó là chuyện khó tin , lại còn thêm việc bà

dùng dao rạch nát mặt ông . Quả là điều vô lý . Thơ Thơ không bao giờ tin bà Bằng châu có thể làm nổi việc nhẫn tâm này . Hẳn là có điều gì mờ ám .

Tất cả mọi góc ngách trong phòng đều bị Thơ Thơ lục tung, nhưng ngoài mấy chiếc áo đắt tiền, những đồ trang sức quý giá dành cho một mệnh phụ giàu sang , nàng không tìm ra được thứ gì có liên quan vào vụ án .

Quá thất vọng, nàng ngồi thừ người xuống ghế thở ra . Chưa có bao giờ nàng nghe chán nản như lúc này . Không tìm ra bằng chứng , là đồng nghĩa với việc bó tay nhìn bà Bằng Châu bị kết án .

Nhớ lại ánh mắt bà Bằng Châu nhìn mình tha thiết như gởi trọn niềm tin hôm đầu tiên gặp gỡ . Thơ Thơ nghe lòng xốn xang , bứt rứt .

Đưa tay quẹt mồ hôi . nàng mở cuộc truy quét lần hai tỉ mỉ hơn .

Song cũng chẳng hơn gì lần trước , lần thứ hai này , nhận thêm một sự thất vọng đốn đau hơn . Không một chứng cứ nào bảo rằng bà Bằng châu vô tội . Thế là hết rồi sao ? Thơ Thơ thất vọng đóng sầm cánh tủ bỏ đi .

Không ngờ , cái đóng sầm đó lại xảy ra chuyện lạ . Mảnh kiếng bị dội mạnh rơi xuống đất vỡ tan , kéo theo một quyển sổ con màu vàng úa buồn buồn . Quyển sổ nằm giữa muôn ngàn mảnh vụn như phát hào quang kêu gọi , như bảo với nàng rằng toàn bộ bí mật vụ án nằm trong ấy .

Run run , không tin vào mắt mình , Thơ Thơ cúi nhặt quyển sổ , nhìn quanh rồi nhét nhanh vào gió . Nàng khóa cửa và bước vội vã .

- Tôi xin trả cho ông chìa khoa . Cảm ơn ông - Nàng trao trả chìa

khoá cho người khách sạn rồi cười vui vẻ .

Ông ta ngẩng mặt xã giao :

- Không có chi . Cô có tìm được gì không ?

- Một quyển sổ cũ . Có lẽ là nhật ký của bà Bằng Châu . Chào ông tôi về - Nói xong nàng bước nhanh ra cửa . Chợt như có luồng điện chạy khắp toàn thân . Thơ Thơ đứng chết trân , mắt ngó chăm chăm về phía chiếc bàn nằm khuất sau cánh cây kiếng .

Bắt gặp cái nhìn trần trối của nàng , gã thanh niên ngồi ở chiếc bàn neho mắt đưa cao ly rượu vẫy mời .

- Lại đây , cô bé . Muốn uống rượu à ?

Lại thì lại , ta sợ người à ? - Thơ Thơ trừng mắt tiến thẳng đến chiếc bàn, kéo ghế ngồi xuống thản nhiên

- Bây giờ thì ông đừng hòng thoát khỏi tay tôi . Ông chánh án già danh ạ .

-Ồ ! - Ngài chánh án trẻ con bật cười vui vẻ - Sao lại nói thế cô bé ? Có bao giờ tôi muốn tránh cô đâu ? Em uống gì ? Whisky hay rượu nhẹ .

- Whisky - Thơ Thơ Trả lời cộc lốc .

- Hơi nặng đấy - Nói thế nhưng hắn vẫn rót đầy ly cho nàng , cười mai mỉa - Đừng ngông rồi chết oan đấy cô luật sư khờ khạo ạ .

- Chết hay không rồi khắc biết - Đưa ly rượu lên môi uống cạn . Một chất men nồng đẳng như xé tung cổ họng , rồi lan toả khắp châu thân khiến nàng nghe choáng váng . Đây là lần đầu tiên Thơ Thơ uống rượu .

- Khá đấy , cô bé à - Hắn rót tiếp cho cô ly rượu , gật đầu thán phục

.
Biết rằng uống cạn ly thứ hai này mình sẽ không còn làm chủ được mình , nhưng Thơ Thơ vẫn ngang nhiên đưa ly lên môi uống cạn . Không hiểu sao nàng ghét nụ cười của hân thế này . Thơ Thơ liếc mắt nhìn gã thanh niên qua thành ly mà nghe hơi nóng bốc lên hừng hực . Phải cho hân bỏ thói nghênh ngang kiêu ngạo . Thơ Thơ này phải đâu là hạng nhi nữ thường tình .

- Ôi ! Đừng , đừng cô bé - Gã đưa tay cản lại khi thấy nàng lại kê lên môi ly thứ ba toan uống cạn - Say thật đấy .

Nhưng Thơ Thơ đã uống cạn ly . Chénh choáng hơi men nhưng nàng vẫn không quên mục đích của nàng :

- Nếu muốn êm đẹp , ông hãy đem giấy tờ trả cho tôi ngay lập tức
Không vội trả lời , gã thanh niên châm cho mình điếu thuốc , nheo nheo mắt nhìn nàng , cười cợt nhả .

- Ông có nghe tôi nói gì không ? - Thơ Thơ đặt mạnh chiếc ly xuống bàn, trừng mắt .

Phả một hơi thuốc thật đúng điệu ăn chơi, gã gật đầu khiêu khích :

- Có nghe, nhưng nếu tôi không trả ?

- Ông dám ...- Thơ Thơ cười đắc ý - Thì tôi sẽ nhờ cảnh sát can thiệp hộ

Gã vẫn không nao núng :

- Thì cô cứ gọi điện thoại mời họ đến . Có lẽ cô nghĩ rằng tôi đã cụt mất hai chân, không biết đi nên cứ ngồi yên cho bị bắt ?

Đầu nhúc như búa bổ, Thơ Thơ không kèm nổi lòng, buông tiếng chửi :

- Ông đúng là đồ vô liêm sỉ
- Từ lâu rồi, cô bé à - Hắn gõ gõ điều thuốc xuống cái gạt tàn, cười nhõn nhõ trong lúc Thơ Thơ tái xanh vì uất nghẹn .
- Thôi được rồi - Gã thanh niên chột thở ra đầu dụi - Tôi sẽ trả giấy tờ lại cho cô . Nhưng không phải sợ cảnh sát như lời cô hù dọa mà vì tôi thương hại cô quá mà thôi .
- Thương hại tôi ? - Thơ Thơ vụt đứng dậy hét vang - Anh hãy dẹp cái lối nói chuyện trích thượng ấy đi .

Hắn ngồi yên nhịp nhịp chân

- Đêm mai , lúc 7 giờ , tôi đợi cô ở công viên Chiến Thắng . Đến hay không tùy ý cô .

Không ngờ hắn trơ trên đến độ này , Thơ Thơ còn đứng phỗng người ra chưa biết nói gì thì hắn đã nói thêm :

- Về đi , cô đã say rồi đó . Về nổi không hay còn đợi tôi đưa hộ ?
- Tên khốn khiếp ! - Thơ Thơ trừng mắt nhìn hắn đã đưa tay vẫy vẫy người taxi lại gần
- Mời cô - Người tài xế cúi đầu lịch sự . Không muốn biến mình thành con say, hành động điên cuồng trước mặt mọi người , Thơ Thơ vùng vằng bỏ đi nhanh ra cửa . Trước khi ném lại một câu :
- Cám ơn, tôi vẫn còn đủ sức về nhà .

Một cá thính ngang tàng đáng kể . Chàng trai đưa tay quệt mũi nghĩ thâm khi thấy bóng nàng vút qua trên chiếc mô tô . Định đua với ta nữa đấy , chàng cười vang thích thú rồi quay gọi viên quán lý khách sạn :

- Năm Thành !

- Dạ cậu chủ cho gọi .

Năm Thành bó cây viết xuống bàn , chạy vội về phía Thiếu Kỳ . Phải chính chàng là Thiếu Kỳ con trai ngài giám đốc Vĩnh Kỳ , nạn nhân kỳ lạ trong vụ án bà Băng Châu mà Thơ Thơ đang nhọc tâm tìm manh mối .

- Người đã bép xép gì với cô gái đó ?

Chàng hất hàm hỏi . Năm Thành lúng túng :

- Dạ ...Cô ta hỏi tôi về quê quán của bà Băng Châu , tính tình ông chủ và nội tình vụ án .

- Và người kể cho cô ta nghe tất cả ? - Thiếu Kỳ nói với vẻ chẳng bằng lòng . Viên quản lý xoa hai tay bối rối .

- Tôi còn biết làm sao , cô ta có giấy giới thiệu của tòa án . Tôi đã đưa chìa khóa phòng bà Băng Châu cho cô ấy .

Thiếu Kỳ thả một hơi thuốc :

- Cô ấy có tìm được gì đáng giá không ?

- ...Dạ ...- Năm Thành đưa tay gãi tóc - Nghe cô ấy nói , cô ấy đã tìm được một quyển sổ dường như là nhật ký của bà Băng Châu .

- Cái gì ? - Thiếu Kỳ trợn mắt rồi khẽ lẩm bẩm - Thì ra nàng cũng không đến nỗi ngốc nghếch như ta tưởng .

- Dạ - Năm Thành khúm núm - Cô ấy là một luật sư thông minh và tháo vác . Tôi tin cô ấy sẽ nhanh chóng tìm ra thủ phạm đã giết chết ông chủ .

- Thủ phạm ! - Thiếu Kỳ như không nghe lời viên quản lý vừa mới nói . Đôi mắt sâu ánh lên những tia sáng thật lạ không ai có biết rằng chàng đang nghĩ gì trong óc .

- Này , Năm Thành ! - Chàng chợt gọi người quản lý - Nếu lần sau cô ta có trở lại , người không được bép xép gì về ta cả nghe chưa .

- Dạ nghe - Viên quản lý trả lời ngơ ngác . Không hiểu sao cậu chủ lại giữ bí mật trước cô gái ấy . Bản tính tò mò khiến ông chép miệng toan hỏi , nhưng từ lúc nào Thiếu Kỳ đã đứng dậy bỏ đi .

Gương mặt trầm ngâm , chàng cho chiếc mô tô của mình gầm lên hung tợn nhảy chồm qua bậc đá xi măng, lao đi như tên bắn .

Năm Thành chỉ Còn biết nhún vai khó hiểu .

o O o

Mình có nên đến chỗ hẹn cùng hăn không ? Thơ Thơ xoắn nát chiếc khăn nhỏ Trong tay , hết đứng lại ngồi hàng trăm bận mà vẫn không tìm được câu trả lời mong muốn

Cái tên khốn kiếp ! Nàng mắng thầm, trong bụng khi hình dung ra gương mặt rạng ngời hả hê của hăn . Ôi giá mà hăn biết được hăn đã nôn tháo nôn để bởi vì ba ly rượu ngày hôm qua, hăn sẽ khoái trá lắm đây .

Mà mình ngu ngốc thật đấy chứ ? Thơ Thơ không hiểu vì lý do gì mình cứ muốn tranh đua cùng với hăn . Có lẽ nàng không chịu nổi, thái độ kẻ cả xem dưới mà mắt chẳng còn ai của hăn . Bao giờ, hăng cũng xem nàng là đứa trẻ con vừa tập tễnh vào đời . Hỏi sao mà không điên lên được .

Ôi , Thơ Thơ vỗ tay vào trán kêu lên bực tức . Nàng thật là đáng trí , từ hôm qua đến nay cứ bận tâm đối phó cùng hăn, mà nàng quên đi mất điều trọng đại , Quyển nhật ký của bà Băng Châu . Chìa khóa vụ án ...vậy mà cái tên khốn kiếp này cứ xen vào làm rối bởi mọi

chuyện

Bước đến nhấn máy cassette cho một điệu nhạc nhẹ nhàng lan tỏa khắp phòng .Thơ Thơ cầm lấy quyển nhật ký của bà Băng Châu , leo lên giường mở cửa sổ, thả hồn theo từng dòng chữ nhỏ .

Càng lúc, càng lúc nàng cảm thấy mình bị cuốn hút vào một chuyện tình đẹp như hoa . Mặc dù chuyện kia không liên quan gì đến vụ án toà đang xử, hay ít ra là như vậy . Tất cả cứ hiện lên rõ ràng, lung linh thu hút ...

Sáng hôm sau , Phi Yến đến sở làm muộn hơn thường lệ nửa tiếng . Phần vì nàng phải chăm sóc cho mẹ vừa trở bệnh sau sự thay đổi bất thường của thời tiết mùa đông . Phần nàng dậy muộn vì phải trăn trở mãi chuyện hôm qua , chuyện về cậu chủ Lê Nhân .

Vậy là đảo lộn tất cả những gì nàng suy nghĩ về con người hao hoa phong nhã đó . Sao mà chàng ta chẳng hóm mình , kiêu ngạo như bao chàng công tử bột ? chàng thật giản dị, chân tình và quá đối đẹp trai

Không hiểu sao Phi Yến lại bực mình khi Lê Nhân là một con người tốt ? không, không phải như vậy đâu . Phi Yến tự trấn an mình : Hẳn ta chỉ giả vờ đóng kịch thôi, chứ thực ra hẳn là một chàng trai ngạo nghệ . Giàu có cỡ đó , hẳn không thể nào hiểu được nỗi khổ của người nghèo

Nhưng nàng vẫn không soa phủ nhận ánh mắt chân thành của hẳn . Ôi một ánh mắt mê mông , đắm đuối mà trong đời nàng chỉ mới được trông thấy một lần, để nàng biết mình không thể nào quên được .

Với bao nhiêu điều trần trở đó khiến nàng hôm nay đi làm muộn . Cứ ngỡ mọi người đã bước vào hoạt động nhịp nhàng . Nhưng không khung cảnh ngân hàng hôm nay lạ quá . Mọi người vẫn chưa ngồi vào bàn làm việc, cứ đứng tùm vào nhau bàn tán . Thấy nàng bước ngang qua . Mỹ Linh kêu lại :

- Phi Yến , sao mà vội vậy ?

Hình bóng Lê Nhân tràn ngập trong đầu , Phi Yến không muốn chuyện trò cùng ai cả nàng mỉm cười chiều lệ :

- Ờ hôm nay mình bị muộn.

- Không sao đâu - Mỹ Linh nắm tay nàng kéo lại - Ông bà chủ vẫn chưa đến . Ngồi xuống đây mình sẽ kể cho bạn nghe về cậu chủ Lê Nhân .

Bốn chữ cậu chủ Lê Nhân có sức thu hút lạ kỳ . Phi Yến ngồi ngay xuống ghế , ngược đôi mắt tròn chờ đợi . Mỹ Linh dí nhẹ tay vào trán bạn :

- Người đại lâm mới không theo ông bà đi đón cậu chủ . Hôm qua bọn tớ đã trông thấy chàng rồi .

- Thế à ? - Phi Yến cố thản nhiên, nhưng giọng cứ khàn đi - Cậu ta cau có khó tính lắm phải không ?

Cứ ngỡ Mỹ Linh sẽ phản bác, nhưng thật không ngờ nàng lại gật đầu :

- Đúng vậy . Cậu chủ kiêu ngạo chẳng ai bằng . Trước mặt mọi người cứ khinh khỉnh , nhờn nhờn tự đắc . Này nhé , ngay cả mấy cô hoa khôi con bạn hàng của ông chủ bà chủ đứng đó mà cậu ta chỉ gật đầu một cách lạnh lùng .

Chẳng biết vì sao Phi Yến lại hài lòng trước lời kể của Mỹ Linh . Có lẽ chàng không quá xum xoe trước các cô con gái đẹp và giàu đầy .

- Mà biết không ?- Mỹ Linh vẫn thao thao bất tuyệt - Cậu chủ chỉ vồn vã với mỗi cha mẹ của mình .

Thọc hai tay vào túi áo, nàng nhái lại thái độ của chàng cho Phi Yến thấy . Chàng từ chối lời mời của tất cả các cô gái, bảo là nhớ nhà quá , đòi trở về ngay , làm cho các cô ả ngây người dờ cười dờ khóc , tiếc cho những bộ quần áo đẹp không có dịp đem khoe .

- Ôi Mỹ Linh ! - Phi Yến bật cười trước vẻ mặt hài hước của bạn . Thế thì mày phải mừng cho tao mới đúng . Lẽ nào mày muốn tao rơi vào cảnh dờ khóc dờ cười như bao cô gái đó ?

- Không - Mỹ Linh cãi lại - Mày thì khác chứ . Hạng công nhân chúng mình thì làm sao được xếp vào hàng các cô gái quý tộc vương giả đó . Tao chỉ tiếc cho mày không được trông thấy một cảnh buồn cười . Tim Phi Yến nhói đau trước lời của bạn . Nhưng biết làm sao , đó là sự thật mà mình ngớ ngẩn chứ , khi không lại để hồn vẫn vướng những chuyện không đâu

Tiếng kèn xe vang lên ngoài cổng . Mọi công nhân bán hàng trở về bàn làm việc . Phi Yến cũng thế . Nàng đặt chiếc bóp xuống mở tủ lấy ra những bản hợp đồng chờ đưa cho ông bà chủ xem duyệt .

Qua khe hở của hai bản hợp đồng .Phi Yến trông thấy Lê Nhân đi cùng cha mẹ . Hôm nay chàng vận veston trắng, thắt cà vạt sọc trông thật chừng chạc , tự tin . Một mặc cảm chột dâng lên khiến nàng cúi thấp đầu , tránh không cho chàng nhìn thấy .

Lê Nhân mỉm cười gật đầu chào các nhân viên rồi tiến về phía nàng .

Có thể Phi Yến căng lên chờ đợi . Nàng chờ đợi một tiếng kêu lên mừng rỡ của chàng , hay ít ra cũng là một cái gật đầu chào lịch thiệp .

Nhưng không , hơi gió thoảng qua . Chứng tỏ Lê Nhân đã lướt qua cạnh bên nàng , nhưng chàng vẫn không buồn nhìn đến . Không Phi Yến ngẩng đầu lên . Nàng không tin là chàng không nhìn thấy . Có lẽ chàng xấu hổ khi phải gật đầu chào một nhân viên , một cô gái ăn mặc quá giản dị như nàng .

Tất cả những gì của hôm qua chỉ là trò đùa giỡ , một chút bông lơn của chàng trai lăng mạn đa tình . Tính tức ái của một cô gái phút chốc nổi lên, Phi Yến thấy mình thật là lỗ bịch mới chờ mong cái chào thân thiện của chàng . Chàng đã không chào lễ thường nàng phải chào chàng chắc . Không đâu Phi Yến này hoàn toàn không giống cái cô nàng tiểu thư đỏng đảnh vây quanh lấy người đâu ...Lê Nhân à ... Yên lòng với ý nghĩ của mình, Phi Yến đưa tay hất tóc xoa trước trán sang bên, để tâm vào công việc . Có hay không có Lê Nhân , cuộc đời nàng vẫn thế .

- Cô Phi Yến hôm nay chăm chỉ quá . Hết giờ làm việc từ lâu mà cứ cặm cụi làm hoài Phải đề nghị ông chủ tăng lương cho cô mới được . Một giọng nam ấm vang lên . Phi Yến ngẩng dậy mỉm cười khi nhận ra Vĩnh Lân , kế toán trưởng của ngân hàng .

-Ồ anh Lân . Anh cứ ngạo tôi thôi . Hôm nay anh Lân về nhà ?

Vĩnh Lân ngồi xuống chiếc ghế đối diện với nàng :

- Tôi cũng vừa định về, nhưng thấy cô còn đang làm việc, nên ghé vào nhắc cô nhớ .

- Cám ơn anh - Phi Yến đẩy các chồng hồ sơ lại . Bây giờ anh đã có thể về , kéo thôi lại bị chị la cho .

Vĩnh Lân cười vui vẻ :

- Giá mà có chị để rầy la cho . Phi Yến tôi có vật này muốn tặng cô - Vừa nói , chàng vừa cho tay vào cặp lấy ra một lẵng hoa hồng bằng vải . Hôm qua đi đón cậu chủ , thấy người ta bày bán ở Phi trường đẹp quá , tôi mua để tặng cô . Đây tôi treo chỗ này cô nhé .

Nói xong chàng nhón chân treo lẵng hoa đỏ lên tường

Quả Vĩnh Lân thật khéo chọn qua, lẵng hoa như được làm ra chỉ để treo ở chỗ này . Phi Yến cười rạng rỡ:

- Ôi , thật không biết nói gì để cảm ơn anh .

Tiếng kèn xe vang lên inh ỏi , rồi một thanh niên nữa bước vào vẻ bực bội :

- Vĩnh Lân, em có biết là anh chờ em bao lâu rồi không ? Kìa ...- Chợt thất có Phi Yến, chàng liền đổi thái độ - Cô Phi Yến, cả hai đang làm gì đó ?

- Em chỉ nhắc cô ấy nhớ đừng làm việc quá sức - Vĩnh Lân tránh tia nhìn của anh, gật đầu chào Phi Yến - Tôi về nhé

- Vâng .

Phi Yến tươi cười gật đầu chào lại rồi quay sang người thanh niên mới đến :

- Anh Kỳ cũng về rồi chứ ?

Đang để mắt nhìn chăm chú vào lẵng hoa đỏ trên tường , nghe nàng hỏi , Vĩnh Kỳ giật mình quay lại , Phi Yến thấy nụ cười của chàng không thật tự nhiên dưới bộ râu cánh kiến .

- Tôi về đây . Nhưng ... Thằng Lân vừa tặng cho cô lẵng hoa kia có phải không ?

- Phải - nàng gật đầu xác nhận - Anh lân thật có khiếu thẩm mỹ .

Lẵng hoa quá đẹp phải không anh ?

Vĩnh Kỳ không trả lời nàng :

- Thành khốn ! Vậy mà nói bảo mình là mua hoa để tặng cho bạn gái Phi Yến khẽ quay đi giấu nụ cười không riêng nàng mà cả ngân hàng này đều biết , anh em kỳ Lân đem lòng yêu Phi Yến . Họ âm thầm chạy đua chinh phục cho bằng được trái tim con chim yến nhỏ . Mỗi người mỗi cách ...song đến bây giờ, trái tim cô con gái nhỏ vẫn đứng đưng không rung cảm .

- Cô Phi Yến này ! - Vĩnh Kỳ lại lấy ra một xấp vải màu hồng thật đẹp

- Hôm qua đi đón cậu chủ, thấy sấp vải này hợp với màu da trắng mịn của cô . Tôi mua về ...

- Ồ không! cảm ơn anh - Phi Yến lắc đầu từ chối - Tôi không thể nhận một món quà đắt tiền như thế được .

Vĩnh Kỳ cầm xấp vải sổ xuống tay tay nàng . Phi yến cảm thấy làn vải thật mịn màng , mát rượi , hòa lẫn giọng nói như van cầu của kẻ yêu mình :

- Phi Yến , cô thật là bất công, tại sao cô nhận quà của Vĩnh Lân mà từ chối quà của tôi ?

Phi Yến mỉm cười khẽ lắc đầu . Thật mà khó trả lời cho rõ được lý lẽ của con tim . không hiểu sao cũng một gương mặt , một giọng nói .

Họ là hai anh em cùng sung chung một bào thai, giống nhau như hai giọt nước . Nếu Vĩnh Kỳ không đẻ râu , có lẽ nàng cũng không nhận

ra ai là Kỳ , ai là Lân nữa . Vậy mà trái tim lại dành cho Lân nhiều cảm mến hơn . Có lẽ Lân thật hiền lành , vụng dại , những món quà của chàng thường không đắt giá bằng Kỳ , nhưng nó mộng mơ , thanh khiết hơn . Có lẽ là vì thế .

Thoáng thấy bốn Lê Nhân vụt qua bên cửa . Phi Yến nói nhanh :

- Xin phép anh Kỳ . Tôi con phải ăn cơm nghỉ một chút để tỉnh táo làm việc buổi chiều .

- Phi Yến ! - Kỳ nói như đe dọa - Cô không thể yêu Lân yên lành với tay tôi đâu .

Phi Yến bật cười vui trước lời đe dọa . Bởi tình yêu đối với nàng còn xa lạ lắm

Cúi xuống chiếc túi , xách cà mèn cơm Phi Yến đi ra sân , tìm một chiếc ghế đá khuất sau bụi cây rậm để giải quyết vấn đề bao tử .

Trong tất cả các nhân viên, có lẽ nàng là người nghèo nhất , nhà xa nhất cũng là người duy nhất ăn cơm trưa tại ngân hàng . Hôm nay khẩu phần ăn của nàng là đậu hũ kho, cơm nguội , gạo xấu cứng còn trong cổ họng . Nhưng đói quá , nàng nhai ngấu nghiến , không hay từ lâu cao, Lê Nhân đang dùng ống nhòm quan sát nàng thật kỹ .

Trưa gay gắt , không khí khô đanh, nóng bức , cơn gió mùa hè hừng hực thổi , Phi Yến đưa tay lên lau giọt mồ hôi tuôn chảy trên vầng trán nhỏ . Lê Nhân chợt thấy lóa mắt , bóng hình nàng nhoè ra hàng trăm mảnh . Ngỡ bóng nắng rơi vào mắt chói loà, chàng xê dịch ống nhòm ra xa một chút , mới hay tự bao giờ mặt mình ràn rụa nước mắt xót thương .

Mình khóc rồi ư ? Lê Nhân rút khăn lau nước mắt hỏi lạ lùng . Ba năm sống ở nước ngoài không làm chai đi trái tim nhiều cảm xúc . Ôi sao mà đáng thương, sao mà tội nghiệp cho một hình hai bé nhỏ . Chàng bỗng ước mình hóa thành làn gió, xuống đùa giỡn với mái tóc của nàng hôn phớt qua đôi má trắng mịn màng , thổi một làn hơi mát giúp bữa ăn của nàng được ngon hơn .

Rồi chàng nhớ đến những bữa ăn thừa mứa của mình với bạn bè trong các nhà hàng sang trọng, mà nghe lương tâm ray rứt , đời còn quá bất công , mới tạo ra lắm kẻ giàu , người nghèo như vậy .

Không phải chỉ mình nàng, mà con bao nhiêu nhân viên của cha chàng sống cảnh đời nghèo như vậy , chàng nghe bất nhẫn đưa mắt nhìn đồ vật sang trọng bày trí ở trong phòng . Tất cả những của cải này là do mồ hôi , công sức của nàng và những nhân viên làm lụng tạo thành . Phải làm một cái gì đó xoa dịu bớt nỗi khổ đau của họ ? Nhưng làm cách nào đây ?

Mắt Lê Nhân chợt sáng, chàng bước vội về phòng viêng mở tủ lạnh , lấy ra hai lon coca ướp đá rồi nhón chân đi xuống

Phi Yến vừa ăn xong, nàng rút khăn lau miệng dẹp cà mèn vào giỏ định đem quyển sách tiếng Anh ra học lại , chợt nghe tiếng chân ai giẫm xào xạc trên cỏ . Ngỡ là đã đến giờ làm , nàng thất vọng quay ra . Chợt sững sờ khi thấy Lê Nhân hai tay bưng hai lon coca bước tới .

Chàng cũng sững sờ không kém khi đối diện với đôi mắt của nàng . Quả thật trong cuộc đời của chàng, chàng chưa từng thấy đôi mắt nào mênh mông như thế . Đôi mắt xa vời , xanh thắm màu trời như

muốn thu hồn người đối diện, làm kẻ từng trái giang hồ thấy lòng lạc lõng bơ vơ .

Còn Phi Yến , nàng như lọt hẳn vào đôi mắt đắm đuối của chàng, để thấy hồn ngẩn ngơ, ngơ ngẩn . Một ma lực vô hình khiến nàng không kiềm chế được , để thấy bóng hình của mình chìm đắm quay cuồng trong bể hồ sau rộng bao la đó .

Một giây trôi qua trong ngõ ngàng im lặng , Phi Yến là người sức tỉnh đầu tiên, Nàng cup vội đôi mắt , lảng tía nhìn sang nơi khác, lấy giọng thản nhiên :

- Cậu chủ đi dạo ?

- À không! - Lê Nhân bỗng nhiên lúng túng, đành phải nói bâng quơ - Trưa nay ở đây nóng quá .

- Vân - Phi Yến nhún vai nhìn mây . Khí hậu ở Việt Nam thì khắc nghiệt vậy đó làm sao mà bằng Japan hay Tokyo được.

- Ô không - Lê Nhân quỳnh quán mắng thầm trong bụng . Đúng là quỷ quái , khi không lại nói câu như vậy để bị hiểu lầm

Chàng ngồi xuống chiếc ghế đá cạnh nàng :

- Cô Phi Yến à , ý tôi muốn nói là trưa nóng quá , cô ăn cơm mà chẳng có canh , nuốt làm sao nổi .

Phi Yến quay lại trừng mắt nhìn chàng:

- Ăn nổi hay không nổi , điều đó không nằm trong quyền kiểm soát của cậu chủ

Khổ quá ! Lê Nhân đưa tay gỡ tóc , sao chàng lại ngu ngốc dường này , cứ nói những câu toàn chạm vào tự ái của người ta , càng sửa chữa càng tệ hại hơn . Cuối cùng, chàng đi thẳng vào mục đích của

mình .

- Tôi muốn mời cô uống nước - Nói xong chàng tươi cười giật nắp hai lon coca , trao cho nàng một .

- Cám ơn , tôi đã quen uống nước trà của công ty - Phi Yến trả lời khô như củ rồi lịch sự gật đầu - Xin lỗi đã đến giờ làm việc . Chào cậu chủ.

Nói xong nàng đứng dậy bỏ đi một mạch để mặc chàng với hai lon coca trên tay mà hồn trống vắng . Chàng không hiểu vì sao nàng lại hẫng học với chàng ? Chàng có lỗi gì không ? Kề lon coca lên môi uống cạn , hơi ga làm cho lòng chàng dịu đi . Lê Nhân nói một mình mà cũng như đang nói với nàng

- Ta phải làm một cái gì để chứng tỏ với nàng

Và chàng đã làm được điều mà chàng muốn . Lê Nhân còn nhớ như in gương mặt sững sờ bất động của cha mẹ, rồi vỡ ra sung sướng khi nghe chính từ miệng chàng, yêu cầu họ gọi điện sang trường đại học y khoa, xin cho chàng được nghỉ 1 năm . Hạnh phúc cho họ biết bao nhiêu, khi chàng chịu tham gia vào làm lãnh đạo Ngân hàng .

Hơn 10 ngày học hỏi, Lê Nhân đã không phụ lòng cha mẹ . Chàng chứng tỏ là 1 ông chủ có nhiều năng khiếu về giao dịch, kinh doanh . Sau 1 hồi sát hạch, ông Vĩnh Lân hoàn toàn tin tưởng vào khả năng của cậu con cưng, bằng lòng giao trách nhiệm cho chàng, cùng vợ làm 1 chuyến du lịch dài ở Hongkông

- Thừa cha mẹ - Lê Nhân sửa chiếc áo veston đen cho thẳng nếp trước khi bước vào văn phòng làm việc - Cha mẹ thấy con ăn mặc thế này có được chưa ?

Bà Vĩnh Lân ngẩng dậy cười vui:

-Ồ đẹp lắm rồi . Ra dáng ngài Giám đốc lắm rồi .

Đặt chiếc tủ bằng vàng xuống ngắm nghía con hồi lâu, ông gật gù đáp:

- Chững chạc lắm, nhưng hầy còn thiếu .

Bà chưng hửng:

- Thiếu gì hở ông ?

Ông tươi cười mở tủ lấy ra 1 chiếc hộp nhỏ bằng vàng:

- Còn thiếu vật này .

Theo bàn tay ông mở, trên lớp nhung màu đỏ thẫm 1chiếc đầu sư tử vàng chóa, dấu hiệu của nhà băng Vạn Lộc hiện lên rực rỡ, lóng lánh những hạt kim cương thật sáng, thật to .

Chuyển sang tay cho bà, ông cười hãnh diện:

- Bà hãy đeo cho nó . Từ hôm nay tôi chính thức công nhận Lê Nhân là người thừa hưởng duy nhất cái gia sản khổng lồ này .

Hãnh diện không kém chồng, bà tiến lên cài vào bầu áo của con cái vật trị giá hàng chục triệu đồng, rồi lùi xa tặc lưỡi khen .

- Đẹp lắm, Lê Nhân à! Con sẽ không phụ lòng cha mẹ chứ ?

- Dạ - Chàng cúi nhìn chiếc đầu sư tử, như cảm động trước món quà quý giá của mẹ cha, chàng ngẩng dậy nói tự tin - Con sẽ không bao giờ phụ lòng tin của cha mẹ .

- À! Bà vuốt tóc, kéo chàng ngồi xuống ghế - Sẵn đây, cha mẹ cũng thông báo với con 1 tin vui .

- Tin vui ? - Lê Nhân kêu lên náo nức -

Ông gật đầu tiếp lời bà: - Phải, cha mẹ đã chọn được cho mình một

nàng dâu xứng đáng.

-Ồ không! - Mặt Nhân chợt tái – Con chưa muốn nghĩ đến việc này.
Xin mẹ chớ thư thả.

Bà đưa mắt ra hiệu cho chồng.

- Dĩ nhiên rồi, có gì mà gấp gáp. Con đừng lo

- Dạ - Nhân thở phào nhẹ nhõm, anh rất sợ 5khi phải tranh cãi với cha mẹ về vấn đề này. Bởi lẽ giữa anh và cha mẹ không bao giờ đồng quan điểm. Với anh, hôn nhân rất là hệ trọng. Anh có thể hạnh phúc với người mình thật sự thương yêu. Còn cha mẹ, bao giờ cũng là môn đăng hộ đối.

Và bao giờ ông bà cũng có lợi thế hơn anh. Một, vì họ là đăng sinh thành mà chàng là đứa con chí hiếu. Hai, là mẹ lại bị bệnh cao huyết áp. Chàng không thể làm bà phật dạ. Có lẽ vì nhữn gly do tren mà anh không bao giờ dám tranh luận về hôn nhân, hạnh phúc với cha mẹ.

- Thôi – Ông chợt đứng dậy – Con theo cha cha sẽ còn gổ cho toàn côn gty được biết, rằng từ hôm nay con sẽ là giám đốc nhà băng.

- Dạ - Nhân bước theo cha. Khôn giấu sao tiếng tim lại đập vang loạn xe khi nghĩ đến việc mình phải chạm mặt với cô gái có cái nhìn trong veo, tinh khiết

Các công nhận sẽ nhìn chàng với cặp mắt ra sao? Liệu chàng có đủ bản lĩnh điều hành guồng máy như cha?

Nhân cứ đứng ngây người ra như phỗng đá khi nghe cha giới thiệu.

Tâm trí anh lửng lơ lơ, anh nghĩ đến hành động của mình trong lát nữa, nó sẽ như thế nào nhỉ? Cô gái ấy sẽ nghĩ gì? Bao giờ thì

ngàng không còn nhìn anh bằng đôi mắt lạnh như băng? Bao giờ thì nàng niềm nở với anh như lần đầu gặp gỡ?

- Thôi, con ở lại làm việc. Mãi đến khi bàn tay ông Vạn Lộc đập khế lên vai, anh mới bàng hoàng sự tỉnh nghe được câu sau: "Cha với mẹ về nhà chuẩn bị cho chuyến du lịch của mình đây".

- Dạ- Anh theo tiễn chân cha về đến tận văn phòng, rồi mới quay trở về phòng của mình làm việc. Trước những cặp mắt tò mò của đám công nhân viên, anh chỉ biết cúi đầu bước cho thật lẹ, bởi anh biết rằng, giữa những đôi mắt đó, có lẫn đôi mắt của nàng. Đôi mắt làm cho anh xao xuyến.

Về đến phòng rồi, khóa chặt cửa, đối diện cùng nhữn con số li ti, Nhân mới thấy lòng mình bình thản lại. Tự tin hơn, anh mở tập hồ sơ của nhân viên ra xem xét.

Cái tên mà anh nôn nóng tìmhơn hết chính là tên gọi của nàng. Phan Trần Phi Yến. Giống như tên anh Vũ Lê Nhân. Tên của nàng được ghép thành bằng hai cái họ. Tự nhiên anh thấy vui vui trước sự trùng hợp quá đỗi tình c ờ này.

Năm nay nàng mười tám tuổi. Mới mười tám thôi mà trông nàng lớn quá. Hẳn sương gió dạn dày của sự nghèo khổ đã làm cho nàng phải trưởng thành trước tuổi. Nàng vào làm trong ngân hàng chưa đầy ba tháng, thì ra nàng là nhân viên mới tuyển. Cha mất sớm, sống với mẹ tại đường số. Chà! Lắm "xuyệt" thế này. Ất hẳn là ở sâu trong hẻm. Tội nghiệp chưa? Hôm nào ta phải đến thăm nàng mới được.

NGhĩ xong, anh chuyển tia mắt sang một cái tên họ khác. Tên họ của hai anh em ruột song sinh, Vĩnh Kỳ và Vĩnh Lân.

Nhưng những con chữ bỗng nhiên như chập chờn nhảy múa. Nhân không tài nào tập trung trí óc. Hình bóng Yến trêu nặng hờn anh, như ám ảnh, như giận hờn, oán trách.

Sao lại như thế nhỉ? Anh nhớ lại ánh mắt ngỡ ngàng thất vọng của nàng khi vừa biết anh là cậu chủ. Rồi thái độ của nàng cũng thay đổi hẳn đi. Nàng lạnh lùng, cau có. Anh có lỗi chi đâu? Có lỗi chẳng là anh không cùng giai cấp với nàng, nhưng điều đó đâu can hệ. Có bao giờ anh muốn tạo ra khoảng cách giữa hai người làm và ông chủ đâu.

Trời ơi! Sao anh vẫn nhớ như in giọng cười nhẹ như sương khói, hòa lẫn giọng nói ngọt ngào của con chim nhỏ ấy. Nàng thông minh lém lỉnh biết bao nhiêu, mới cho chàng một câu đau như vậy.

“Thế à? Thế mà tôi cứ ngỡ ông nhìn quả trứng vịt của tôi”

Quả trứng vịt của nàng. Ôi, sao mà đản gyếu sao mà ngộ nghĩnh đến thế? Ngày tôi về, cô cũng chẳng thèm đi đón. Nhưng có lẽ như vậy mà hay, nếu không thù ghét tôi, tôi đâu có được cuộc gặp gỡ thú vị với cô như vậy.

Một cảm giác êm ái chảy khắp châu thân, khi Nhân bồi nhồi nghĩ đến làn da thịt của nàng chạm nhẹ vào người. Như một luồng xung điện làm hờn anh ngây ngất, nhớ nhung.

Ôi! Sao mình lại bận tâm nhiều đến nàng như vậy? Nàng có gì khác lạ hơn người? Nếu bảo nàng đẹp thì chàng có biết bao cô bạn gái dễ thương mà mẹ cha giới thiệu. Thế mà anh cứ bị hút về nàng. Bị đôi mắt long lanh của nàng sai khiến. Phải, đôi mắt ngây thơ thánh thiện kia sai khiến anh phải làm nhiều việc tốt, để không hổ thẹn với trái

tim nhân hậu của nàng.

Phải, nàng nhân hậu biết bao nhiêu. Chỉ một việc nàng chạy đến đỡ bà bán bánh canh đứng dậy thôi, cũng đủ làm lòng anh rung động.

Vì sao? Vì anh cũng là kẻ đa cảm có trái tim nhân hậu vô cùng.

- Thưa cậu chủ - Bón gcô thư ký thấp thoáng bên ngoài khung cửa vẽ băng khuôn

- Có chuyện gì đó Mỹ Linh? Vào đây

- Dạ - Mỹ Linh bước hẳn vào phòng - Tôi không hiểu sao ở nhà hàng người ta lại đem đồ ăn đến?

- À! – Nhân chợt nhớ, anh vỗ trán kêu lên như hối hận – Tôi đã trí thật. Cô Mỹ Linh à, phiền cô ra bảo họ vui lòng gchờ cho tôi mười phút

- Dạ - Linh bước đi, ra đến cửa như chợt nhớ quay lại hỏi – Nhưng hôm nay công ty ta có tiệc mừng vì vậy?

Nhân cười vui:

- Chẳng tiệc tùng gì. Đây chỉ là một bữa trưa bình thường gcủa các bạn - Thấy Linh ngớ người ra, anh nói thêm - Từ hôm nay, các bạn sẽ ăn trưa ở ngân hàng.

- Ơ!

Mỹ Linh tròn mắt. Nhân đứn gđậy.

- Cô ra bảo họ dùm tôi, còn bây giờ, tôi sẽ bảo bộ phận nhà ăn lo bàn ghế.

Nói xong, anh bỏ đi nhanh, để mặc Linh với nỗi ngẩn ngơ, không hiểu.

Ngẩn ngơ khó hiểu thật đấy chứ. Thơ Thơ đưa mắt nhìn lên trần nhà,

tưởng tượng ra gương mặt của cô thư ký lúc ấy, rồi buông tràng cười thích thú.

Cái ông Nhân này hay thật, vậy mà cô gái Phi Yến kia chẳng gừa anh một chút nào. Khôn ghiếu cô ta sẽ nghĩ gì khi bữa ăn được dọn ra, rồi cô ta có ăn cơm khôn gnhỉ?

Quả đúng là hay ho, thú vị, chẳng gkhác gì xem một quyển tiểu thuyết hay. Nếu nàng là tác giả, nhất định nàng sẽ cho họ thành chồng vợ.

- À! – Thơ Thơ chợt kêu lên thán gthốt. Từ nãy giờ, mãi mê theo dõi số phận của hai nhân vật, nàng quên mất vụ án của bà Băng Châu. Thế này là thế nào? Cứ ngỡ đây là chìa khóa mở tung ra vụ án, vậy mà.... chỉ là một chuyện tình thôi.

Nhưng biết đâu cô vẫn chưa xem hết kia mà. Đứng nóng vội, Thơ Thơ kiên nhẫn cúi xuống queyển sổ con toan đọc tiếp. Bỗng chuông đồng hồ thánh thót gõ vang làm cô giật mình ngẩng dậy, bàng hoàng

- Đã bảy giờ rồi ư? Ôi, thời gian sao mà nhanh như gió thoảng. Đã đến gi ờ hẹn với hấn rồi. Mà mình có nên đi không vậy? Thơ Thơ ngần ngừ đứn glên rồi ngồi xuống. Không, không thềm đi nữa. Cô ghét cái lối nói cao ngạo của hấn quá. Nói cứ như là ra lệnh cho người ta. Còn nụ cười nữa chứ. Chao ôi! Lúc nào cũng như nắm chắc phần thắng trong tay. Cô mà chiều theo ý của hấn à?

Trong một cử chỉ trẻ con, Thơ Thơ bấu dài môi hờn dỗi. Rồi chợt thấy bóng mình treo trong tấm gương trước mặt, cô bật cười khanh khách, thấy mình sao giống Phi Yến vô cùng.

Cô gái trogn nhật ký vì tự ái, mặc cảm phận nghèo nàn nên tỏ ra bất

cần, hăn học cùng cậu chủ Lê Nhân. Còn cô, cô tự ái gì với hăn? Có lẽ nàng đã bình tâm được phần nào, có lẽ mình không chịu nổi thái độ coi thường của hăn . Mà mình cũng thật là vô duyên, lẳng nhách . Khi không lại nổi giận lên như vậy, bậy hết chỗ chê . Nhận ra điểm vô lý của mình . Thơ Thơ bật cười thành tiếng .

- Cười gì vui thế cô em ?

Quái quỷ ! Thơ Thơ nhín bật ngay rồi lại bật cười vàng thật lớn . Tại sao lúc nào nàng cũng bị hăn theo ám ảnh thế này ? Nhưng không, không phải là ám ảnh, giọng của hăn thật rồi .

- Có gì vui mà cười mãi thế ?

Thơ Thơ quay đầu trở lại ngay, và như để trêu ngươi, hăn ta vừa cười vừa nhắc hai cái bánh trước xe của mình lên biểu diễn . Sau lưng hăn, một cô gái đẹp, mặc chiếc áo thun bó sát cùng chiếc quần jean chặt căng, phô bày tất cả những đường cong khêu gợi, ôm chặt hăn, quay nhìn nàng cười như khiêu khích .

- Đồ vô liêm sỉ !

Thơ Thơ mắng vào mặt gã thanh niên rồi phóng vụt đi . Toàn thân như nóng sốt . Phía sau, hăn vẫn đuổi theo nàng cười nham nhở . Tên khốn khiếp . Vừa rồ ga tăng tốc, Thơ Thơ vừa chửi vang loạn xạ trong lòng . Bao nhiêu tuyệt kỹ rèn luyện được dành đem đuổi hăn, nàng phải thể hiện trong cuộc chạy trốn này và Thơ Thơ cũng biết rằng : Phải còn lâu, nàng mới theo kịp hăn về trình độ lái xe trên đường phố . Chưa đuổi kịp nàng, chẳng qua hăn muốn kéo dài trò chơi mèo vờn chột .

Tiếng động cơ gầm rú trên đường làm đinh tai nhức óc . Thơ Thơ

cho xe nép vội vào lề khi nghe tiếng gió rít ngang qua . Tên khốn kiếp đã vượt qua, hắn là hắn đã chán cùng nàng chơi trò đuổi bắt .

- Này, cầm lấy ! - Một chiếc hộp nhỏ vuông vuông bay từ tay hắn ua người nàng . Thơ Thơ đón lấy ngậy ngơ . Trong lúc hắn quay lại gửi chào nàng một nụ hôn gió thật si tình .

- Tạm biệt em, hẹn ngày gặp lại . See you again như trong Anh ngữ . Trong phút chốc, hắn chỉ còn là chiếc bóng nhỏ giữa trời đêm . Giận dữ, tức tràn hông, Thơ Thơ đành phải cho xe quay trở lại .

Về đến nhà, để nguyên cả áo quần, giày dép, Thơ Thơ nhào vào phòng khóa cửa . Ngồi phịch xuống giường, xé tan hoan chiếc hộp quà của hắn tặng cho .

Ồ ! Một con búp bê tuyệt đẹp rơi xuống tay nàng . Thơ Thơ mở to đôi mắt kêu lên thích thú, nhưng chưa kịp hết vui mừng đôi mày nàng đã nhíu lại trên dòng chữ nhỏ được viết trên tấm bia trắng treo lủng lẳng ở cổ con búp bê . "Mừng sinh nhật bé Bi . Em còn bé con, khờ khạo lắm chưa đủ khám phá vụ án đâu . Hãy dừng lại kéo ăn năn không kịp !".

Sao ? Thơ Thơ thẳng tay ném mạnh con búp bê vào tường . Thế này thì quá lắm, hắn dám ví nàng với bé Bi . Trời hỡi ! Lẽ nào trong mắt hắn, nàng chỉ là đứa bé con không hơn không kém ?

Hắn còn dám khi nàng khờ khạo, cho rằng nàng không đủ sức khám phá ra vụ án à ? Tên ngạo mạn, tên lưu manh . Rồi mi sẽ thấy ta có đủ sức hay không ?

Càng nghĩ đến đâu, máu hận càng dâng đến đó, nàng như cuồng dại, chạy đến đâm đá con búp bê thật tàn nhẫn, dùng hết mọi ngôn

từ xấu xa ra mà mắng hấn .

Một lúc lâu mệt nhoài, nàng thả người ngồi phịch luôn xuống đất, nhìn tóc tai mình rũ rượi, con búp bê tơi tả rụng căng gãy tay, uất ức quá, Thơ Thơ oà lên khóc . Từ trước đến nay, chưa bao giờ nàng giận dữ đến thế này, và có lẽ nàng cũng chưa căm hận thù ai bằng hấn .

Cánh cửa bật mở, bà Linh Chi lùi lại giật mình :

- Kìa, Thơ Thơ ! Con làm sao vậy ?

Ngẩng lên thấy mẹ, nàng càng khóc nhiều hơn . Cúi mặt con búp bê nhỏ lên tay, bà hoang mang nhìn con không hiểu . Đây là lần đầu bà thấy con trong tình trạng này .

- Sao thế con ?

- Mẹ, mẹ ơi ! Con khổ quá - Thơ Thơ ào vào lòng mẹ .

Bà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc rối bời của con, lòng chột xa xôi, hoang vắng . Và không hiểu vì sao trên đôi mắt đẹp của bà dòng lệ buồn thảm khẽ tuôn rơi .

Thơ Thơ ngẩng đầu lên, sững sốt, bàng hoàng, không hiểu .

TRỞ người sang bên, ôm chặt cái gối vào lòng, Thơ Thơ cố dỗ mình vào giấc ngủ . Nhưng thật là chán quá, tất cả đèn tắt, toàn căn phòng đắm chìm trong bóng tối, vậy mà bóng hình tên khốn ấy cứ hiện ra .

Tại sao lại như vậy được ? Gã có gì để nàng phải băn khoăn suy nghĩ . Ôi ! Giá mà hấn biết được mình mất ngủ vì hấn thế này, hấn là hấn vui lòng lắm . Thơ Thơ nhắm nghiền đôi mắt lại, cố dẫn niềm căm tức trào dâng . Song cứ như con nước thủy triều, từng đợt từng đợt

nhấn chìm nàng vào nụ cười của hấn .

Thật lạ lùng, thật khó hiểu . Tại sao hấn lại là như thế ? Đến tận phút giây này, Thơ Thơ vẫn không tài nào hiểu nổi những hành động quái gở kia . Hấn muốn gì ? Tại sao lại đùa cợt như vậy ?

Không biết hấn có liên quan gì đến vụ án của bà Băng Châu ? Sao nàng cứ linh cảm giữa hấn và vụ án này có một cái gì thật là mật thiết . Nhưng mật thiết như thế nào ? Thơ Thơ gác tay ra sau ót nhìn điểm trắng lung linh trên góc mùng suy diễn . Chắc hấn là vì hấn hay chọc tức nàng, nên nàng ghét hấn ghét bậy bạ vậy thôi .

Nhưng thật là rắc rối đã năm ngày trôi qua rồi mà nàng vẫn không đẩy vụ án tiến lên một chút nào . Lại còn những giọt nước mắt trong veo của mẹ . Sao mẹ mình lại khóc ? Thơ Thơ hoang mang tự hỏi . Từ tấm bé đến giờ, có lẽ đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy mẹ rơi nước mắt .

Văng vẳng từ phòng khách vọng ra, tiếng chuông đồng hồ thánh thót . Mười hai giờ đêm rồi đây ! Thơ Thơ nhắm tính, quay người ôm gối nhủ lòng hãy ngủ đi . Nhưng thật lạ lùng, bao nhiêu hình ảnh cứ chập chờn ẩn hiện . Từ nụ cười méo mó của gã thanh niên, đến giọt nước mắt của mẹ, ánh mắt chân thành của kẻ bị ức oan lẫn van cầu tha thiết đòi kẻ sát nhân đền mạng . Tất cả cứ xoáy thẳng, nhấn chìm nàng vào một cảm giác mơ hồ không thể tả .

Sao lại quái quỷ thế này ? Thơ Thơ kêu lên bức bối rồi vùng ngồi bật dậy, nhìn thẳng vào trong bóng tối . Cảm giác rạo rức cứ tăng lên, nàng bước dần đến bàn làm việc như một kẻ mộng du, đưa tay tìm công tác .

Một làn ánh sáng dịu tỏa ra làm hồn nàng dần bình thản lại . Thơ Thơ chống tay lên cằm, mở to mắt nhìn chùm hoa giấy treo trên vách . Đêm nay, đành phải mất ngủ rồi . Mất ngủ vì một lý do đơn giản quá .

Tia mắt tình cờ dừng lại trên quyển sổ con cũ kỹ . Nàng chợt reo to như tìm thấy bạn tri ân .

- A, đúng rồi ! Vậy mà này giờ mình quên chứ .

Không biết câu chuyện tình này có ích gì cho vụ án . Nhưng trước mắt nó giúp nàng qua cơn mất ngủ này . Hài lòng với ý nghĩ trẻ con kia, Thơ Thơ quay trở về giường, nhắm mắt vào câu chuyện tình của nàng Phi Yến

.....

Phi Yến lại lật mình trở người trong đêm khó ngủ . Hơn lúc nào hết, nàng hiểu rõ nguyên nhân đó, đơn giản là một chàng trai, hay đúng hơn là ánh mắt của chàng .

Ánh mắt sao cứ lạ lùng, quyến rũ, khiến nàng cứ như con thiêu thân muốn lao thẳng vào ánh đèn tìm cái chết . Trời hỡi ! Cái điều mà nàng lo sợ nhất đã trở thành sự thật . Càng vầy vùng, trốn chạy, nàng càng như con muỗi sa vào mạng nhện, vầy vầy bao nhiêu lại càng nhanh chết bấy nhiêu .

Mình yêu cậu chủ Lê Nhân từ bao giờ nhỉ ? Nàng nghĩ mãi và biết rằng sẽ chẳng bao giờ tìm thấy được câu trả lời chính xác . Nàng chỉ biết rằng, mình đã cố tình chống lại sức hút của chàng từ lần gặp gỡ đầu tiên .

Nhưng dù cho nàng cố xếp lên bao nhiêu bức tường thành ngăn

cách, nàng vẫn không làm sao tránh khỏi ánh mắt, nụ cười thật quyến rũ kia, để hồn trinh nữ nàng băng khuâng dật mộng sâu . Không đâu, Phi Yến chợt rung mình kinh sợ . Khoảng cách quá xa xôi, nàng không được mơ màng chuyện lấp trời vá biển . Hơn ai hết, nàng hiểu tính ông bà chủ . Họ sẽ chẳng bao giờ chấp nhận một cô gái nghèo như nàng về làm dâu, làm vợ con họ dù nàng có đẹp đến bao nhiêu đi nữa .

Mà nàng đã đẹp lắm đâu ? Bao nhiêu hoa khôi, hoa hậu giàu sang xinh đẹp vây quanh lấy chàng, mà chàng vẫn không thèm để ý .

Huống gì một cô gái vừa nghèo, vừa xấu như nàng .

Nhưng sao ánh mắt chàng cứ nồng nàn, trộm trao cho nàng những tia nhìn như ve vuốt yêu thương ? Để những lúc đó nàng thấy lòng được an ủi vỗ về, mơ màng trong một tình yêu vừa vụt chớm ? Mà ngu lắm Yên ơi . Nàng tự trách mình . Sao mà không chịu hiểu đó là những tia nhìn thương hại của kẻ lắm bạc nhiều tiền, luôn cười cợt trên nỗi khổ đau tuyệt vọng của nàng ? Tại sao nàng lại ngộ nhận cho rằng chàng cũng yêu nàng .

Nghĩ đến điều này, nước mắt nàng bỗng trào khóc hận . Ôi ! Tội nghiệp cho thân nàng biết mấy, một con bé dại dột đã trót lầm yêu .

Song dường như không phải vậy . Trái tim của nàng lại vùng lên phản kháng . Lê Nhân là một con người khác, không biết xót thương những con người khốn khổ, chàng có trái tim nhân hậu thật bao la . Nàng đã yêu khi thấy chàng biết sẻ chia nỗi khổ đau đồng loại . Nàng không yêu cái hào hoa bóng nhoáng của chàng .

Nhưng dù cho nàng có yêu chàng bằng một tình yêu như thế nào, đó

cũng là một tình yêu tuyệt vọng, như một kẻ điên cuồng đáy nước mò trăng .

Sao mình không yêu anh em Kỳ, Lân nhỉ ? So với cuộc đời họ là những chàng trai lịch thiệp, khá đẹp trai, có học vị . Tuy không thật giàu, họ vẫn có thể bao bọc một đời nàng trong nhung lụa . Nhất là với Vĩnh Lân, chàng trai cao thượng mà nàng dành nhiều cảm mến ? Điều đó thật khó mà giải thích . Phi Yến chỉ biết rằng mình hoàn toàn đứng dưng trước hai con người đó . Trái tim nàng không một lần rung động và Phi Yến cũng biết rằng, với họ, nàng muôn đời chỉ là bạn .

Chỉ có một kẻ làm tim nàng lên tiếng, và đó chính là nỗi nghiệt oan nàng mang mãi suốt cuộc đời .

Cơn gió mùa đông se se thổi lạnh . Chợt nhớ đến mẹ phong phanh tà áo mỏng, với chiếc phổi yếu cần chăm sóc tận tình, Phi Yến chống tay ngồi dậy lấy chiếc mền mình đang đắp đi sang phòng mẹ .

Mẹ ơi ! Nhìn mẹ gầy gò trong giấc ngủ, Phi Yến cảm thấy mình có lỗi với mẹ thật nhiều . Nếu một mai ông bà chủ biết rằng nàng yêu cậu chủ Lê Nhân, họ sẽ chẳng ngại ngần tống cổ nàng ra khỏi cửa .

Chùng đó nàng biết lấy gì lo lắng cho mẹ qua cơn bệnh trầm kha này ?

Một đời mẹ hiền hoà lo lắng cho con, nàng không có quyền thất nghiệp giữa lúc này . Bằng mọi cách, nàng phải xua đuổi bóng hình Lê Nhân ra ngoài tâm tưởng . Phải nhớ rằng, lúc nào chàng cũng là ông chủ lắm uy quyền .

Nhẹ đắp tấm chăn lên người mẹ, Phi Yến lặng lẽ trở lại phòng mình .

Ánh trăng đêm lên cao đẹp quá . Không kiềm nổi lòng, nàng bước đến gần cửa sổ, thả hồn trôi theo những cánh mây ngàn về xa thăm, để sống trọn những gì lòng mơ ước, yêu thương .

Có tiếng chân ai giẫm lên cỏ xạc xòa, làm những giọt sương đêm bàng hoàng sức tĩnh . Phi Yến ngỡ ngàng lùi lại khi một bóng đen lù lù che mất ánh trăng thơ .

- Phi Yến ! Anh chờ em ở đây đã bốn đêm rồi .

- Trời ! - Đôi mắt nàng mở to hốt hoảng - Cậu chủ Lê Nhân . Sao cậu lại đến đây ?

- Vì anh nhớ em không chịu nổi - Cách nhau bởi một tấm ván dầy, chàng thò tay qua song cửa sổ ôm lấy vai nàng - Phi Yến ơi ! Giá mà em biết anh yêu em muốn điên lên được .

Yêu ? Đôi mắt nàng mênh mong xa vắng như lạc lõng chơi vơi . Toàn thân như đắm chìm trong một xúc cảm lạ lùng, nàng như say như tỉnh .

- Phải, Phi Yến ơi ! Anh yêu em từ ngay cái nhìn đầu tiên gặp gỡ . Và Yến ơi, em nói đi, có phải em cũng yêu anh ?

Đôi mắt tròn chớp, những giọt lệ lặng lẽ rơi . Sung sướng, bất ngờ hay sợ hãi ? Có lẽ là cả hai trộn lại . Trong vòng tay ấm của chàng, nàng chỉ biết buông xuôi cho cơn sóng tình lay động

Kéo nàng sát hơn vào song cửa, Lê Nhân vội vã uống cạn dòng lệ nóng của nàng, nhịp tim như cuồng loạn đam mê, chàng để nụ hôn của mình đậu xuống môi nàng .

Phi Yến vẫn đứng yên đón nhận, Lệ cứ trôi theo nụ hôn dài và chỉ ngỡ ngàng khi thấy má mình bị tì vào song cây đau điếng .

- Ôi, cậu chủ !

Lê Nhân vụt buông nàng ra sững sờ, bất động . Trong ánh trăng đêm, bên lên với tình yêu vừa vụt đến, trông nàng đẹp đến lạ lùng . Không kiềm nổi lòng, chàng lại kêu lên :

- Phi Yến !

Nàng khẽ nghiêng đầu né tránh làm chàng bị mất đà, va đầu vào thành cửa . Một tiếng "cốc" vang lên, Lê Nhân đưa tay ôm đầu đau đớn .

- Yến ơi, sao em nỡ để anh ngắm em qua song cửa lạnh lùng ?

Phi Yến chợt giật mình lo sợ . Qua song cửa nhìn nhau, nàng bỗng có cảm giác như cả hai đang bị cách ngăn qua song sắt một nhà tù .

- Không, nàng lắc đầu vội vã . Không được đâu cậu chủ . Em không yêu cậu chủ đâu . Cậu chủ hãy về đi .

Nói xong, nàng vụt chạy trở về phòng, đắp kín chăn run sợ . Trời hỡi ! Nàng có nằm mơ không vậy ? Nụ hôn nào như còn in dấu trên môi, bàn tay chàng nóng ấm vẫn nằm trên bờ vai nhỏ, và giọt nước mắt nào đã đậu lại môi anh ?

Không, Lê Nhân ơi, anh tàn nhẫn lắm . Anh có biết mình đã làm tan nát một con tim ? Anh giết em rồi, anh có biết không ? Không ! Phi Yến dấm mạnh vào tay xuống gối la to . Không, tôi không yêu anh . Không bao giờ yêu anh cả . Trời phật ơi ! Xin hãy ban cho con một nghị lực phi thường để con đủ sức tuột khỏi vòng tay thương mến của chàng . Con không thể, không có quyền yêu anh ấy .

Và nàng có biết đâu, bên ngoài khung cửa, đếm từng giọt sương đọng mềm trên cành lá, Lê Nhân nghe chết đại cả hồn . Chàng cũng

đang cầu xin mọi thế lực trên đời giúp chàng quên người con gái ấy .
Quên mối tình oan nghiệt để không làm khổ bao người .

Ánh dương đã lên cao, sao trước mắt chàng vẫn là một màu đen tối .
Phi Yến cứ đứng tần ngần trước phòng của mẹ, không biết có nên nói cho mẹ hay quyết định của mình ? Phải nói thôi, nàng bậm môi cố ngăn dòng nước mắt . Mẹ sẽ thương, thông cảm mà chẳng giận nàng đâu .

Bởi lẽ, nàng biết chuyện gì sẽ xảy ra, nếu nàng tiếp tục đến làm ở ngân hàng . Tình yêu Ôi, hai cái từ hoa mỹ đó, được bao thi nhân đặt lên thành thơ nhạc, bao nhiêu người mở lòng hân hoan chờ đón . Vậy mà nàng phải trốn chạy đi, như lần trốn một căn bệnh hiểm nghèo, ghê tởm nhất .

Ba ngày rồi, kể từ lúc đón nhận nụ hôn của cậu chủ Lê Nhân, Phi Yến chợt thấy lòng xấu hổ, như mình vừa phạm một tội gì ghê gớm lắm . Lê Nhân cũng vậy, chàng trở nên dăm chiêu, ít nói hẳn đi . Đôi mắt trũng sâu như thiếu ngủ, chàng tránh gặp mặt nàng . Và điều đó làm cho đám nhân viên đem dạ nghi ngờ . Nhiều lời bàn tán xì xào đã đến tai của Vĩnh Lâm, để chàng phải hỏi nàng bằng một giọng âu lo .

- Phi Yến ơi, phải chăng điều tôi linh cảm đã dần thành sự thật ?

Dối lòng, nàng lắc đầu phủ nhận, nhưng sao dạ vẫn xốn xang khi thấy mắt Lâm đượm vẻ buồn thất vọng . Và nàng cũng như run sợ dưới ánh mắt hằn học của Vĩnh Kỳ . Mọi người như chê trách, như phản đối tình yêu giữa nàng với Lê Nhân .

Nàng có tội gì ? Sao nàng không được phủ nhận mình yêu chàng thắm thiết ? Lê Nhân ơi ! Sao anh là cậu chủ mà không là một người

nào khác, để chúng mình có thể yêu nhau ?

Em biết là anh yêu em lắm . Tình yêu của anh dành cho em không phải là thứ tình giản đơn, lợi dụng như bao gã công tử hào hoa khác . Em đã đọc được điều đó qua đôi mắt thâm quầng thiếu ngủ của anh . Cũng như em, anh đang trốn chạy cuộc tình và dối lòng cùng tất cả .

Song chúng ta không đủ sức giấu mọi người đâu, vì làm sao chúng ta có thể giấu sự yêu thương trào ra ánh mắt ? Chuyện gì sẽ xảy ra khi mẹ cha anh biết được ? Giông bão sẽ nổi lên mà em thì không quen chịu đựng . Thôi thì, chỉ còn một cách là em phải xa anh . Xa thiên thu, xa vĩnh viễn . Xa từ thể xác đến tâm hồn . Rồi thời gian mầu nhiệm trôi qua, anh sẽ có vợ, có con, có tương lai sự nghiệp . Một chút yêu đương này sẽ lụi vào dĩ vãng .

Mà để làm được điều này, em phải xin nghỉ việc . Dù biết không được làm ở ngân hàng, gia đình em sẽ lâm vào tình trạng khó khăn . Không được gặp anh, lòng em sẽ sầu đau khô héo . Nhưng rồi mọi chuyện sẽ qua đi, em tin như thế .

Bao nhiêu nước mắt đã rơi, khi nàng trao cho Mỹ Linh tờ đơn xin nghỉ việc, nhờ trao cho cậu chủ Lê Nhân . Chắc hẳn chàng sẽ ngạc nhiên nhiều lắm, nhưng anh thông cảm, em không còn con đường nào khác .

- Mẹ ơi ! Không còn chịu đựng nổi - Phi Yến khóc oà lên từ cửa .

Mẹ nàng bước ra lo lắng :

- Kìa, Phi Yến ! Con làm sao vậy ? Trời ơi ! Sao mà xanh mét . Trúng gió rồi .

Không nói một lời, nàng để mặc cho mẹ dìu vào giường chăm sóc .

Nước mắt cứ rơi trong lòng mẹ, cho bao đau đớn trôi qua .

- Mẹ ơi ! Xin mẹ hãy tha lỗi cho con . Con đã xin nghỉ việc rồi .

Chẳng để lộ một chút ngạc nhiên, bà đưa tay vuốt tóc nàng thương mến .

- Đừng khóc nữa con . Nơi này không hợp thì mình chuyển sang nơi khác .

- Mẹ ơi ! - Nàng nắm lấy tay bà tâm sự - Chẳng phải vì người ta đối xử không tốt với con, mà là vì con đã yêu rồi .

Yêu ! Đôi mắt bà xa vắng, thương cho con bước vào cái khổ đầu tiên của kiếp con người . Càng lúc, bà càng thấy thương con . Ôi, đứa con bé bỏng đại khờ . Con đang lập lại cuộc đời mẹ lần thứ hai mà con không hay biết .

- Ngày xưa, thuở bé như con, mẹ cũng từng có một tình yêu như vậy

- Bà nói, khi con đã kể xong - Nhưng con ơi, lòng người thật nham hiểm không lường . Bọn nhà giàu xem chúng ta như cỏ rác . Chỉ với một trăm ngàn, chúng tổng cổ mẹ ra ngoài lề cuộc sống của chúng như một con chó ghẻ .

- Mẹ ! - Phi Yến ngẩng lên nhìn mẹ sững sờ - Thế sao mẹ bảo cha con chết vì bị bệnh ?

Bà mỉm cười chua chát :

- Vì mẹ không muốn con có ấn tượng xấu về cha .

- Thế cha con là ai hả mẹ ? - Nàng quên mất nỗi buồn .

Mẹ nàng khẽ lắc đầu :

- Mẹ không biết và mẹ thấy rằng quyết định của con hoàn toàn đúng

đần . Hãy rời xa bọn người nguy hiểm đó .

- Nhưng Lê Nhân của con không thuộc hạng người nguy hiểm đó .

Phi Yến nghe tim mình lên tiếng bênh vực cho chàng . Khi biết đây là một mối tình tuyệt vọng, anh đã tìm mọi cách lánh xa con . Anh là một con người nhân hậu, anh ấy đã yêu con .

Bà khẽ thở ra :

- Mẹ không thể nói gì khi chưa gặp người thanh niên đó . Nhưng mẹ khuyên con hãy cố mà quên . Mình không thuộc vào cái giới giàu sang không tình nghĩa đó .

- Vâng . Con sẽ cố tìm quên . Con hứa với mẹ . Bằng tất cả khả năng, Phi Yến dúm sâu đầu vào lòng mẹ .

- Phi Yến ơi, em nhẫn tâm làm điều đó thật sao ? - Một giọng nói thật ấm vang lên .

Bà Liên ngẩng dậy, giọng chột nghiêm :

- Xin lỗi cậu là ai ?

- Trời ! Cậu chủ Lê Nhân ! Cậu còn đến đây làm chi nữa .

Giọng Phi Yến kêu lên thảng thốt .

Lê Nhân bước lên một bước :

- Đến để hỏi vì sao em xin nghỉ việc ?

Phi Yến vẫn tự cầm lên vai mẹ :

- Và anh đã hiểu rồi !

Lê Nhân đã khẽ gật đầu, đôi mắt xa thăm thẳm .

- Phải, anh hiểu và anh chấp nhận đơn xin nghỉ việc của em . Đây là tiền lương của em - Chàng đặt gói tiền xuống bàn, quay lưng đi vội vã sau câu nói thật nhanh . Chúc em vui, hạnh phúc . Vĩnh biệt tình

yêu của tôi .

Phi Yến vẫn lặng yên không nói cho đến lúc bóng chàng mất hẳn sau cánh cửa, nàng mới òa lên nước nở .

- Mẹ ơi ! Anh ấy đã đi rồi .

Đưa tay vuốt tóc con, bà Liên lặng yên không an ủi . Vì bà hiểu trong phút giây này, mọi lời nói đều vô giá trị . Lòng bà như sôi lên căm phẫn . Hỡi những kẻ sống chỉ biết có tiền . Các người không hay đã dày xéo hai tâm hồn đau khổ . Các người tự đẩy dọa mình trong cái vòng môn đăng hộ đối đến bao giờ ? Tội nghiệp cho Lê Nhân, nó yêu thương con gái của bà biết mấy . Giá mà giúp được chúng, bà chẳng nề hà chi sinh mạng . Nhưng tiếc thay trong tay bà lại chẳng có chút phép màu nào . - Thưa bác, cháu mới đến . Lại thêm một người khách lạ . Bà Liên ngẩng đầu dậy, vẻ chẳng vui .

- Xin lỗi cậu tìm ai ?

- Dạ Chàng trai lúng túng . Phi Yến ngẩng đầu lên lau nhanh dòng nước mắt .

- Anh Lâm mới đến - Quay qua mẹ, nàng giải thích như ngăn cơn xúc cảm - Mẹ, mẹ à ! Đây là anh Trương Vĩnh Lâm, bạn đồng nghiệp của con ở sở . Mẹ cho chúng con nói chuyện riêng .

Nghỉ lại, liếc nhìn Vĩnh lân một cái, bà Liên thở dài, vắt chiếc khăn lên cổ, vội bước ra sau .

Khi chỉ còn lại có hai người, không gian bỗng trở nên ngưng đọng, ngọt ngào . Thật lâu, Vĩnh Lâm mới cất tiếng khàn khàn .

- Chúng ta đi dạo một vòng nghe Yến ?

Vuốt lại tà áo trắng nhẵn nhéo, Phi Yến gật đầu, cùng chàng bước

dạo dài trên con đường vắng, rợp đầy lá me bay .

Hè đến rồi chẳng ? Những con ve cứ rí rả ca hoài điệp khúc chia ly .

Không phải học trò sao lòng ai cũng ngập đầy hoài cảm .

- Nghe tin em xin nghỉ việc, lòng anh bàng hoàng như say, như tỉnh .

Sao em lại có quyết định lạ lùng kia ?

Mân mê vuốt tóc, nàng bước chân ngừng lại . Dưới bóng phượng già,

nàng nói với cả vòm trời xanh nỗi lòng đau đớn .

- Vì em đã yêu cậu chủ Lê Nhân .

- Yêu cậu chủ ? - Giọng Vĩnh Lân như hốt hoảng, rồi chợt mềm ra -

Không thể như thế được .

- Sao vậy anh ? - Nàng ngược mắt lên, long lanh đầy những viên lệ tròn chưa rớt . Chàng vụt ôm lấy vai nàng .

- Vì anh yêu em, vì anh là người đến trước .

Nàng vẫn cứng đờ không cử động :

- Em biết, nhưng em không cái được tim mình, nếu yêu anh được em đâu phải đau khổ dường này .

Vĩnh Lân buông tay nhìn nàng tha thiết :

- Em đau khổ vì cậu chủ vẫn hững hờ ?

- Không - Nàng vụt khóc, gục đầu vào thân cây mốc . Giá mà anh ấy hững hờ . Vĩnh Lân ơi ! Anh Nhân yêu em tha thiết, yêu còn nhiều hơn em yêu anh ấy nữa . Nhưng vì cha mẹ, vì danh giá, vì môn đăng hộ đối, em và anh ấy phải chia tay . Đau đớn quá phải không anh ? Trên đời này, còn ai khổ như chúng em không ? Đã yêu nhau tha thiết lại không dám nói với nhau

Nàng còn nói nhiều, nhiều nữa cho vơi nỗi lòng đau đớn, nhưng tai

Vĩnh Lân như bị ù đi .

Trước mắt chàng, một màn đen chập chờn vây phủ . Trái tim thắt lại nghẹn ngào . Phi Yến ơi ! Em có biết là em đang tra tấn anh không ? Nhưng anh không giận em đâu, bởi anh biết lòng em đang bồn loạn, và anh cũng biết là em quá tin anh, tin như một người anh nên em mới dám cựa bày . Phi Yến ơi, anh yêu em lắm .

Một cơn gió nhẹ thổi qua, chiếc lá nào lạc bài lìa thân cây vương lên tóc Vĩnh Lân, làm chàng giật mình thoát cơn mộng tưởng . Phi Yến đã thôi tâm sự tự bao giờ đang gục đầu vào thân cây thốn thức . Ôi, lúc này trông nàng sao thật là bé bỏng đáng yêu, giá mà chàng chia sẻ cho nàng được chút nào đau đớn .

- Phi Yến, nín đi em ! - Vĩnh Lân đặt tay lên bờ vai nàng, khẽ nói .

Không hiểu mình đã an ủi cho nàng, hay an ủi mình vì tan nát trái tim yêu - Rồi mọi chuyện sẽ qua đi, thời gian nhiệm màu sẽ xóa nhòa đi tất cả .

- Thật không anh ? - Nàng ngẩng dậy nhìn chàng bằng đôi mắt đẹp, và ngay lập tức, Vĩnh Lân biết rằng không bao giờ mình quên được đôi mắt ấy, dáng hình này .

- Hừ ! Thì ra đến công sở có chút việc là việc này đây ! - Một tiếng thảng kít vội vàng của chiếc Vespa hòa lẫn tiếng hét lạnh lùng giận dữ làm xé toang không gian yên tĩnh . Vĩnh Lân tái mặt, thanh minh .

- Em đang đến công sở thì gặp cô Yến đi dạo . Em dừng xe lại để hỏi thăm sao cô ấy nghỉ làm .

Đôi mắt sáng quắc của Vĩnh Kỳ lóe lên tia nhìn dò hỏi . Dưới cặp mày rậm đó, Phi Yến chợt có cảm giác tia nhìn kia không thua gì tia nhìn

của cú . Đột nhiên nàng rùng mình, giọng run run :

- Anh Vĩnh Kỳ mới đến !

- Vâng, tôi mới đến . Đúng vào lúc thẳng em khốn nạn của tôi toan giở trò sàm sỡ với cô .

- Anh Kỳ ! - Vĩnh Lân đỏ mặt - Anh đừng nói vậy . Chào Phi Yến, tôi đi .

Chiếc xe trắng lao đi như một làn khói tan nhanh . Tâm trạng bất ổn bỗng dưng chợt đến với nàng khi phải đối diện với Vĩnh Kỳ, giữa một nơi hoang vắng .

- Phi Yến, em xin nghỉ việc thật à ?

Vĩnh Kỳ chống tay lên thân cây phía sau lưng nàng, hỏi dịu dàng :

- Sao vậy ?

Phi Yến cúi đầu tránh tia mắt của chàng, nói dối :

- Vì mẹ của em trở bệnh .

- Nói dối ! - Chàng chợt nắm lấy vai nàng quay lại thật nhanh - Có phải em xin nghỉ việc, vì em đã yêu cậu chủ Lê Nhân ?

- Ờ ! - Đôi mắt nàng mở to sợ hãi - Không, em không bao giờ yêu cậu chủ .

- Em đừng hòng qua mắt được tôi - Bàn tay Vĩnh Kỳ bấu chặt vào vai nàng đau nhói - Em đã yêu Lê Nhân nhiều lắm phải không ?

Biết chẳng còn giấu được, Phi Yến òa lên tắt nghẹn . Vĩnh Kỳ gần từng tiếng bên tai :

- Phi Yến ơi ! Em thật là dại dột . Một con người danh tiếng như cậu chủ sẽ chẳng bao giờ thèm để ý đến em đâu . Hãy biết phận mình, Phi Yến ơi, anh sẵn sàng cưới em làm vợ . Em tin đi, anh đủ sức lo

cho em một cuộc sống sang giàu . Đừng đuổi theo ảo ảnh .

- Nhưng mà em không thể - Phi Yến nói trong cơn hoảng loạn .

Vĩnh Kỳ nói như thể hăm dọa :

- Nếu em cãi lời anh, em sẽ phải ân hận đấy .

Nói xong, chàng buông tay, bỏ mặc nàng giữa con đường vắng . Phi Yến như con chim nhỏ giữa trời mưa bão . Nàng té khụy người xuống đám cỏ xanh gào khóc . Ai có thể hiểu cho nàng, một cô gái vừa mới bước vào đời đã phải trải cuồng phong !

Quên Lê Nhân đi . Quên đi, quên đi Những điệp từ cứ vọng vang trong óc, nhưng nàng cũng biết rằng mình sẽ không bao giờ làm được, điều mình tâm niệm .

Lê Nhân ơi, không thể quên anh, không thể dù chỉ trong một phút

.....

Thương tội cho một mối tình bế tắc ! Thơ Thơ buông quyển nhật ký thẩn thờ, mới hay mình đã một đêm dài thức trắng . Càng lúc, nàng thấy mình càng đi xa vụ án . Nhưng biết làm sao, nàng không hổng nổi sức quyến rũ của chuyện tình buồn . Mà cũng bức mình cho cô nàng Phi Yến cùng anh chàng Lê Nhân nào đó . Đã Yêu nhau thế thì còn sợ cái quái gì . Nếu là nàng, nàng đã từ bỏ tất cả, san bằng tất cả để đến được với nhau . Nhưng thật lạ lùng . Thơ Thơ bật cười thầm ao ước sao mình không có được một tình yêu oan trái dường kia, để mà thử sức .

Đưa tay che miệng ngáp, lòng nàng chợt nghi ngờ . Ờ, sao nàng lại không nghĩ ra chứ ? Cậu chủ Lê Nhân, ba của nàng cũng tên là Lê Nhân . Liệu ba của nàng có dính líu gì đến câu chuyện này không ?

Nhảm nhí, Thơ Thơ mắng mình hay suy diễn, làm gì có chuyện ba của nàng dính líu vào đây được . Chẳng qua tên trùng, họ trùng họ vậy thôi . Chứ có khi nào ba xen vào chuyện của xã hội đâu .

Nhưng mà như ánh chớp chớp lóe giữa đêm đen . Còn anh Vĩnh Kỳ, sao quen quá . Đúng rồi, chồng của bà Thoại Châu, người bị bà Bằng Châu giết chết, người ấy cũng tên gọi Vĩnh Kỳ .

Chỉ cần tìm cho ra người em của ông ta, nếu quả thật ông ấy có người em tên gọi là Vĩnh Lân thì không ai vào đây được . Chìa khóa vụ án ở đây rồi . Nàng phải vào hỏi ba, thử xem ông có biết ai tên gọi là Phi Yến . Biết đâu, đây chẳng phải là người tình cũ của ba ? Thích thú quá không kiềm nổi mình, Thơ Thơ nhảy cẫng lên reo hò ầm ĩ . Cánh cửa bật mở, bà Linh chỉ thò đầu vào lo lắng :

- Thơ Thơ, có chuyện gì mà con la hét ầm ĩ thế ?

- Mẹ ! - Thơ Thơ quay lại nhoẻn cười - Mẹ vào đây con nói chuyện này ghê gớm lắm .

Bà bước hẳn vào phòng, hài lòng khi thấy giường chiếu gọn gàng .

Bà cứ ngỡ cô con gái cưng hôm nay tự giác, chớ nào hay cả đêm qua nàng mất ngủ .

- Có chuyện gì mà ghê gớm vậy ?

Đến ghế salon ngồi sà vào lòng mẹ, Thơ Thơ ôm cổ bà thủ thỉ :

- Khủng khiếp lắm . Mẹ ơi, con hỏi mẹ nhé . Trước khi ba mẹ cưới nhau, ba con có người yêu nào không vậy ?

Bà nhìn vào mặt con, lo lắng :

- Mẹ không biết, nhưng sao con lại hỏi mẹ như thế ?

Nàng thì thào :

- Vì con nghi nghi . Mẹ ơi, mẹ có bao giờ nghe ba nhắc đến cái tên Phi Yến không ?

- Phi Yến ? - Mặt bà Linh Chi trợn trừng, toàn thân sững ra bất động

.

Thơ Thơ vẫn vô tình :

- Phải . Phi Yến . Mẹ có nghe ba con nhắc đến cái tên này bao giờ không ?

Cổ trấn tĩnh lại, bà lắc đầu :

- Không . Mẹ chưa bao giờ nghe ba con nhắc đến . Mà tại sao con hỏi vậy ?

Thơ Thơ bậm môi nghiêng đầu, trả lời lí lắc :

- Ôi, con tìm được trong nhật ký của bà Băng Châu một chuyện tình tuyệt đẹp . Trong đó nhân vật chính là cậu chủ Lê Nhân và cô người làm Phi Yến . Con nghĩ

Những giọt mồ hôi rịn ra ở thái dương bà Linh Chi kín đáo rút khăn lau nhẹ nhẹ . Mặt hồ thu yên lặng sao như có bão táp trong lòng . Bí mật bao nhiêu năm sắp bị vạch trần trong chớp mắt .

- Mẹ ơi ! Sao con cứ nghi nghi . Chắc là ba sợ mẹ buồn nên giấu, để một lát, con vào hỏi ba .

Thơ Thơ hỏi ngây thơ . Linh Chi thoáng giật mình :

- Đừng con . Ba con đang mệt, hãy thư thả .

- Sao vậy mẹ ? - Thơ Thơ không hiểu - Con thấy chuyện này đâu có can hệ gì .

- Không - Bà Linh Chi nói nghiêm trang - Nếu con cãi lời mẹ, hay một lần nhắc đến tên Phi Yến trước mặt cha, là mẹ sẽ cắn lưỡi chết ngay

.

- Mẹ ! - Thơ Thơ cười khúc khích - mẹ cũng khéo đùa ghê .

- Không, mẹ nói thật - Bà Linh Chi lập lại chắc như đinh đóng cột - Một ngày gần đây mẹ sẽ kể cho con nghe tất cả . Nếu con muốn giết mẹ, con cứ việc hỏi cha .

- Ôi, mẹ ! - Thơ Thơ ôm mẹ vào lòng - Mẹ làm con sợ quá, chuyện có gì đâu . Thấy nét mặt mẹ vẫn đăm chiêu, nàng nói nhanh :

- Rồi, con hứa . Con không bao giờ hỏi ba về người con gái tên Phi Yến .

Bà Linh Chi tươi ngay nét mặt, vội nắm tay con :

- Vậy mới là con của mẹ .

Lòng đầy nghi hoặc, nép đầu vào ngực mẹ, Thơ Thơ thoáng nở nụ cười tinh nghịch . Không được hỏi về Phi Yến, nàng sẽ hỏi ba về Vĩnh Kỳ, Vĩnh Lân . Chắc hẳn nàng tin vào điều này nhiều lắm, cha biết rất rõ chuyện tình này .

Đối lập với Thơ Thơ, bà Linh Chi đang sợ hãi, bằng mọi giá, bà phải cho đồng tro tàn không khơi dậy . Và muốn làm được điều này, chỉ còn biết trông cậy có một người .

- Thiếu Kỳ - Sau một phút trầm ngâm, Vĩnh Lân dúi mạnh đầu thuốc vào cái gạt tàn, gắt gỏng bảo người thanh niên ngồi đối diện - Mà càng lúc càng hư đốn thân hơn . Công việc ? Khách sạn không dòm ngó đã đành, mà còn lê la trên đường phố tiếp tay cho con nhãi lượt sư Thơ Thơ nào đó chống lại mẹ mà .

Gác hai chân tréo lên nhau, Thiếu Kỳ thả một hơi thuốc nhỏ .

- Ai bảo với chú điều đó ?

- Tao già rồi, có mắt nhìn nhận không cần ai phải bảo - Vĩnh Lân đáp cộc cằn - Mà chết mê chết mệt con bé ấy rồi phải không ?

- Chú đừng có nói bậy ! - Thiếu Kỳ đỏ mặt hét to .

Vĩnh Lân chợt phát ra cười :

- Thôi đi bé con, không qua được mắt của tao đâu . Si tình đến nỗi phải ăn cắp cả giấy tờ của cô ta đem về ôm ấp . Thật là buồn cười . Nhưng - Ông chợt nghiêm nét mặt . Nhưng tao thiết tưởng cũng nên nhắc cho mày nhớ . Bà Băng Châu là kẻ đã giết cha mày . Mày không được tiếp tay cho con bé

Reng reng reng

Ngọn đèn đỏ bật cháy, Vĩnh Lân chợt ngưng câu chuyện :

- Mày ra xem ai đến đó .

Quăng mạnh điều thuốc xuống tấm thảm, dùng mũi giày dí tắt, Thiếu Kỳ lồm lỉ đứng dậy bước đi . Vừa ra đến cổng, chàng bỗng giật mình dừng lại .

Một người đàn bà xinh đẹp, sang trọng như một mệnh phụ phu nhân đang ngược nhìn chàng chăm chú .

- Xin lỗi, cậu cho tôi gặp ông Vĩnh Lân .

- Mời bà, chú tôi đang ở trong phòng khách .

Thiếu Kỳ né người sang bên, tránh đường cho bà, lòng thầm thắc mắc .

Người đàn bà kia như quen thuộc, bước xâm xâm đến bên cánh cửa đưa tay nhấn chuông một cách tự tin .

Reng reng reng

Hai ngăn một dài, ký hiệu quen thuộc của cha chàng . Thiếu Kỳ lạ

lắm . Từ lúc cha chết đi, hồi chuông này hầu như bị mọi người quên lãng . Vậy mà

Lòng đầy nghi vấn, Thiếu Kỳ thụp nhanh người xuống, nép mình sau chiếc ghế dài quan sát cuộc nói chuyện giữa chú của mình và người đàn bà lạ .

Cánh cửa bật mở, Thiếu Kỳ nghe giọng nói của Vĩnh Luân dường như thảng thốt :

- Trời ơi ! Sao bà lại đến đây ?

Tiếng nói của người đàn bà như lo sợ, run run :

- Vì tôi không còn con đường nào khác, tôi cần sự giúp đỡ của ông .

- Có ai biết bà là ai và trông thấy bà bước vào đây không ?

Qua khe hở của chiếc ghế, Thiếu Kỳ thấy người đàn bà kéo cao chiếc khăn che mặt, thăm thò :

-Ồ, không một ai đâu, trừ cậu thanh niên

- Thôi được rồi . Vĩnh Luân không để cho bà nói trọn câu . Bà khép cửa lại đi .

Cánh cửa nhưng khép lại, Thiếu Kỳ phúi phúi lớp bụi trên đầu gối tê rần đứng dậy, miệng chàng lắm bầm :

- Cứ như là một phi vụ buôn bạc lậu ấy !

Nói xong, chàng phá lên cười sảng sặc, thả người ngồi xuống ghế salon, châm thuốc, thả khói đăm chiêu, hồn như trống vắng .

Là đứa con duy nhất của giám đốc Vĩnh Ký, chàng chẳng bao giờ thua ai về phương tiện ăn chơi . Tiêu tiền như nước, xả láng cuộc đời vào các cuộc truy hoan . Giàu sang, lịch thiệp, học vị cao thế mà Thiếu Kỳ vẫn không thấy bằng lòng với cuộc đời hiện tại .

Sao lại thế ? Thiếu Kỳ không hiểu nổi . So với cuộc đời chàng không thiếu, không thua kém ai một thứ gì . Ý thích của chàng như ý thích của một vị đế vương . Cuộc sống kim tiền sẵn sàng hầu hạ dưới chân, dâng lên cho chàng tất cả những gì chàng muốn .

Ngay năm mười tám tuổi, Thiếu Kỳ đã bước vào cuộc sống ăn chơi . Tiếp đó là những cuộc trà dư, tửu lậu suốt sáng thâu canh đưa chàng vào cuộc đời cuồng loạn . Phóng xe như điên trên đường phố, tiền tung ào ào qua những chiếc áo hở cổ, chàng cười như điên dại . Thời gian thấm thoát trôi, từ cậu thanh niên mười tám tuổi tập tễnh bước vào làng phóng đảng . Thiếu Kỳ dần trở thành một tay anh chị lừng danh khét tiếng khắp Sài Gòn . Nhắc đến Thiếu Kỳ, ngay lập tức người ta hình dung ra ngay một thanh niên to, cao dong dỏng, đẹp trai, ngạo nghễ ngang tàng, coi trời bằng vung . Có thể trong một lúc ngông cuồng sẵn sàng đốt cháy cả chợ Bến Thành để cười vui sướng sặc .

Hai mươi tám tuổi rồi, Thiếu Kỳ vẫn chưa hiểu hai chữ tình yêu . Chàng vẫn chưa mở cửa lòng cho cô gái nào vào trái tim lạnh lùng, khô cứng .

Không yêu, một phần vì chàng không hề quan tâm đến vấn đề cưới vợ . Bởi theo chàng, đó là chuyện nhỏ . Bao giờ muốn, chỉ trong vòng hai mươi bốn tiếng đồng hồ, chàng sẽ cưới ngay cho mình một cô gái đẹp nghiêng ngửa đất trời .

Tự tin, kiêu hãnh, Thiếu Kỳ xem dưới mắt chẳng còn ai . Chàng chỉ sống cho mình, cho những trò ngông cuồng, rồ dại . Tất cả mọi thứ đối với chàng, chỉ là vô nghĩa .

Thế nhưng, mấy ngày gần đây, Thiếu Kỳ chợt nghe tâm hồn mình hoang vắng . Những trò vui bạt mạng, hôm nào dường như không còn hấp dẫn nữa .

Có phải chăng, chàng đang buồn bã sau cái chết của cha ? Thiếu Kỳ thả hơi thuốc dài nhìn lên chùm đèn ngủ sắc tự hỏi lòng . Rồi chàng lại tự cười mình lẫn thẩn .

Cái chết của cha, đối với chàng không gây nhiều ấn tượng . Bởi từ bé đến giờ, có khi nào chàng cảm thấy yêu mến cha đâu .

Với chàng, cha chỉ là một người đàn ông lạnh lùng, khó hiểu . Lúc nào cũng sẵn sàng bực mình gắt gỏng với mọi người . Chuyện làm khổ mẹ và điều quan trọng nhất đối với chàng, ông là một cái máy sản xuất tiền rất giỏi .

Còn mẹ, đối với chàng càng là con số không to tướng . Ngay từ bé, chàng đã không chịu nổi tính nhu mì của mẹ . Lúc nào cũng rầu rầu, sa nước mắt . Không hề có một ý kiến riêng . Mẹ là chiếc bóng của cha . Câm lặng và chịu đựng .

Thật không hiểu vì sao hai con người hoàn toàn trái ngược nhau về tính cách kia lại có thể hoà hợp với nhau để tạo ra chàng ? Thật là khó hiểu .

Có lẽ từ lâu lắm, từ lúc mới sinh ra, hôm nay Thiếu Kỳ mới chịu nhọc lòng dành ra vài giây suy nghĩ xem mình bị ảnh hưởng của ai ? Cha hay mẹ ?

Rõ ràng là chàng bị ảnh hưởng của cha nhiều lắm . Nhưng nói như vậy không có nghĩa là chàng không có chút gì của mẹ . Nhưng chút gì đó là cái gì ? Chàng vẫn chưa biết được . Chàng chỉ biết là trong

phút giây này, chàng chợt nghe chán nản vô cùng .

Tất cả các cuộc vui đối với chàng bỗng dưng trở thành vô nghĩa .

Chàng đang muốn đổi thay . Song đổi thay như thế nào . Đó vẫn là câu hỏi lửng lơ không rơi xuống được .

Cánh cửa nhung bật mở, người đàn bà sang trọng bước ra, gật đầu chào vội vã rồi bước đi nhanh . Đôi mắt bà ta hoe hoe đỏ . Dường như bà ấy mới khóc xong . Thiếu Kỳ thầm nhủ rồi thở ra mệt mỏi .
Thây kệ bà ta, chuyện đó không hề dính líu đến chàng .

- Thiếu Kỳ ! Cháu vẫn chưa về à ? - Vĩnh Lâm bước ra nói với vẻ không hài lòng lắm .

Thiếu Kỳ bỏ túi thuốc vào cái gạt tàn, ngả đầu ra sau, nói không có vẻ gì sợ hãi :

- Cháu thấy dạo này chú Lâm hơi lạ đấy .

Vĩnh Lâm thoáng giật mình, hỏi nhanh :

- Tao lạ gì ?

Thiếu Kỳ nhịp nhịp tay vào thành ghế :

- Lạ về chuyện chú thọc hơi sâu vào cái khách sạn của ba tôi .

Đôi mày của Vĩnh Lâm khẽ chau lại . Trong thoáng chốc, Thiếu Kỳ nhận ra người đàn ông đó giống ba của chàng một cách lạ lùng .

- Sao chú lại chau mày ? Tôi nói sai à ?

- Ồ không ! - Đôi mày của ông lại giãn ra - Cháu nói đúng, nhưng cha cháu mất rồi, cháu còn nhỏ lại ham chơi . Chú không đứng ra trông nom quản lý thì ai vào đây hả ? Hơn nữa, cháu nên nhớ, tài sản này là tài sản chung của ông bà để lại .

Điều đó hiển nhiên rồi . Thiếu Kỳ không tranh cãi, việc Vĩnh Lâm

đứng ra trông coi khách sạn là hoàn toàn hợp lý, và đúng với chờ mong của mẹ con chàng . Thiều Kỳ rất sợ phải bắt tay vào làm việc . Nhưng trong chuyện này vẫn có điều gì đó thật là bất ổn .

Bởi lẽ, từ lâu rồi, từ lúc mới bắt đầu biết nhận thức về cuộc đời, chàng đã lấy làm lạ về người chú, em song sinh của cha mình .

Hai anh em, hai tính cách hoàn toàn trái ngược, mặc dù hình thức bên ngoài họ hoàn toàn giống nhau như hai giọt nước . May mà cha của chàng để râu chớ không thôi chẳng ai biết đâu là Vĩnh Lân, đâu là Vĩnh Kỳ để xưng hô cho đúng cách .

Sống khiêm nhường trong một căn nhà nhỏ, chú Vĩnh Lân như tách hẳn với thế giới loài người . Từ sáng đến chiều cứ ngồi lì trong phòng giấy, nghi nghi chép chép cái gì . Không lấy vợ, chú sống trầm tư như một tu sĩ, bằng lòng với số tiền lời ít ỏi mỗi tháng do Vĩnh Kỳ đem đến tận nhà .

Không tiếp xúc nhiều, Thiều Kỳ không dám đánh giá về con người chú . Nhưng theo cảm giác mơ hồ, chàng hiểu rằng : Chú đang có một ẩn tình riêng .

Thế rồi bỗng dưng chú như thoát xác sau cái chết của anh . Nhảy xổ vào công việc kinh doanh, không bao lâu, chú nắm gọn mọi hồ sơ sổ sách, trở thành một ông chủ lành nghề, hoàn toàn khác hẳn .

- Thiều Kỳ, cháu nghĩ gì mà dăm chiêu vậy ? - Vĩnh Lân khẽ đặt tay lên vai cậu cháu .

Thiều Kỳ sức tỉnh :

Dạ không, cháu đang nghĩ đến cuộc hẹn hò với một cô bạn gái .

- Thế à ? - Vĩnh Lân thở ra nhẹ nhõm - Vậy mà chú cứ tưởng

- Tưởng sao ? - Thiếu Kỳ cắc cớ - Chú tưởng cháu nghĩ sao ?
- Chú chẳng tưởng gì - Đưa tay xem đồng hồ, ông nói nhanh - Chú có chuyện phải đi đến nơi rồi . Bảy giờ tối nay, cháu lại đến đây .
Chú cháu mình còn nhiều việc bàn với nhau .

Thiếu Kỳ chống tay uể oải đứng lên :

- Nếu về vấn đề kinh doanh, xin chú miễn bàn .

Vĩnh Lân khẽ nhếch một nụ cười :

-Ồ không ! Không bao giờ chú để cho cháu phải nhúng tay vào bất cứ việc gì . Chú chỉ muốn bàn với cháu về việc cô bé Vũ Thơ Thơ .

- Vũ Thơ Thơ ? - Thiếu Kỳ như bật lên khỏi ghế .

Vĩnh Lân khẽ gật đầu, xách cặp đứng lên :

- Bảy giờ tối nay tại nơi này . Chú chờ .

Ông đi đã lâu rồi mà Thiếu Kỳ vẫn còn ngồi yên bất động . Không hiểu sao cái tên Vũ Thơ Thơ này lại có thể gây nhiều ấn tượng với chàng đến thế ?

Phải còn lâu mới đến bảy giờ, cái giờ mà chú Vĩnh Lân hẹn nói chuyện về cô gái tên Vũ Thơ Thơ . Thiếu Kỳ thả xe tà tà trên đường phố ngắm các bông hồng xuôi ngược, thỉnh thoảng lại trở tài lườn lách cho các cô được một phen xanh máu mặt .

Thường thì Thiếu Kỳ thích cái trò này lắm . Cứ mỗi lần các cô dạt sát vào nhau hét thất thanh lên vì sợ hãi là chàng lại phá lên cười vang sảng sặc cho xe rồ máy điên cuồng lao đi như cơn lốc, phóng vèo qua đèn đỏ bất chấp cả công an .

Thế nhưng cái trò đùa đó bỗng trở nên nhàm chán vô cùng . Chẳng phải đường thiếu bông hồng xinh đẹp, mà tâm trí chàng lảng tử mãi

phiêu bồng về một phương trời vô định .

Sao lại như vậy được ? Thiếu Kỳ không thể nào hiểu nổi vì sao tâm hồn mình lại trở nên trống vắng lạ thường . Một cảm giác chán chường mệt mỏi trào dâng, khiến chàng thấy cuộc sống này thật là vô vị .

Phải, thật là vô vị, khi chẳng biết mình sống để làm gì ? Như buổi chiều nay, chàng cứ xách xe chạy vòng vòng mà chẳng biết đâu là đầu, đâu là cuối ? Cuộc đời vẫn chỉ là cái vòng lẩn quẩn, hết sáng lại chiều, hết chiều lại sáng . Ăn chơi, đập phá, rồi lại đập phá, ăn chơi . Cuối cùng là một thân ma chết thảm thê . Chết mà chẳng hiểu vì sao mình chết ?

Đã đến vòng thứ tư, Thiếu Kỳ vẫn không biết tiêu phí thời gian vào đâu nữa . Theo thói quen, không chủ định, chàng cho xe tấp vào một quán cà phê ôm nằm ở ven đường vắng .

Vừa kéo chống xe, chàng chợt trông thấy một bóng áo tím thoáng qua . Cái bóng thoáng thật nhanh, nhanh đến nỗi mắt chàng không kịp ghi lại bóng hình trọn vẹn . Nhưng một bản năng lạ lùng trong người xui khiến, Thiếu Kỳ nhảy vội lên xe phóng đuổi theo . Chàng đã nhớ ra bóng dáng chiếc mô tô mới tinh khôi đó .

Không biết nàng có hay chàng đang đuổi theo không ? Sao chàng thấy kim tốc độ của mình lên quá con số một trăm vẫn chưa đuổi kịp nàng . Con bé này ghê thật . Thiếu Kỳ mím môi, tăng ga, vọt vèo qua đèn đỏ, tăng tốc độ tối đa cố thu dần khoảng cách .

Vút .

Thiếu Kỳ cho xe của mình nép sát vào xe của nàng rồi vọt nhanh đi,

ngay lập tức một giọng trong trẻo vang lên :

- Đồ cà chớn !

Bao hưng phấn trong người tan biến, vô tình chàng để cho tốc độ hạ đi, bóng cô gái phóng nhanh qua . Song điều đó với chàng bây giờ chẳng có giá trị gì . Ban nãy chàng cứ ngỡ nàng là cô luật sư Vũ Thơ Thơ .

Không hiểu sao chàng chỉ muốn đùa, muốn chọc phá làm cho nàng nổi máu lên . Những lúc đó trông nàng hết như con sư tử bị thương đang lồng lộn .

Cuộc gặp gỡ tình cờ, hôm đó chàng đến văn phòng tòa án theo trát bị mời . Đang nóng ruột, bức mình thì nàng xuất hiện . Đúng là buồn ngủ lại gặp chiếu manh, Thiếu Kỳ hứng chí giở thủ đoạn ra trêu chọc . Thật không ngờ, một con người thông minh, lém lỉnh thế kia lại dễ tin người như vậy, vẻ ngờ nghệch của nàng đã làm cho chàng thích thú, mỗi lúc đẩy trò đùa đi xa hơn dự định .

Nàng ra đi, chàng cứ ngỡ mọi việc sẽ chấm dứt từ đây . Nhưng thật không ngờ, đó chỉ mới là sự bắt đầu . Nàng trở thành luật sư cho vụ án Băng Châu . Vô tình, nàng đứng đối đầu với chàng trên phương diện tình cảm . Là con, chàng không thể không trả thù cho cha được, và kẻ nào dám đứng ngăn đường chàng tiến, kẻ đó sẽ phải trả giá . Thiếu Kỳ lại bật cười vui khi nàng là đối thủ của mình . Thật là tội nghiệp cho chú thỏ con từng trải việc đời . Nàng sẽ bị tiêu diệt ngay khi hãy còn là trứng nước .

Thành phố đã lên đèn chập choạng, Thiếu Kỳ quành đầu xe trở về khách sạn .

Vừa bước qua phòng khách, chàng đã thấy chú Vĩnh Lân nôn nóng ngồi chờ trên ghế salon . Thấy Thiếu Kỳ, ông trợn mắt tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng cũng liền sau đó thở phào nhẹ nhõm .

- Vậy mà tao cứ lo mày trễ hẹn .

Mỉm một nụ cười hiểu ý, chàng đến ngồi vào chiếc ghế đối diện, cố giữ vẻ mặt nghiêm trang, nhưng chỉ một phút chàng lại phá lên cười ngặt nghẽo .

- Mày cười gì thế, thằng khốn nạn kia ? - Vĩnh Lân !

Mày cười gì thế, thằng khốn nạn kia ? - Vĩnh Lân quắc mắt, rồi như chợt thấy lỗi lời, ông dịu giọng đi - Mày đừng chọc cho tao nổi khùng lên .

Càng lúc, Thiếu Kỳ càng thấy chú Vĩnh Lân giống hệt cha mình . Mỗi lúc nổi điên, cha chàng cũng gầm lên như vậy, nhưng với cha thì chàng có thể nhịn, còn chú thì đừng có mà hòng .

- Này ! Chàng nghiêm giọng - Chú đừng có mà hét lên như vậy, tôi chẳng có nhịn đâu .

- Tao biết - Ông Vĩnh Lân cố lấy thái độ ôn hòa - Nhưng mày phải thông cảm cho tao . Tao đang điên đầu lên được với con bé Vũ Thơ Thơ đó .

- Vũ Thơ Thơ - Đôi mày Thiếu Kỳ nhướng nhướng - Con bé đó làm gì chú ?

- Đó là một con nhãi ranh điếc không sợ súng - Vĩnh Lân lại tức giận

- Nó dám nhúng tay vào việc của tao làm .

- Nó xen vào việc gì ? - Thiếu Kỳ cố tình khiêu khích Vĩnh Lân, ông vẫn không nhận biết .

- Nó nhúng tay vào vụ án của Băng Châu, và nghe đâu đã mò ra một số đầu mối đáng kể .

- Đầu mối ? - Thiếu Kỳ kêu lên ngạc nhiên - Lẽ nào trong vụ án của cha cháu còn có điều gì mờ ám ?

- Không - Vĩnh Lân thoáng giật mình - Thiếu Kỳ châm một điếu xì gà .

- Thế thì việc quái gì chú phải lo lắng ? Bà Băng Châu giết cha cháu, sự thật ràng ràng ra đó, cô ta có tìm kiếm, mày mò cũng chẳng ăn thua . Càng lúc, cô ta càng làm cho tội lỗi của Băng Châu trở nên nghiêm trọng .

- Mày im đi ! - Vĩnh Lân hét lớn - Đồ ngu như lợn . Nếu mọi việc chỉ có thể thì tao bảo mày đến đây để làm gì .

- Này ! - Thiếu Kỳ vỗ mạnh tay xuống bàn - Đề nghị chú nói chuyện với cháu đang hoang một chút . Ai con lợn hả ? Có chuyện gì sao chú hồng nói thẳng ra đi .

Gương mặt Vĩnh Lân thoáng chùng xuống suy tư . Một lúc lâu, ông thở ra lắc nhẹ đầu :

- Hiện thời chú chưa có thể nói gì với cháu . Chú chỉ muốn nhờ cháu một việc .

- Việc gì ? - Thiếu Kỳ đảo lơ đễnh mắt còn mãi nhìn các cô gái ăn bận hờ hênh bước ngang qua .

Vĩnh Lân chặc lưỡi :

- Cháu nghe đây . Chú nói chuyện nghiêm chỉnh không đùa một chút nào đâu . Cháu phải theo dõi cô ta, xem cô ta tiến hành vụ án đến đâu rồi .

Thiếu Kỳ nhăn mặt :

- Chú coi thường cháu quá . Tại sao việc này chú không giao cho bọn thằng Tám Rồ làm chứ ?

Ông hạ giọng thì thầm :

- Vì chuyện này chú không thể để người ngoài nhúng tay vào được và - Vĩnh Lân chột mím cười - Và mọi chuyện chẳng phải giản đơn như cháu nghĩ . Rồi cháu xem lý thú vô cùng .

- Thôi được - Thiếu Kỳ miễn cưỡng chống tay đứng dậy - Cháu sẽ giúp chú nhưng cháu hỏi thật có khi nào chú quá phóng đại mọi chuyện lên cho nó có mùi rắc rối không ?

- Không bao giờ - Vĩnh Lân nhún vai - Chú đang tìm cách cho mọi việc trở nên đơn giản . Ngay từ hôm nay, cháu phải bắt đầu theo dõi cô gái ấy, và phải báo về cho chú biết quá trình điều tra của cô gái ấy .

- Thưa ông chủ - Năm Thành cầm một tờ giấy bước vào - Tôi thảo điện tín như thế này có được chưa ?

- Đưa đây - Vĩnh Lân giật nhanh tờ giấy, lia mắt nhìn qua rồi nhét vội vào áo - Được rồi, mày ra mở cửa cho khách sạn làm việc bình thường . Chuyện kia để tao lo .

- Dạ - Năm Thành lui ra, hất hàm hỏi Vĩnh Lân - Chú gọi điện cho ai vậy ?

- Một người bạn - Ông đáp thản nhiên, nhưng Thiếu Kỳ vẫn biết là ông đang nói dối . Bản tính tò mò, ít quan tâm đến những chuyện không dính líu đến mình, chàng đưa mắt nhìn đồng hồ .

- Chú có còn gì để nói với cháu không ? Nếu không thì cháu đi đây .

- Ủ, cháu đi đi - Ông nói mà tâm trí cứ để vào đâu . Mãi đến khi bóng Thiếu Kỳ khuất hẳn vào dãy thang lầu, ông mới thở ra nhẹ nhõm .
- Hú vía ! Thằng ranh này cùng ghê gớm lắm . Song không nhờ đến nó không được .
- Dạ thưa cậu chủ, bản hợp đồng tôi đưa cho cậu hôm qua, cậu đã ký rồi chưa ? Vĩnh Kỳ lặp câu hỏi lại lần thứ ba, giọng chàng có phần nào hơi bức bối . Nhưng Lê Nhân chỉ hơi ngẩng dậy hỏi thờ ơ :
- Anh nói gì ?
- Ơ ! - Đôi mắt Vĩnh Kỳ ngơ ngác - Cậu chủ hôm nay làm sao vậy ? Tôi hỏi là bản hợp đồng tôi đưa cho cậu ngày hôm qua cậu đã ký chưa ?
- À - Lê Nhân đưa tay vỗ trán - Tôi chưa ký, nhưng anh ngồi xuống ghế đợi tôi, tôi sẽ ký ngay . Nhanh thôi mà .
- Vâng - Vĩnh Kỳ khẽ khàng ngồi vào chiếc ghế, với nụ cười mang nhiều ý nghĩa trên môi, chàng chờ đợi . Nhưng một học tử, hai học tử rồi nhiều học tử, Lê Nhân đã lôi linh kinh ra bàn hàng tập hồ sơ dày cộm vẫn không thấy bản hợp đồng của Vĩnh Kỳ trao cho đâu cả . Chàng khẽ rút khăn tay lau mồ hôi trán lấm bầm :
- Quái ! Hôm qua mình cất vào đây mà . Nó biến đi đâu được ? Tay lật nhanh vội vã, những hàng chữ như nhập nhòe không rõ, Lê Nhân thở hắt ra :
- Tôi không biết đã cất nó vào đâu . Vĩnh Kỳ, ngày mai anh đến nhé . Có lẽ tôi đã bỏ quên nó trong cặp táp ở nhà .
- Thưa cậu chủ - Vĩnh Kỳ chồm lên chỉ tay vào một bản hợp đồng

nằm trước mắt chàng - Đây là cái gì ?

-Ồ ! - Lê Nhân cúi xuống nhìn rồi kêu lên bẽn lễn - Tôi dạo này làm sao ấy . Đầu óc cứ rối mù lên - Chàng ký cái rẹt vào bản hợp đồng trao lại cho Vĩnh Kỳ - Anh cứ giải quyết khỏi thông qua ý kiến của tôi .

- Vâng - Vĩnh Kỳ đón bản hợp đồng nhìn chăm chú vào mặt cậu chủ - Tôi thiết nghĩ, cậu nên chọn cho mình một cô thư ký thay cho chỗ cô Phi Yến . Mới chưa quá một tuần mà hồ sơ đã bề bộn thế kia .

Đôi mắt Lê Nhân chột sa sầm trống vắng . Vĩnh Kỳ vô tình hay cố ý đã khơi lại vết thương nhức buốt trong lòng chàng .

- Cậu chủ, cậu làm sao vậy ? - Vĩnh Kỳ vẫn không tha, Lê Nhân gục đầu vào tay đau đớn :

- Tôi sẽ nghĩ lại, anh có thể ra ngoài .

Cánh cửa kính khép lại, bao nhiêu nỗ lực trong người tan biến, chàng gục đầu vào đồng hồ sơ hỗn loạn, cho bão lòng dâng dậy tới bời .

Phi Yến, Phi Yến ơi ! Như vậy là em nghỉ đã được tám ngày . Tám ngày dài đằng đằng, anh như rỗng giữa địa ngục trần gian . Tám ngày xa cách là tám thế kỷ lạnh lùng hoang vắng .

Tám ngày qua, em đã làm gì ? Tìm cho mình một nghề để tìm quên trong công việc ? Hay cũng như anh sầu đau héo rũ ? Tám ngày xa cách nhớ mong, để anh hiểu được rằng mình không thể thiếu em trong cuộc sống .

Yến ơi, giá mà em biết được, có những đêm anh một mình lái xe đến trước cổng nhà em, muốn ghì em vào lòng ngực nói vạ lời nhớ nhớ thương thương . Rồi cũng tự một mình anh lầm lũi ra về, với ánh

trăng đêm nghe lòng giăng bão tố . Yến ơi, anh không thể chịu đựng hơn .

Bao nhiêu công việc của ngân hàng đình trệ vì em . Anh không đủ sáng suốt quyết định mọi việc khi thiếu em trong cuộc sống . Anh phải đến với em .

Ngày nào tan giờ làm việc, Lê Nhân cũng cho xe chạy lang thang trên đường phố . Uống cho thật say mới dám về nhà . Chàng rất sợ những phút giây trần trụi với tâm hồn, giữa tình và hiểu trái tim của chàng không được quyền tự chọn .

Tám đêm dài mất ngủ trong khắc khoải đau thương, chàng vụt hiểu mình không thể nào chống nổi sức hút của tình yêu mãnh liệt, sẽ có một ngày chàng chấp tất cả để có được nàng .

Không, chàng không thể làm điều đó . Bởi như vậy cũng đồng nghĩa với việc chàng dùng dao giết chết mẹ mình . Mẹ cha ơi, nơi phương trời xa hạnh phúc, có biết định kiến sai lầm của mình đang giết dần con trong cô đơn, tuyệt vọng hay chăng ?

Chàng phải ra đi, đi thật xa để không phải thấy nàng đêm đêm vò vố chờ mong . Chàng phải sang Nhật để tiếp tục sự học của mình, cầu mong sao, ngày trở lại Phi Yến đã có chồng, đã ấm êm trong một gia đình hạnh phúc . Ngày hôm qua, chàng đã đánh điện mời mẹ cha trở lại . Yến ơi, chúng ta sắp được giải thoát đến nơi rồi . Hãy quên anh đi em nhé . Oan nghiệt này xin hãy để mình anh nhận lấy .

- Cậu chủ ơi ! Hết giờ rồi cậu chẳng về ư ? Mỹ Linh cất giọng nhẹ nhàng . Lê Nhân ngẩng dậy, đờn đau khi nhận ra nàng là bạn thân của Phi Yến .

- Phi Yến ! - Trong lúc bất ngờ chàng đã gọi lộn tên .
- Mỹ Linh quay lại bàng hoàng, trong phút chốc nàng chợt hiểu ra điều mình nghi ngờ là sự thật . Nàng cúi đầu không nói, Lê Nhân đưa tay hất mái tóc bồng .
- Xin lỗi Mỹ Linh, tôi đã gọi lộn tên . Cô vẫn chưa về sao ?
- Dạ - Mỹ Linh nhoẻn miệng cười - Em về trễ vì cố hoàn tất cho xong một hợp đồng . Bây giờ đã xong rồi, xin phép cậu chủ, em về .
- Khoan đã - Lê Nhân đưa tay cản lại - Cô ngồi xuống ghế . Tôi có chút chuyện muốn nói với cô .
- Dạ - Mỹ Linh đưa mắt nhìn chàng rồi e dè ngồi vào ghế . Cậu chủ muốn nói chi ?
- Gần đây, cô có đến thăm Phi Yến bạn của cô không ? - Chàng nói khi mắt vẫn nhìn vào lẵng hoa hồng màu đỏ . Món quà Vĩnh Lân đã tặng cho nàng hôm đón chàng về nước .
- Dạ - Mỹ Linh cuộn cuộn chiếc quai túi xách . Dạo này công việc bề bộn quá, em cũng ít đến thăm, định là tối nay sẽ đến và hỏi thăm vì sao Phi Yến không đi làm nữa .
- Vĩnh Lân tặng cho Phi Yến lẵng hoa này có phải không ? Lê Nhân chợt nhớ hôm đó chính mắt chàng thấy Vĩnh Lân mua lẵng hoa này .
- Dạ, em không biết . Mỹ Linh nói thật lòng mình - Nhưng sao ạ ?
- Không sao cả - Nỗi hờn ghen làm trái tim chàng quặn thắt - Mỹ Linh hãy cho tôi hỏi - Vĩnh Lân yêu Phi Yến nhiều lắm phải không ?
- Dạ - Mỹ Linh bối rối - Hình như là vậy .
- Sự thật rõ ràng đó chứ hình như gì nữa - Lê Nhân hét lớn - Cô đừng có nói dối tôi .

- Dạ - Mỹ Linh sợ hãi - Em không dám nói dối cậu chủ, ở đây mọi người ai cũng bảo rằng cả hai anh em Kỳ, Lân đều yêu Phi Yến .
- Lại còn như thế nữa - Lê Nhân thả nắm tay của mình rơi nhanh xuống mặt bàn - Hèn gì, hèn gì - Chàng nói không ra hơi, mắt như hoa lên - Thế theo cô Phi Yến dành tình cảm cho ai ?

Mỹ Linh yên lặng, Lê Nhân ngược mắt lên :

- Cho ai, sao cô không nói ?
- Dạ - Nàng cúi thấp đầu .
- Cho ai hả ? - Chàng gắt .
- Dạ, cho Vĩnh Lân - Mỹ Linh đáp lẹ, Lê Nhân như hụt hẫng chơi vơi, chàng hất tay uể oải .
- Cô về đi .
- Dạ .

Cánh cửa khép lại nhẹ nhàng . Lê Nhân như bị phủ vây giữa ngập tràn khói thuốc . Nỗi sầu đắng như sợi dây gai đang dần siết chặt trái tim đau khắc khoải . Đành rằng biết yêu nhau là oan nghiệt, sao nỗi ghen hờn cứ gặm nát tim gan khi biết nàng có nhiều tình cảm vây quanh .

Yến ơi ! Vậy là em sẽ đành quên bỏ anh sao ? Em yêu anh Vĩnh Lân à . Đừng , đừng Phi Yến ơi, đừng giết anh trong nỗi hờn ghen tuyệt vọng .

Nhưng sao ta lại ích kỷ dường kia ? Ta sẽ giết đời nàng trong sầu đau tuyệt vọng ư ? Không, ta phải mừng cho nàng mới đúng . Yến ơi anh xin chúc cho em một đời hạnh phúc . Anh đi đây, đi để không còn là một bóng ma ám ảnh đời em .

Nước mắt tuôn ròng trên má . Lê Nhân khép cửa bước ra ngoài . Ánh nắng tắt đã lâu, chỉ còn đọng le lói trên những cành hoa những ánh vàng óng ánh . Lòng người như được dịu đi bởi những cơn gió vô tình ve vuốt .

Lòng lại quặn đau khi nhìn thấy chiếc ghế đá thân quen . Bao kỷ niệm giờ đã trôi vào dĩ vãng . Biết bao giờ mới gặp nhau . Mẹ cha về, là ngàn trùng xa cách trở, là thiên thu mãi mãi lìa xa .

- Cậu chủ Lê Nhân, cậu ở đây mà tôi tìm cậu khắp nơi .

Một giọng nói quen quen, Lê Nhân ngẩng lên thảng thốt, bàng hoàng .

- Vĩnh Lân !

Phải . Người mới đến chính là Vĩnh Lân, tình địch của chàng . Tim Lê Nhân như sôi lên căm phẫn . Hỡi kẻ chiến thắng, người còn đến đây để làm gì ? Cười hả hê trên nỗi đau đớn của ta chẳng ?

- Vâng, tôi là Vĩnh Lân, nhân viên thuộc cấp của cậu chủ và cũng là người bạn thân của cô Phi Yến . Vĩnh Lân nói trầm buồn, mắt không lẩn tránh .

Lê Nhân nghe giọng nói của mình thật là cay đắng .

- Và là người yêu nữa chứ .

- Vâng - Vĩnh Lân gật đầu - Tôi không bao giờ giấu giếm là tôi yêu Phi Yến, dù cho cậu chủ có sa thải tôi ra khỏi ngân hàng .

Nụ cười thoát ra môi Lê Nhân một cách lạ lùng khó hiểu .

- Sao tôi lại phải sa thải một nhân viên có năng lực như anh . Tôi sắp rời khỏi nơi đây, anh hãy cố mà chăm sóc cho Phi Yến .

Nói đến đây, giọng của chàng bỗng dưng nghèn nghẹn :

- Hôm đám cưới hai người, chắc tôi không đến được, nhờ anh nhắn với Phi Yến tha lỗi cho tôi .

Mới có mấy ngày mà Lê Nhân hốc hác dường kia, Vĩnh Lân nhìn kỹ hơn gương mặt kẻ tình địch của mình, lòng chột đau khi nhận ra tình yêu của mình dành cho Phi Yến còn thua Lê Nhân nhiều lắm . Bởi chỉ có những kẻ nào biết lo cho hạnh phúc của người yêu, kẻ đó mới có một tình yêu to lớn . Chàng không thể nào bì được, sâu xa hơn tất cả là Phi Yến chẳng dành cho chàng chút tình gì .

Chột nhớ ra mục đích của mình khi đến đây, Vĩnh Lân vụt ngồi xuống nắm lấy tay Lê Nhân :

- Trời, suýt chút nữa là tôi quên mất . Phi Yến đang bệnh nặng .

- Sao ? Phi Yến bệnh ư ? Cô ấy bị bệnh gì ? - Lê Nhân hỏi dồn dập rồi lại thở ra - Sao anh không đưa nàng vào bệnh viện ?

- Tôi đã đưa Phi Yến vào bệnh viện - Vĩnh Lân trả lời đau đớn -

Nhưng cô ấy sẽ không bao giờ bình phục nếu cậu không đến thăm cô ấy .

- Vì sao ? - Lê Nhân hỏi ngẩn ngơ .

- Vì cô ấy bệnh tương tư - Vĩnh Lân nuốt nhanh nỗi đau vào ngực -

Và chỉ có cậu mới chữa khỏi cho nàng, cậu có hiểu không ?

Lê Nhân ngẩng đầu lên và chột hiểu . Trong phút chốc khoảng cách giữa hai người biến mất . Siết chặt tay nhau, họ đi nhanh về chiếc xe toyota màu trắng .

Trắng như những tâm hồn thanh cao muốn làm cho cuộc đời luôn tươi đẹp .

- Yến ơi ! Thế mới biết tình yêu huyền diệu không một trở lực nào có

thể cảm được hai con tim tha thiết yêu nhau - Siết chặt tay người yêu bé nhỏ, Lê Nhân nói với vầng trăng đêm đọng mềm trên cỏ lá .

- Vâng - Phi Yến vùi sâu đầu mình hơn chút nữa vào vòng tay chàng rộng lớn - Em vẫn chưa dám tin đây là sự thật . Lê Nhân ơi, em cứ ngỡ mình vĩnh viễn cách xa .

Nói những câu này, đôi mắt nàng rơm rớm, làm chàng phải chạnh lòng đau đớn . Yến ơi, thật tội cho em . Em yêu anh nhiều quá, vậy mà anh cứ ngỡ em tìm được cho mình nguồn hạnh phúc khác, anh thật là con người chẳng ra chi mới đi ghen hờn với Vĩnh Lân như vậy .

Nhắc đến Vĩnh Lân, Lê Nhân thấy mình có lỗi vô cùng . Nếu đêm đó không có Vĩnh Lân, chàng và Phi Yến làm sao được hội ngộ, được ngồi bên nhau nghe tim lòng rộn rã ân tình .

- Lê Nhân, anh đang nhìn đi đâu vậy ? - Phi Yến khẽ lay, chàng giật mình chợt tỉnh .

- À, không . Anh đang nhớ về anh bạn tốt Vĩnh Lân .

Vĩnh Lân, Phi Yến thở dài khó xử . Trong những ngày xa cách Lê Nhân, Vĩnh Lân chính là người bạn tốt, đã an ủi chia sẻ cùng nàng bao tâm sự . Không có chàng, nàng không sống được đến ngày nay . Tự nhiên nàng buột tiếng than :

- Tội nghiệp cho anh ấy !

- Đừng nói chữ tội nghiệp trong tình yêu . Phi Yến à ! - Lê Nhân siết chặt vòng tay quanh bờ vai nhỏ, vùi mặt mình trong tóc của nàng, chàng tự trách mình đại dột . Đã yêu nhau sao không tranh đấu giữ lấy nhau ? Môn đăng hộ đối là cái quái gì, nếu mẹ cha không đồng ý

chàng sẽ bỏ nhà cùng nàng phiêu bạt phương trời chung sống . Yến ơi ! Từ phút giây này không trở lực nào có thể ngăn nổi tình ta .
Bờ môi chàng trên môi nàng say đắm, ngất ngây . Bao nỗi khổ trong lòng vụt biến, chưa có phút giây nào nàng thấy lòng yên bình hơn lúc được ở cạnh bên chàng, ngả vào lòng chàng để được chàng che chở . Dù có khổ đau, dù có phải đổi bằng sinh mệnh, nàng cũng chẳng từ nan . Lê Nhân ơi, em hạnh phúc khi được ở cạnh bên anh, anh có biết không ?

- Cháy nhà, cháy nhà

Tiếng chân chạy thình thịch hòa lẫn tiếng hét thất thanh của khách bộ hành đã lôi hai kẻ yêu đương rời cõi mơ trở về hiện tại .

Phi Yến ngơ ngác nhìn quanh và chợt kêu to hoảng hốt :

- Chết ! Chết rồi ! Cháy ở hướng nhà em .

Ngọn lửa hồng cuộn cuộn mỗi lúc một cao dần làm sáng rực cả một góc trời đêm . Lê Nhân lạnh trí nổ máy ngay chiếc xe của mình .

- Nhanh lên, anh chở về .

Chiếc xe phóng vọt đi như một mũi tên bay, sao Phi Yến vẫn thấy còn chậm quá . Hai hàm răng đánh vào nhau lập cập, nàng trách mình bỏ mẹ một mình giữa đêm khuya vắng . Mẹ mà có bề nào

- Yến, sao mà em run dữ vậy ? - Lê Nhân đặt tay mình xuống bàn tay nàng lạnh giá - Chưa hẳn là đúng hướng .

Vâng, nàng cũng cầu mong như vậy . Nhưng càng lúc nàng càng nghe nỗi lo lắng dần lên .

- Trời ơi ! Mẹ ! - Lê Nhân chưa kịp thẳng cho xe dừng lại, Phi Yến đã nhảy vọt xuống đất nhào vào đám lửa .

- Phi Yến ! - Lê Nhân hét to, hất cho chiếc xe té lăn kềnh xuống đất, chàng phóng theo kéo nàng trở lại, một ngọn lửa tấp qua mặt chàng rất rát, nhưng Lê Nhân không để ý, hốt hoảng chàng bế nàng chạy nhanh ra ngoài xa đám cháy .

- Buông em ra ! - Nàng vùng vẫy, cố thoát khỏi tay chàng - Em phải vào cứu mẹ .

- Em điên à ? - Lê Nhân siết chặt vòng tay - Lửa cháy bùng bùng, em muốn tự vận sao ?

- Nhưng mẹ em - Phi Yến bật lên khóc nức nở . Lê Nhân quay nhìn ngọn lửa, dạ rối bời .

Thương nàng quá, chàng đặt nàng nằm xuống cỏ :

- Em nằm đây, để anh vào cứu mẹ .

- Không - Phi Yến nhào lên - Anh phải để cho em .

- Hai người đừng tranh cãi, tôi đã cứu bác được rồi .

Vĩnh Lân xuất hiện như một bóng ma, thình lình lên tiếng . Lê Nhân quay lại chợt kêu lên hốt hoảng khi thấy mặt của chàng bị cháy xém đi mấy chỗ .

- Trời, Vĩnh Lân, anh đã bị thương rồi .

- Không sao - Vĩnh Lân thả người ngồi xuống cỏ . Trong lúc Phi Yến cứ nhìn chàng trân trối, thật lâu, nàng lắp bắp :

- Anh đã cứu mẹ em em không biết

- Em đừng cảm ơn tôi . Đây là một việc làm bình thường, tôi đến báo cho hai người biết mà an tâm . Bác đang cùng đoàn người di tản đồ vật sang xóm khác . Không có gì lo lắng - Ngừng một chút, chàng nói tiếp - Còn bây giờ, tôi phải ra phụ với mọi người dập đám lửa kia .

Nói xong, chàng phóng người ra đám đông hò hét chỉ huy cho họ dọn dẹp đám cháy . Lê Nhân quay nhìn Phi Yến, bàn tay siết chặt nhau cùng lúc tiếng xe cứu hỏa vang lên mỗi lúc một gần .

Cánh cửa vừa bật mở . Anh em Vĩnh Kỳ, Vĩnh Lân đồng kêu lên vui vẻ :

- Ồ, ông bà chủ đã về . Thật là bất ngờ .

- Chào hai cậu ! - Bà chủ hất hàm nói, miệng cười đẹp như hoa hàm tiếu .

Vĩnh Kỳ lảng xảng :

- Ông bà chủ về bao giờ ? Sao không gọi điện về để chúng tôi ra đón ?

Ông chủ dề dãi :

- Ồ, không sao . Tôi và bà ấy vừa mới đáp máy bay về hồi sáng này thôi . Sao công việc nhà băng thế nào ? Có chuyện gì không ổn ?

Vĩnh Lân ngơ ngác :

- Dạ thưa ông chủ, mọi chuyện vẫn bình thường tốt đẹp như khi ông bà chủ ở nhà .

- Ủa ! - Bà Vạn Lộc kêu lên ngơ ngác - Thế thì bức điện này nghĩa là sao ?

"Cha, mẹ về gấp . Con đang gặp khó khăn . Lê Nhân".

Liếc nhìn qua ngày tháng năm bên góc điện tín, Vĩnh Lân hiểu cậu chủ đang gặp khó khăn gì . Đó là lúc chàng đang khủng hoảng về chuyện tình yêu của mình và Phi Yến . Cậu chủ thật là nông nổi .

Vĩnh Lân thầm thương cho mối tình Lê Nhân - Phi Yến vừa hợp lại sắp phải lìa tan . Ông bà chủ về đây, mọi chuyện sẽ rắc rối nhiều hơn

.

- Hai cậu nghĩ sao về bức điện này ? - Ông Lộc hất hàm . Vĩnh Kỳ thoáng nở nụ cười khó hiểu .

- Có lẽ cậu chủ đã chán làm việc nên lại muốn rong chơi .

Bà Lộc thở ra vui vẻ :

- Trời, vậy mà hai vợ chồng cứ đoán già, đoán non từ suốt chặng đường . Ông, ông thấy tôi nói có hay không ?

Ông cười vui nhấp nhẹ tách trà :

- Thì bà bao giờ cũng tỉnh tể . Tôi hoàn toàn nhất trí với bà về việc cưới Linh Chi cho nó .

Tim Vĩnh Lân như thót lại, cưới vợ cho Lê Nhân, tội nghiệp cho Phi Yến . Làm sao, làm sao nàng chịu nổi cú sốc này ?

- Dạ - Trong lúc đó, Vĩnh Kỳ lại vui ra mặt - Ông bà chủ thật là sáng suốt . Cưới vợ cho cậu Lê Nhân, một ý kiến tuyệt vời .

Bà Lộc cười hãnh diện :

- Hai cậu chưa biết chứ . Linh Chi là một người con gái tuyệt vời, vừa đẹp người, đẹp nét, lại là con của ngài nghị sĩ Lâm Thành . Tôi và ông ấy phải chọn mãi mới được đây chứ .

- Bà ấy nói đúng - Ông gật gù phụ họa .

Vĩnh Lân chợt đau lòng cho cậu chủ . Bởi mọi quyết định trong nhà đều được phán truyền từ bà chủ, ông chỉ là một hình nhân biết gật đầu .

- NhưNg này ! - Bà chợt nghiêm giọng lại - Hai người chớ cho Lê Nhân biết vội, mọi việc để mặc tôi và ông ấy lo liệu .

- Vâng - Vĩnh Kỳ trả lời sőt sảng, cặp tay em đứng dậy bước đi . Lòng

triu nặng, mỗi người đuổi theo một ý nghĩ khác nhau, nhưng vẫn quanh quẩn con chim yến nhỏ . Kẻ muốn tung nó vào bầu trời rộng, người lại muốn khép chặt chiếc lồng son .

Song đó vẫn là ý của người

- Nín đi em - Lê Nhân lồng tay vào mái tóc người yêu dịu nhẹ - Em có khóc nhiều bao nhiêu thì sự việc nó cũng lỡ rồi .

- Nhưng đây là tất cả công lao của mẹ con em dành dụm được - Nàng vẫn gục đầu vào vai chàng nức nở, trong phút chốc hóa ra tro làm sao em không khóc . Anh nhìn xem cả cái xóm này lâm vào cảnh màn trời chiếu đất . Họ có tội gì đâu .

Không trả lời nàng, Lê Nhân siết chặt tấm thân thể bé nhỏ vào lồng ngực như muốn chở che bao bọc . Chưa bao giờ chàng thấy mình yêu nàng nhiều như vậy . Hôn lên những hạt lệ long lanh, chàng thì thầm .

- Đừng khóc nữa, em ơi . Anh yêu em nhiều lắm, không bao giờ anh bỏ em đâu .

Phi Yến ngược mặt lên nhìn chàng ngơ ngác . Không hiểu sao chàng lại tỏ tình giữa cơn đau khổ tột cùng này .

- Nín đi em - Chàng vuốt những sợi tóc vương lòa xòa trên má người yêu cười khuyến khích - Rồi mọi chuyện sẽ qua mà .

Nỗi đau như được xoa dịu trong lòng . Tự nhiên Phi Yến cũng tin vào lời chàng nói, rồi mọi chuyện sẽ qua đi . Nhoén một nụ cười xua tan phiền muộn, nàng nhắm mắt ngủ say giữa vòng tay của người tình ru nhẹ .

Từ sau một lùm cây, Vĩnh Lân vô tình trông thấy cả . Lòng đau như

cắt, chàng chỉ muốn chạy đi thật xa để không còn trông thấy cảnh gai mắt trái tai . Nhưng đôi chân như bị dính liền vào mặt đất, để hàng ngàn mũi tên yêu bầm nát trái tim đang oằn oại ân tình . Họ yêu nhau như thế đấy ! Âu yếm mặn nồng như thế đấy . Sao chàng vẫn còn khắc khoải chờ mong hy vọng ở một tình yêu vô nghĩa . Càng lúc, càng tiếp xúc, đối diện với Lê Nhân nhiều bao nhiêu, Vĩnh Lân càng thấy mình thua cậu chủ quá xa . Song điều đó không làm cho chàng ganh ghét mà ngược lại, chàng thấy mình còn chưa xứng đáng với một tình bạn thiêng liêng .

PHải, một tình bạn thanh thoát hơn cả tình yêu . Chàng vui với niềm vui của bạn, hạnh phúc với hạnh phúc tuyệt vời của bạn . Đó là cách tìm quên mà hơn lúc nào hết, chàng thấy mình có bổn phận bảo vệ hạnh phúc của hai người . Nhưng bảo vệ bằng cách nào đây ? Lòng Vĩnh Lân lo lắng khi nhớ đến quyết định của ông bà chủ . Không biết mình có nên báo tin này cho Lê Nhân biết ?

Có lẽ không nên . Vĩnh Lân thầm nghĩ chàng không nỡ làm gián đoạn phút giây hạnh phúc của hai người . Hãy để cho họ được vui trọn vẹn được hưởng hết những trái hoa hạnh phúc, còn bão giông xin hãy chầm chậm lại .

Chợt nhớ đến mục đích của mình, Vĩnh Lân vén tà cây nhè nhẹ bước ra . Phi Yến đã ngủ say trong tình yêu trọn vẹn, dưới ánh trăng ưu tư phiền muộn .

- Lê Nhân ! - Vĩnh Lân cất tiếng thăm thì, sợ giọng mình làm không gian bừng tỉnh . Chuyện của anh nhờ, tôi đã làm xong .

-Ồ ! Lê Nhân ngẩng lên mừng rỡ, một tay nâng đầu Phi Yến, tay còn

lại chìa ra siết chặt tay Vĩnh Lân - Tôi đang nóng ruột . Sao mọi việc như kế hoạch chứ ?

- Vâng, mọi thứ đều hoàn hảo - Vĩnh Lân móc túi lấy ra xâu chìa khóa nhỏ .

- Cảm ơn anh - Lê Nhân đón xâu chìa khóa cho vào túi rồi lại rút ra một tập ngân phiếu - Phiền anh lo giùm tôi một việc .

- Sẵn lòng nếu trong khả năng - Vĩnh Lân nói thật lòng .

- Lê Nhân cười vui :

- Chẳng có gì, chẳng qua tôi muốn anh giúp tôi dựng lại tất cả những ngôi nhà bị thiêu rụi vì trận hỏa hoạn vừa qua .

Vĩnh Lân trố mắt ngỡ ngàng, cứ tưởng tai mình bị lãng . Bấy lâu nay, nghe đồn cậu chủ nhân từ, giờ mới được trông tận mắt .

- Nhưng mà ông bà chủ

- Đừng lo . Đây là tiền trong khoản mục của tôi . Cha mẹ tôi không biết, và tôi nghĩ, ông bà sẽ chẳng hề phản đối một việc làm tốt .

- Vâng . Tôi sẽ cố gắng - Vĩnh Lân đón tập ngân phiếu - Lê Nhân dặn thêm - Anh đừng cho Phi Yến biết nhé . Bây giờ tôi đưa cô ấy về nhà mới .

- Chào cậu chủ - Vĩnh Lân nói mà không dám nhìn vào sự thật . Khi Lê Nhân bế Phi Yến ra xe, mắt chàng bỗng cay cay khi thấy cậu chủ cúi hôn lên má người yêu một nụ hôn đầy thương mến .

- Ngủ đi em - Lê Nhân khẽ đặt người yêu xuống băng sau chiếc Toyota, miệng mỉm cười khi hình dung ra gương mặt ngơ ngác của nàng - Xin lỗi em yêu, anh buộc lòng phải dùng thuốc ngủ để bắt cóc em - Chàng lại cúi xuống hôn lên má nàng một cái - Sửa thể nằm của

nàng cho thoải mái chàng bước lên phía trước cho xe lăn bánh .

Thưa bác, Lê Nhân vờ hốt hoảng khi gặp mặt mẹ của nàng . Phi Yến bị ngất xỉu, mời bác ra chăm sóc cho nàng . Một mình con

- Sao ? - Bà Liên quýnh quáng, chẳng kịp chào người chủ nhân cho mình ở tạm, chụp chiếc túi xách trên bàn, bà lao nhanh ra cửa - Sao, con Yến nó làm sao ?

- Dạ - Lê Nhân cúi đầu rầu rĩ - Con cũng không biết nữa . Đang cùng con đi trên phố, bỗng nhiên mặt mày Yến tái xanh rồi té nhào xuống đất mê man bất tỉnh .

- Yến ơi, Yến ! - Bà Liên đổ dầu khắp người con gái, rên lên - Trời ơi ! Sao mà lạnh ngắt vậy nè . Ủa ! - Bà kêu lên hốt hoảng - Cậu Nhân, cậu chở mẹ con tôi đi đâu vậy ?

- Dạ - Lê Nhân nuốt nụ cười - Con chở Yến đến bệnh viện cấp cứu .

- Ờ phải rồi - Bây giờ bà mới nhớ ra - Nhanh lên đi cậu .

Rồi lại cúi xuống lo lắng cho con với tấm lòng bà mẹ .

- Thưa bác, đến bệnh viện rồi .

Lê Nhân mở cửa xe cho bà bước ra, rồi bế Phi Yến đi xăm xăm vào một ngôi biệt thự thật khang trang .

- Ủa ! - Bệnh viện nào mà lạ quá ? - Bà hỏi ngạc nhiên rồi cũng tất bật chạy theo Lê Nhân .

Khi thấy chàng đưa tay mở khóa, bà càng lạ lắm :

- Bệnh viện gì mà vậy cậu Nhân ?

Len lén đưa một mẫu bông tẩm thuốc vào mũi của nàng, Lê Nhân lo lắng dõi theo diễn biến trên gương mặt người yêu đang bất động .

Không quá một phút sau, đôi rèm mi bỗng dưng chớp nhẹ, Phi Yến

cất tiếng ngổ ngang .

- Mẹ ơi !

- Oì, con ! - Bà Liên reo lên mừng rỡ - Con tôi đã tỉnh dậy rồi .

Hai chân tựa chạm đất, Phi Yến như kẻ mơ màng từ cung trăng rơi xuống .

- Mẹ ơi, đây là đâu vậy ?

- Phi Yến ! - Lê Nhân chột bước lên nắm lấy tay nàng - Đây là nhà của em mà .

- Của em ? - Phi Yến tròn đôi mắt thỏ - Anh đang đùa gì vậy ?

Đặt vào tay nàng chùm chìa khóa, chàng nói với tất cả yêu thương :

- Anh không đùa . Căn nhà này anh mua để biếu cho mẹ và em .

- Ôi, không được - Nàng rút nhanh tay về như tựa chạm vào lửa bỏng - Không bao giờ em dám nhận ở anh món quà to lớn như vậy .

- Em không yêu anh sao Phi Yến ? - Lời chàng như van vi làm cho nàng phải chùng lòng . Thật lòng, nàng ngược mắt lên nhìn chàng tha thiết .

- Em yêu anh, nhưng không thể nào lạm dụng lòng tốt của anh .

- Anh hiểu - Lê Nhân ôm lấy mặt của nàng - Nhưng anh đã lỡ mua rồi, lẽ nào lại để hoang lạnh ? Phi Yến, vì tình yêu anh tha thiết, mong em hãy nhận . Bác ! - Thân nàng im lặng, chàng quay sang bà Liên, cầu cứu - Bác nói giùm cho cháu một tiếng đi .

Thở ra một tiếng, bà Liên ngồi xuống ghế ngậm ngùi, trước cảnh tình nay, bà không thể khuyên con . thôi thì hãy để cho chúng nó tự xử với nhau .

- Bác à ! Theo cháu nghĩ, bác và em Yến nên nhận lời cậu chủ - Như

một bóng ma, Vĩnh Lân thình lình lên tiếng . Lê Nhân quay lại mừng rỡ như kẻ chết đuối vớ được chiếc phao .

- Phải rồi, Vĩnh Lân, anh nói hộ tôi một tiếng .

- Không được, anh Vĩnh Lân à !

Phi Yến đột nhiên nghiêm khắc :

- Em không muốn bị người đời đàm tiếu . Em còn danh dự của em .

- Dĩ nhiên rồi - Vĩnh Lân nhảy vọt sang về phía nàng làm Lê Nhân tức muốn điên lên - Ai lại đi nhận nhà như vậy . Nhưng - Quay sang Lê Nhân, chàng nháy mắt ngầm ra hiệu hãy im lặng mặc cho chàng xử thế, nhưng túng thế phải tùng quyền . Hỏa hoạn đã thiêu rụi tất cả rồi, định sống cảnh màn trời chiếu đất mãi vậy sao ?

- Nhưng - Phi Yến xen vào

- Không nhưng gì cả - Vĩnh Lân không để cho nàng nói hết câu - Em phải nghe lời anh . Bây giờ tạm thời cứ mượn nhà anh Lê Nhân ở đỡ . Anh ấy có nhiều cái bỏ không lo gì . Bao giờ có điều kiện thì ta trả lại .

Phi Yến ngược mắt nhìn mẹ, thở dài .

Vĩnh Lân nói tiếp luôn :

- Lẽ nào em không thương bác ? Bác già rồi, để bác vất vường lao đao như vậy, coi sao được .

- Mẹ, sao giờ hà mẹ ? - Phi Yến đã bị Vĩnh Lân chinh phục hoàn toàn . Bà Liên hiểu ý con, khẽ đáp :

- Mẹ thấy mình không nên phụ lòng tốt của Lê Nhân .

- Vâng - Nàng quay nhìn người yêu với ánh mắt biết ơn - Mẹ đã bảo thì em sẽ nhận .

- Thế mới đáng là vợ của anh - Chàng kéo nàng sát vào lòng .

Phi Yến đặt tay lên ngực Lê Nhân, nũng nịu :

- Anh chỉ được cái nói bậy thôi .

Bà Liên nhìn đôi trẻ cười rạng rỡ . Không hay kẻ thứ ba đang lén quay ra sau giấu nét u buồn .

Linh Chi, nàng là vợ của tôi ư ? Lê Nhân đưa mắt nhìn người con gái mặc xoa rê trắng cạnh bên mình thầm hỏi . Không, không bao giờ nàng là vợ của tôi đâu . Trái tim của chàng kêu gào, phản đối . Dù nàng có đẹp bao nhiêu, nàng vẫn chỉ là một người xa lạ với chàng . Thế nhưng trời hỡi, sợi dây oan nghiệt nào đã buộc liền hai số phận, khi lồng vào tay nhau những chiếc nhẫn vàng trước mặt . Đức chúa Trời ! Lê Nhân biết rằng cuộc đời mình từ đây vĩnh viễn mất đi nguồn sống .

Nhưng chẳng biết làm sao khi mẹ đã dùng đến chiêu bài đòi tự tử . Là một đứa con có hiếu, chàng nở lòng nào nhìn mẹ chết, khi biết rằng đó không phải là một câu nói để dọa suông ? Những ngày gần đám cưới, tâm hồn Lê Nhân như điên dại, chàng chăm sóc Phi Yến nhiều hơn . Yến ơi ! Bây giờ em đang làm gì đó ? Mẹ đi chơi núi mấy hôm rồi, chắc là em đang mong chờ anh đến . Lòng tự trách lòng hèn mạt . Lê Nhân tự xỉ vả mình đã giấu nàng cuộc hôn nhân .

Nhưng chàng còn cách nào khác hơn nữa chứ ? Nụ cười hạnh phúc của nàng, chàng không dám làm cho trái tim nàng đau đớn .

Linh Chi ơi ! Tội nghiệp cho em . Lê Nhân lại đưa mắt nhìn cô vợ trẻ, vẻ mặt nàng vẫn ngây thơ, thánh thiện, tin yêu đứng nép bên chồng . Nàng có hay đâu mình đang là một nạn nhân của cuộc tình môn

đăng hộ đối, và bất hạnh đang chực chờ giáng xuống đầu nàng .
Tiếng pháo nổ vang lừng như đưa Lê Nhân trở về thực tại, thoáng thấy bóng Vĩnh Lân giữa hàng quan khách, chàng quay đầu đi nơi khác như xấu hổ, từ sáng đến giờ, chàng cứ sợ bắt gặp một tia nhìn trách móc . Vĩnh Lân ơi ! Tôi là một thằng tồi, một thằng không xứng đáng với tấm lòng cao thượng của anh . Tôi đã làm cho Phi Yến phải khổ đau, tôi không đáng sống .

Hơi bia đẳng nồng trong cổ, chàng chỉ muốn nhờ cơn say tăng thêm can đảm để chàng đủ sức nói với Vĩnh Lân, rằng anh hãy thay tôi đến bên Phi Yến . Song mấy lần bờ môi lay động, Lê Nhân vẫn không thể nói ra điều tàn nhẫn ấy . Sao ở đâu, lúc nào chàng vẫn như thấy đôi mắt nàng long lanh mong ước, trách hờn .

- Chúc mừng cậu chủ - Vĩnh Kỳ đưa cao ly bia của mình cười hờ hững . Trông mặt hần sao mà hả hê, đắc thắng . Lê Nhân chỉ muốn nhổ toẹt vào giữa nụ cười rạng ngời của hần .

- Sao mà lạ lùng, hai anh em, một gương mặt như nhau, chỉ thêm bớt một bộ râu mà tính cách biến đổi, khác thường . Em cao thượng bao nhiêu, anh tiểu nhân bấy nhiêu . Bỗng nhiên Lê Nhân nghe run sợ trước ánh mắt như dao của người nhân viên dưới cấp .

Hần nghĩ gì, mà cứ nhìn như đang lôi hết cả ruột gan của chàng ra vậy ? Gương mặt kia như chứa đựng một âm mưu gian manh nào đó . Hần sẽ bắt mất Phi Yến của chàng ư ? Trời hỡi ! Linh Chi, nàng là chiếc cùm lớn nhất đời tôi, không cho tôi được rảnh tay bảo vệ con chim nhỏ giữa trời mưa bão .

Lòng như bất an với cơn say chệnh choáng, Lê Nhân vạch đám đông,

bước ra sân tìm một hơi thở trong lành . Giữa trời đêm, những vì sao nháy nháy như đôi mắt nàng vẫy gọi . Nhân như bay trên mặt đất, chàng bước dần đến bên chiếc xe hoa, rồi không biết bằng cách nào chàng cho xe nổ máy lao đi không một ai để ý .

Cánh cửa bật mở, giữa không gian mờ mờ tối, Phi Yến hiện ra chẳng khác gì cô tiên nhỏ với chiếc áo đầm màu trắng ngây thơ, thấy chàng, nàng ào ra đu lấy cổ cười nũng nịu :

- Ôi ! Anh của em hôm nay đẹp quá . Anh đi đâu về mà diện keng thế này ? Chắc là

Chợt nhìn nụ hoa hồng cài trên túi áo của chàng, nàng trợn tròn đôi mắt ngạc nhiên, cùng lúc chiếc xe hoa trắng đập nhanh vào thị giác .

- Anh chuyện này nghĩa là sao ?

- Không là sao cả .

Chàng bế gọn nàng lên hôn thật lâu vào má, như muốn tình yêu làm hồng lại đôi má tái xanh vì sợ hãi của nàng :

- Đó chẳng qua là anh muốn tạo sự bất ngờ, anh muốn cưới em làm vợ .

Từ phút giây này và mãi mãi về sau, Lê Nhân vẫn không sao hiểu nổi . Anh đã khiến chàng nói lên câu oan nghiệt đó .

- Cưới em ? - Nàng nhoẻn cười - Anh có nói thật không ?

- Thật - Chàng lại như uốt gọn cánh môi hồng . Lòng ngây ngây say trong cái lạnh đơn côi . Hai thân thể càng lúc càng siết chặt vào nhau, cho đến khi cả hai hòa thành một, vỡ tan ra và biến mất vào bóng đêm huyền ảo . Trong một phút thôi, họ đã là vợ, là chồng .

- Anh ơi ! Sao lại thế ? - Phi Yến kêu lên sợ hãi, cùng lúc Lê Nhân

bàng hoàng sức tỉnh cơn mê . Chàng bật khóc ghi nhận ra giường tân hôn của mình là khoảng sân buồn lạnh lẽo và bên cạnh chàng, Phi Yến đang thu nhỏ người như một chú mèo tội nghiệp .
Chuyện gì đã xảy ra thế này ? Sao cứ như một giấc chiêm bao .
Chàng đã phạm vào một tội lỗi tay trời, vô tình, chàng giết chết đời Phi Yến .

- Thôi, anh đừng khóc nữa - Phi Yến khẽ gỡ đôi tay ra khỏi vòng tay chàng - Em không trách anh đâu . Em yêu anh nhiều lắm .

- Yến ơi ! - Chàng ngực xuống vai nàng - Anh thật là khốn nạn, anh không xứng đáng với em . Anh đã làm khổ em rồi .

- Không - Đôi mắt nàng say đắm - Em yêu anh, em sẵn sàng dâng hiến cho anh không hối tiếc . Có điều chúng ta đã hơi vội mà thôi .

- Không Yến ơi ! - Chàng hôn nàng như điên dại - Anh đã cưới vợ rồi, anh không có quyền làm như vậy .

- Hà ? - Đôi mắt nàng mở lớn, thân thể cứng đờ trong lòng chàng .
Lê Nhân cuống quýt gọi .

- Yến ơi ! Tỉnh lại đi em . Anh không thể cãi lời cha mẹ . Đêm nay là đêm tân hôn của đời anh và anh đã bỏ tất cả để đến với em .

- Anh về đi - Giọng nàng chột khô khốc, lạnh lùng .

Lê Nhân hốt hoảng :

- Em đuổi anh sao ?

- Em không có quyền giữ anh ở lại - Nàng cố thoát ra khỏi tay chàng

- Anh hãy về với người ta, mặc xác em .

- Không Yến ơi, anh không yêu vợ - Lê Nhân cố giữ lấy người nàng - Anh chỉ yêu em thôi .

- Anh về đi - Giọng nàng vẫn lạnh băng .

- Về đi, tôi không bao giờ yêu anh nữa .

Nói xong, nàng vụt chạy vào nhà, đóng sầm cửa lại . Lê Nhân vội bám theo, nhưng không kịp, chàng nắm mạnh tay kêu lớn :

- Yến ơi ! Mở cửa ra, anh muốn nói với em

Nhưng cánh cửa vẫn im lìm, mặc cho chàng gào thét kêu xin . Một giờ sau chàng lồm lũi trở ra, chiếc xe trắng gầm lên rồi lao đi như điên dại .

Lúc ấy, giữa lầu ba, như một chiếc lá, Phi Yến ngã dài trên thềm gạch . Bây giờ nàng mới òa lên khóc nức nở . Trái tim như tan nát, rã rời Nàng lịm dần trong cơn ác mộng . Đêm tân hôn đã trôi qua giữa đời nàng như thế .

-

Thơ Thơ buông quyển nhật ký ôm lấy cái đầu nhức buốt vì choáng váng . Thần kinh như muốn đứt tung bởi câu chuyện tình ngang trái, thoát hợp thoát tan chẳng biết đâu mà lường được .

Quyển nhật ký chỉ còn một phần mỏng, nhưng Thơ Thơ không muốn đọc tiếp . Nàng sợ phải chứng kiến một cái chết tang thương, một bi kịch kết thúc quá đau buồn, chẳng như lòng nàng mong đợi .

Đưa tay che miệng ngáp, nàng mệt mỏi nhìn bóng nắng . Trưa lắm rồi, cả văn phòng trống vắng, mọi người đã về hết từ lâu . Thơ Thơ uể oải, cho mớ giấy tờ vào tủ, còn quyển nhật ký này, không phải là dữ kiện của vụ án, nàng có quyền giữ nó bên mình .

"Mình phải cho cha xem mới được"! Thơ Thơ thầm nghĩ, linh tính như bảo rằng : Cha là nhân vật Lê Nhân .

Mình chỉ khéo tưởng tượng thôi . Thơ Thơ mỉm cười tự chế giễu mình . Nhưng còn thái độ của mẹ thì sao ? Việc gì mà mẹ phải khóc ? Chắc hẳn, không thể có tên trùng tên như thế .

Nhân vật Phi Yến là ai ? Lễ nào bà ấy đã đổi tên thành Băng Châu ? Lại còn anh em Vĩnh Kỳ, Vĩnh Lân nào nữa ? Chỉ cần tìm em của người chết là ra tất cả . Phải rồi, sao mà nàng ngu ngốc thế ? Có lẽ chìa khóa vụ án đây rồi . Nhưng mình có nên nói cho bác Phi Nam nghe không nhỉ ? Thơ Thơ bậm môi suy nghĩ . Có lẽ chưa thể được, đây chỉ mới là giải thiết, còn lâu mới đi đến kết luận . Không việc gì phải vội, vì nàng còn phải gặp bà Băng Châu nữa .

- Thơ Thơ, cháu vẫn chưa về ư ? - Chánh án Nguyễn Phi Nam nhìn nàng âu yếm . Hôm rày bận quá, bác không theo dõi vụ án cùng cháu . Công việc đến đâu rồi ?

Thơ Thơ thở ra chán nản :

- Cháu thật bất tài bác ạ .

- Đừng bi quan ! - Ông động viên - Đây là vụ án phức tạp, ngay từ đầu, bác và mọi người đã nói với cháu như thế rồi .

- Vâng - Thơ Thơ đáp nhẹ .

Ông chánh án vuốt tóc nàng :

- Cháu có vẻ ốm nhiều rồi đấy . Chớ để thần kinh căng thẳng quá không nên . À, - Chợt nhớ ra ông nói luôn - còn chàng án trẻ con của cháu, đã có manh mối gì chưa ?

- Dạ có - Thơ Thơ nhoẻn cười khi nhớ đến chàng trai ngạo nghễ . Phi Nam cũng cười theo .

- Thế anh ta là ai vậy ? Bác cũng muốn gặp nhân vật này quá đi thôi

.

- Cháu chẳng biết anh ta là ai cả .

Gương mặt nàng vụt sa sầm .

- Anh ta cứ như một con ma, thoát ẩ, thoát hiện chuyên trêu chọc cháu . Bác biết không - Bằng một giọng điệu nũng nịu, nàng kể cho ông nghe các cuộc đụng độ của mình với hăn - Lúc nào hăn cũng coi cháu là một đứa trẻ .

- Hăn dám nghĩ thế à ? - Ông nói trong cái cười không nín được - Hôm nào bắt được hăn, bác sẽ xem cái gan của hăn lớn là bao mà dám trêu cô luật sư của bác . À này, hôm nay Bằng Phi con trai của bác về nước đấy ! Gia đình bác có làm một buổi tiệc nhỏ để chiêu đãi . Chiều nay, cháu đến chơi nhé .

- Vâng - Thơ Thơ cười rạng rỡ - Chỉ sợ cái anh chàng Bằng Phi nào đó lại không chịu nổi tính lí lắc của cháu thôi .

- Đừng nói trước - Ông đưa một tay lên đe dọa - Bằng Phi là một chàng trai hơi kỳ cục đấy .

- Bác à ! - Thơ Thơ ngập ngừng, nàng muốn kể cho ông biết về quyển nhật ký mình nhặt được .

- Sao ?

- Dạ không - Tự nhiên nàng lại đổi quyết định - Thưa bác, cháu về đây .

- Cháu về - Ông cũng dắt xe ra - Chiều nay năm giờ cháu nhé .

- Vâng .

-

- Cha, cha ơi ! - Nàng gọi từ chân cầu thang lên đến phòng làm việc

của cha - Cha cho con hỏi chuyện này ghê gớm lắm .

Cánh cửa bật mở, gian phòng trống vắng . Một luồng điện chạy khắp châu thân, Thơ Thơ chạy sang phòng mẹ gọi vang :

- Mẹ, mẹ ơi ! Cha của con đâu mất tiêu rồi vậy mẹ ?

Bà Linh Chi nằm yên trên giường, nhướng đôi mắt nhìn nàng cười thương hại :

- Ôi, con gái của mẹ ! Sao con lại bảo rằng cha mất tiêu ?

Thơ Thơ nói trong hơi thở vội :

- Vì phòng của cha trống vắng .

- Sao con không nghĩ là cha con sang thăm nội ? - Bà Linh Chi ngồi dậy bối gọn lại cái đầu .

Thơ Thơ trố mắt :

- Thăm nội ! - Lần đầu tiên hơn hai mươi mấy năm trời, nàng mới nghe được hai cái tiếng lạ lòng này - Nhưng nội của con ở tuốt bên Mỹ làm sao cha con thăm được ?

Linh Chi bước lại bàn trao cho con tờ điện tín :

- Ông nội của con bệnh nặng, nhắn gọi cha qua gấp .

Thơ Thơ cầm bức điện tín nghi ngờ, sao ông lại bệnh đúng lúc này ?

Nàng ngược nhìn mẹ chăm chăm .

- Mẹ, sao con nghi ngờ trong việc này có chuyện gì mờ ám quá .

Bà Linh Chi giật mình thật lạ, nhưng cũng trấn tĩnh nhanh :

- Con nghi ngờ gì ? Lẽ nào mẹ lại dối con ư ?

- Mẹ - Thơ Thơ ôm lấy mẹ khi thấy nét mặt của bà chẳng được vui -

Con nói vậy thôi, mẹ giận con sao ?

- Mẹ giận con làm gì ? - Bàn tay của bà vuốt nhẹ lên mái tóc dài óng

mượt của con .

Thơ Thơ có cảm giác mẹ đang lo lắng, nàng ngước đầu lên :

- Mẹ ! Mẹ có chuyện gì đang lo lắng ?

Đôi mắt ngó xa xăm, chiếc đầu bà khẽ lắc .

Giây lâu bà chợt nhìn nàng chăm chú :

- Thơ Thơ, con phải trả lời thật cho mẹ biết, con có yêu mẹ hay không ?

Thơ Thơ nhoen miệng làm đôi lún đồng tiền thêm sâu :

- Sao mẹ hỏi con như vậy ? Con không yêu mẹ thì con yêu ai ? Mà này mẹ ! - Nàng lay áo bà - Thế mẹ có yêu con không ?

Bà Linh Chi cười buồn :

- Con là tất cả lẽ sống trong đời mẹ . Nếu một ngày nào mẹ mất con, mẹ sẽ không sống nổi giữa cuộc đời này .

- Ôi mẹ ! - Thơ Thơ đưa tay bịt miệng mẹ - Sao mà mẹ nói gở thế ? Làm sao mà mẹ mất con được chứ, con lúc nào cũng là con của mẹ cơ mà .

Bà Linh Chi lại cười buồn bã :

- Rồi con phải có chồng .

Thơ Thơ cười lém lỉnh :

- Ồ ! Lúc đó con sẽ bắt rể về . Chỉ e lúc đó mẹ sợ tốn cơm sẽ đuổi hai đứa con ra khỏi nhà thôi .

- Cái con này ! - Bà Linh Chi xỉ trán con .

Bao ưu tư tan biến, bà nắm tay con đứng dậy :

- Xuống ăn cơm chứ con cún .

- Ấy da ! - Thơ Thơ xoa bụng - Vậy mà con quên chứ . Để con dọn

cơm cho .

Nói xong, nàng chạy nhanh xuống thang lầu .

Tiếng nàng giõn cùng con cún nhỏ trong tợ pha lê . Bà Linh Chi chợt thấy lòng mình như ấm lại .

- Mẹ ơi ! Con thấy dạo này mẹ gầy nhiều quá, ráng ăn uống tẩm bổ, mẹ không được lười ăn như ở nhà nữa đấy . Nè, mẹ xem con mua cho mẹ toàn đồ bổ .

Cô gái mặc áo vàng vừa nói liến thoắng vừa lôi ra khỏi giỏ bao nhiêu thứ đặt lên bàn làm cho các phạm nhân gần đấy phải quay lại nhìn bằng cặp mắt vừa thương yêu vừa ganh tỵ . Trong những đôi mắt đó, có đôi mắt của bà Bằng Châu, nhân vật chánh trong vụ án .

Dù biết chắc chắn rằng mình không còn ai thân thiết trên đời, mà có con đi chẳng nữa, họ cũng không bao giờ đến thăm đâu . Bà vẫn xin phép với tòa cho mình chiều thứ năm hàng tuần được ra khu thăm nuôi, để đợi chờ, hy vọng .

Một phạm nhân chưa thành án như bà, việc tiếp xúc phải bị hạn chế đến mức tối đa, song với cặp mắt buồn muôn thuở ấy, tòa án phải dành cho một ngoại lệ khác người .

Bao giờ cũng thế, bà chọn cho mình một góc ngồi kín nhất, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía trước, như thất thần xa vắng, trong lúc tai nghe không thoát một lời âu yếm nào của hai mẹ con người đối diện .

Chao ôi ! Sao mà bà thèm nghe một tiếng mẹ ngọt ngào đến thế .

Chỉ một lần thôi rồi có chết, bà cũng cam lòng . Nhưng mà bà cũng biết rằng đó chỉ là một ước muốn hảo huyền, bởi bà có con đâu .

Sao bà lại không có con kia chứ ?

Trong những ngày tháng cô đơn hiu quạnh, đôi lúc bà muốn nhận lời làm vợ một người đàn ông nào đó, để được có con được làm mẹ với người ta, để khỏi phải cô đơn thui thủi trong nỗi buồn .

Nhưng rồi bà lại không làm được điều bà muốn . Bởi vì sao ? Bởi bà quá sợ sự giả trá khôn lường . Trái tim của bà khép kín bưng từ chiều hôm ấy . Nước mắt tuôn rơi, bà để tang cho một cuộc tình buồn . Lòng đã chết, bà không còn thiết tha ở cuộc đời điều gì nữa .

- Mình đã phạm một sai lầm, lương tâm đêm ngày không ngừng trách phạt, để suốt hai mươi mấy năm dài bà phải sống trong nỗi đớn đau .

Cô gái ơi, cô là một người con có hiếu . Trái tim của bà bảo cùng cô gái áo vàng : Ta khao khát có được một đứa con như thế, con của tôi ơi, sao tôi chẳng có được một đứa con để ôm ấp, vỗ về . Bao đêm rồi, ta ru con trong tưởng tượng .

- Không bao lâu nữa, toà sẽ mở cuộc xử thứ ba, và bà sẽ muôn đời ôm nỗi ức oan không nói được . Trời hỡi ! Trời sinh ra con có miệng làm gì, để con không tài nào nói được . Con không sợ chết, con không sợ một cái gì cho con cả, con chỉ sợ

Nhưng mà ai có hiểu được sự hy sinh cao cả của bà ? Vụ án này có thể làm xôn xao dư luận trong vài bữa, rồi sẽ chìm dần giữa dòng đời cuộn chảy, một hạt phù sa nhỏ bé, không đủ sức đỡ nổi cho cây trái thêm xanh . Nhưng dù sao cuộc sống của bà cũng còn ít nhiều ý nghĩa . Tuy âm thầm nhưng đó là tất cả tấm lòng bà để lại cho con .

Con ! Chử con buột ra khỏi miệng của bà như một điều thiêng liêng nhất . Không, bà lại nói nhảm mất rồi, bà có con bao giờ mà để lại gì cho nó chứ ? Cay đắng quá ! Dòng nước mắt ghen ngào chảy dài trên đôi má đã phai xuân . Thân nhân của các tội phạm đã lác đác ra về . Người mẹ trước mặt bà ôm cô con gái vào lòng hôn lên má, vuốt tay lên tóc nàng cười rạng rỡ . Trái tim bà Băng Châu ghen lại vì ganh tức . Xin đừng, đừng âu yếm trước mặt tôi, tôi đau đớn lắm . Thơ Thơ đến tự lâu rồi, theo hướng dẫn của người gác cửa, nàng đứng lặng yên theo dõi bà Băng Châu, người tội phạm lạ kỳ .

Những giọt nước mắt ghen ngào đã làm lòng nàng xao động lạ . Nàng thấy mình có lỗi thật nhiều vì mãi mê dõi theo câu chuyện tình Phi Yến - Lê Nhân mà quên mất người đàn bà khốn khổ .

Tội nghiệp cho bà biết mấy, sao mà bà lại cô đơn đến dường này ? Chồng con của bà đâu ? Thơ Thơ cảm thấy thương bà quá ! Chỉ mới có mấy ngày, trông bà như già đi hàng chục tuổi .

Lẳng lẳng xuống căng tin, Thơ Thơ mua cho bà một chục hột gà, hai hộp sữa và gì nữa nhỉ ? Nàng hoàn toàn mờ tịt . Trông thấy hộp phô mai nàng cũng hỏi mua . Nàng nhớ đấy chính là món ăn khoái khẩu của cha .

- Cháu chào bác - Ở phòng thăm nuôi giờ đây vắng ngắt chỉ còn lại hai người - Dạo này sức khỏe của bác ra sao ?

- Ôi ! - Quá bất ngờ và mừng rỡ, bà Băng Châu sửng người không nói được, nước mắt rơi mỗi lúc một nhanh hơn .

Thơ Thơ rút khăn lau lệ cho bà :

- Cháu xin lỗi . Hôm rày bận quá, cháu không có thời gian đến thăm

bác được .

Giọng nàng dịu dàng chẳng thua gì cô gái áo vàng lúc nãy đã nói với mẹ, khiến toàn thân bà Châu như tê dại khi nghĩ rằng nàng là con gái của mình .

- Ôi ! Tôi không dám bắt lỗi cô đâu .

- Đừng nói vậy chứ bác - Thơ Thơ cười và tự nhiên ngồi xuống ghế, vừa nói vừa bày ra bàn những thứ mình mua ở căn tin - Cháu có mua một ít quà đến thăm bác .

Luật sư mua quà tặng thân chủ ! Một điều mà lần đầu bà Châu nghe thấy . Nổi xúc động đã làm bà nghẹn lòng không nói được . Bà bỗng đưa tay chụp nhanh hộp phô mai ôm vào lòng run rẩy :

- Trời ơi ! Hai mươi mấy năm rồi

Bà mới nhìn thấy hộp phô mai . Lòng bà như bão dậy . Vô tình hay cố ý Thơ Thơ mua tặng cho bà ?

- Bác, bác làm sao vậy ? - Thơ Thơ ngơ ngác .

- Không - Bà đã bình tâm trở lại, đặt trả hộp phô mai lên bàn, lắc đầu - Tôi thích ăn món này lắm .

- Vậy hả ? - Thơ Thơ cười hồn nhiên - Ba cháu cũng thích ăn phô mai với bánh mì lắm . Để lần sau đến thăm, cháu sẽ mua tặng bác nhiều hơn .

- Cảm ơn cháu - Bà Châu nhìn xuống đất, đột nhiên bà thềm được vuốt lên mái tóc của nàng một cái, nhưng lại sợ xúc phạm đến nàng .

- Bác à ! - Thơ Thơ đi vào vấn đề bác có quen ai tên là Phi Yến với Lê Nhân không vậy ?

- Cháu nói sao ? - Ly nước trên tay bà Châu rơi xuống đất - Cô cô

có quen với những người này à ?

- Dạ không, nhưng bác quen với những người này ?

- Không - Bà Châu thở hắt ra - Họ chỉ là những nhân vật của trí tưởng tượng mà thôi .

- Nghĩa là sao ? - Thơ Thơ ngạc nhiên .

- Nghĩa là những nhân vật đó do tôi hư cấu . Có phải cô đã được đọc nó trong một quyển sổ chép tay ?

- Dạ phải - Thơ Thơ chán nản - Vậy mà cháu cứ ngỡ nó là quyển nhật ký của bác hay của một người nào có liên đến vụ án .

- Thế cuốn sổ đó đâu ?

- Dạ, cháu bỏ ở nhà rồi - Thơ Thơ nói dối .

Bà Châu lại như rơi vào xa vắng, thật lâu và mới như bừng tỉnh lại .

- Thế có ai biết cô nhặt được quyển sổ ấy chưa ?

Thơ Thơ suy nghĩ một phút rồi lắc đầu :

- Chưa ai biết cả .

Mặt bà Châu như giãn ra :

- Thế thì nghe tôi, cô hãy đốt nó đi .

- Sao lại đốt chứ ? - Nàng kéo lại chiếc bóp bên hông như sợ bị bà trông thấy quyển sổ bên trong .

- Vì không có lợi cho cô - Giọng bà như dịu đi - Cô hãy nghe tôi, cô còn trẻ lắm, Thơ Thơ à .

- Bác làm cháu nghi ngờ quá - Nàng nhú mày - Phải chăng ngày xưa bác là Phi Yến và Lê Nhân . Lê Nhân chính là

- Không - Bà Châu hét lớn - Cô đừng nói nhảm . Trên đời này không có ai tên là Lê Nhân cả .

- Có - Thơ Thơ cãi lại :

- Ai ?

- Là nhiều người khác - Thơ Thơ toan bảo là cha nàng, nhưng không hiểu sao lại nói khác đi như vậy . Nàng nhìn bà Châu chăm chú .

- Bác không được giấu cháu . Nhưng chỉ biết rằng có lợi cho vụ án và cho bác vô cùng .

- Phải - Bà Châu thầm kêu trong dạ - Nhưng cô có biết là nó cũng đồng nghĩa với tai họa hay không ? Hẳn sẽ giết cô, cô luật sư bé bỏng à . Không, bà không thể để cho nàng bị hại vì mình . Nàng chưa đủ sức khám phá sự thật này đâu, mọi sự nông nổi sẽ đưa đến một hậu quả vô cùng tàn khốc .

Không, không thể để cho cô gái liên lụy vì mình . Bà Châu quyết định hy sinh, cứu nàng và cứu cả

- Thơ Thơ ! Cô nghe đây - Bà dứt khoát - Tôi đã làm điên đầu pháp luật, thật ra chính tôi là kẻ sát nhân . Tôi yêu Vĩnh Kỳ nhưng không được ông ta đáp lại, trong một phút ghen hờn, tôi đã giết ông ta .

Đơn giản thế ư ? - Thơ Thơ bàng hoàng nhìn người đàn bà trước mặt mình . Có thể bà ta nói đúng, khi ghen lên, trong một phút lỡ lầm, người ta cũng có thể giết người như vậy .

Nhưng trái tim nàng không sao tin được vào cái điều phi lý đó . Bà Châu không phải là kẻ giết người . Có hay chăng là một lý do hoàn toàn khác . Thơ Thơ lắc đầu .

- Bác đừng đánh lừa cháu làm gì . Cháu biết chắc bác không phải là kẻ sát nhân .

- Dựa vào đâu cô dám nói điều này ? - Bà Châu nghe lòng rạt rào

sung sướng .

Thơ Thơ nhoèn cười :

- Vì cháu biết một trái tim nhân hậu không thể giết người . Và đôi mắt của bác đã nói cùng cháu .

Tự nhiên trong lòng bà Bằng Châu dâng lên một cảm giác lạ kỳ .

Trong phút chốc, bà chợt muốn ôm cô luật sư trẻ vào vòng tay mà âu yếm . Không phải vì nàng đã tận tâm lo lắng cho bà, mà là một lý do chưa biết được . Không hiểu sao bà lại thả ra .

- Cháu nói sai chăng ? - Thơ Thơ nhìn bà lo lắng .

- Không - Bà thú thật lòng mình - Không hiểu sao bác chỉ muốn được ôm cháu vào lòng, vuốt lên mái tóc kia một cái .

-Ồ ! Chuyện đó có khó khăn gì ? - Thơ Thơ mỉm cười sà vào lòng bà như thường khi vẫn làm với mẹ .

Nhưng lạ lùng thay, bàn tay bà vừa chạm lên mái tóc, Thơ Thơ chợt nghe như có một luồng điện chạy khắp châu thân . Một cảm giác lạ lùng mà nàng chưa từng được biết .

Ngỡ ngàng, nàng đưa mắt nhìn lên, trong lúc bà Bằng Châu cũng nhìn nàng trần trối . Dường như điều khác lạ kia cũng đang diễn biến trong bà .

Mua quà gì để tặng cho Bằng Phi nhỉ ?

Thơ Thơ chống tay lên cằm suy nghĩ khi nhớ đến lời mời của bác Phi Nam . Còn không đầy hai tiếng nữa là đến giờ . Sao mà lười quá, nàng kéo tay che miệng ngáp . Giờ này mà phải chạy ra chợ chọn quà, có mà điên lên được .

Thơ Thơ mở tủ buýp - phê, tròn mắt ngắm . Hôm sinh nhật của

nàng, các bạn đi khỏi quà ra đây . Cứ lựa một món tặng cho chàng . Nhưng biết chàng thích món gì để tặng đây ?

Thơ Thơ cố tập trung tưởng tượng . Con trai của một chánh án danh tiếng nhé, lại vừa tốt nghiệp trường đại học thám tử ở nước ngoài . Chắc hẳn là bộp lăm, không thể tặng hoa, cũng như búp bê . Những thứ đó chỉ để dành cho con gái . Vậy thì món gì ? Ngồi bệt luôn xuống đất, Thơ thơ ôm đầu tức tối . Nàng chỉ muốn sao cho món quà của mình khác hẳn mọi người, nhất định phải cho anh ta một ấn tượng về mình .

Đúng rồi, nàng chợt vỗ tay đứng dậy reo vui chạy nhanh về bàn viết, hí hoáy một lúc lâu, nàng cho mảnh giấy chi chít chữ của mình vào chiếc hộp to, cúi xuống gầm bàn tìm bắt một cái gì đó rồi dán giấy hoa lên cho thật đẹp .

Thế này thì nhất thiên hạ rồi - Thơ Thơ tủm tỉm cười thích thú khi hình dung ra gương mặt của Bằng Phi lắc đến thế là cùng .

Diện một bộ đồ cho thật keng, thật dịu dàng, nàng lại bụm miệng cười vì hai tiếng dịu dàng . Trước mặt Bằng Phi, Thơ Thơ bỗng muốn mình có một phong thái khác đây nữ tính .

Chắc bác Phi Nam sẽ ngạc nhiên nhiều lắm đây . Tâm hồn sáng khoái vui tươi, Thơ Thơ cho chiếc D D của mình lượn quanh thành phố . Lâu lắm rồi, nàng mới sử dụng lại chiếc xe này .

- Ồ, tôi có bị quáng mắt không thế này ? - Một hồi nhạc vang lên lảnh lót sau câu nói . Thơ Thơ ngoảnh đầu nhìn lại, mặt chợt nhăn như khi cắn phải trái me chua .

- Làm trò hề gì thế cô em ? - Thiếu Kỳ thản nhiên trêu chọc, khi trái

tim sôi lên cảm xúc bàng hoàng vì Thơ Thơ hôm nay đẹp quá .

- Hề hay không hề thì cũng chẳng liên hệ gì đến anh - Thơ Thơ đáp
xăng, cho xe hạ tốc độ cuối cùng, mong sao cho hần cuốn xéo đi cho

.

- Làm gì mà thù anh thế cô em ? - Thiếu Kỳ cho xe mình cặp sát xe
nàng, bàn tay của chàng sờ lên vạt áo dài đang bay phấp phới của
nàng - Trông em hôm nay hiền dịu lạ, hiền dịu đến rụng tim anh .

- Anh im đi ! - Thơ Thơ quắc mắt giận dữ . Nàng hồi hận vô cùng khi
đã chọn cho mình tà áo dài tha thướt . Hần cứ rề rà :

- Những câu văn như thế không thích hợp với một thiếu nữ đoan
trang dịu dàng thế này đâu .

Thơ Thơ thẳng hần xe lại, hất mặt lên :

- Anh muốn gì, nói lẹ cho . Tôi không rảnh .

Thiếu Kỳ cũng cho xe tấp vào lề sát bên nàng . Một chân để lên bàn
đạp, chàng đưa mắt nhìn trời .

- Trong một buổi chiều lộng gió như thế này, anh chỉ muốn cùng em
daomô.t vòng thành phố, rồi chui vào một cái quán nào thật êm
đềm, vắng khách để thưởng thức hương vị của kem .

- Anh thật là trơ tráo - Thơ Thơ nói mà không hiểu mình đang nói
những lời gì .

- Sạo gọi là trơ tráo ? - Thiếu Kỳ vẫn nhã nhặn - Đi ăn kem có gì là
xấu chứ ?

- Tôi đang bận - Thơ Thơ nổ máy cho xe vọt nhanh lên, nhưng chiếc
mô tô đã chặn trước đầu xe - Thơ Thơ, anh muốn nói chuyện với em,
em đẹp lắm .

- Tôi đã bảo là tôi đang bận - Thơ Thơ quành đầu xe ra ngoài, gắt lớn . Nhưng Thiếu Kỳ vẫn bám theo .

- Em nỡ đối xử với anh như thế sao Thơ Thơ ? Nếu em không chịu đi với anh đêm nay, anh sẽ chẳng cho em đi đâu cả .

Nói xong, Thiếu Kỳ lạnh tay tắt công tắc trên chiếc D D, rút nhanh chìa khoá xe cho vào túi . Thơ Thơ trợn mắt lên :

- Anh làm gì thế ?

Thiếu Kỳ nhún vai hờ hững :

- Chẳng làm gì . Chỉ mời em đi ăn kem một bữa để hiểu về nhau .

Hiểu về nhau . Thơ Thơ cười mai mỉa :

- Tôi cần cóc gì hiểu về anh cho mệt . Anh chỉ là một thằng rỗng tuếch, chuyên ăn không ngồi rồi .

- Cực kỳ đúng ! - Thiếu Kỳ đưa cả hai tay lên hào hứng - Nhưng em chẳng công bằng một chút nào . Đã hiểu anh kỹ càng đến thế, sao chẳng cho anh hiểu về em một chút nào .

Thơ Thơ cười mai mỉa :

- Tôi chỉ là một đứa trẻ con, một bé bi như anh nói mà .

Đang nói, lơidụng lúc Thiếu Kỳ không để ý, Thơ Thơ tung chân đá tạt ngang vào mặt của chàng . Đó là cú đá duy nhất nàng học được dành để hộ thân lúc cùng đường .

- Thôi, ở đó đi sau nhé . Thơ Thơ cho chiếc mô tô phóng vụt đi sau khi gởi cho Thiếu Kỳ nụ cười khiêu khích . Trong lúc chàng chưa kịp định thần sau cú đá .

Chắc hẳn là hẳn tức điên lên được .

Thơ Thơ cho xe phóng tối đa cười hăng hắc . Chẳng mấy chốc, căn

nhà nhỏ của bác Phi Nam đã hiện ra .

- Chào cô . Xin cô vui lòng cho tôi được dắt xe .

Một chàng trai trẻ, thật lịch sự với bộ veston màu trắng đón chiếc xe từ tay nàng dắt vào bãi gửi .

Người đâu mà lịch lãm, đẹp trai như diễn viên điện ảnh thế kia ? Thơ Thơ ngẩn người nhìn theo bóng chàng trai tự hỏi . Hiếm thanh niên nào có được mái tóc bồng nghệ sĩ như chàng . Bỗng nhiên nàng nghe có cảm tình nhiều với giọng nói thanh tao, ngọt như mía của chàng .

- Thưa cô, đây là chìa khóa . Mời cô vào phòng khách .

Chàng đưa tay ra trước mời chào . Thơ Thơ cũng cảm thấy giọng mình dịu hẳn đi, như một nốt nhạc sai cung điệu .

- Dạ, cảm ơn anh .

- Ồ, Thơ Thơ . Vào đây cháu ! - Ông Phi Nam đang ngồi trò chuyện cùng ba vị khách đồng tuổi, thấy nàng, ông đưa tay vẫy - Sao đến trễ vậy, bác dặn năm giờ cơ mà .

- Dạ - Thơ Thơ đưa tay xem đồng hồ, mắng thầm trong dạ - Tên khốn kiếp kia đã lấy mất của nàng hơn nửa tiếng .

- Nói thì nói vậy, chớ bác chẳng trách đâu .

Thấy nàng ngẩn ngơ, ông giả lả :

- Lại đây, lại đây bác giới thiệu với các bạn của bác .

- Dạ - Như cô học trò ngoan ngoãn, Thơ Thơ cúi đầu chào những vị tai to mặt lớn của thành phố từng nghe tên, nhưng chưa biết mặt bao giờ .

- Ngồi đi cháu ! - Ông Phi Nam vỗ vai Thơ Thơ thân mật, hẳn ông

cũng ngạc nhiên trước vẻ dịu dàng quá đáng của nàng - Ngồi xuống đây rồi bác giới thiệu Bằng Phi . Bằng Phi ! - Phi Nam quay đầu ra sau gọi lớn .

- Dạ - Ngay lập tức, chàng thanh niên hào hoa ban nãy lại hiện ra - Cha gọi con !

- Ừ . Ông gật đầu cười không giấu được vẻ tự hào - Bằng Phi ! Con trai của bác đấy . Thơ Thơ - Ông lại vỗ vai nàng, thân ái - Cô luật sư tương lai và cũng là đứa cháu mà ba dành nhiều cảm mến . Hai đứa làm quen với nhau đi .

- Chào cô - Bằng Phi tiến lên một bước .

- Chào anh ! - Thơ Thơ đặt gọn bàn tay mình trong bàn tay chàng, một nửa tâm hồn như bị chao đảo bởi ánh mắt quá đa tình, đắm đuối của chàng thám tử đẹp trai chẳng thua một tượng thần Hy Lạp .

- Ngồi xuống, nói chuyện với nhau đi .

Ông Phi Nam ra lệnh như một quan tòa, rồi ngay lập tức quên ngay mỗi bận tâm, sa đà vào câu chuyện dở dang với các ông bạn già quan tâm chiến sự .

- Cô tên là Thơ Thơ ? - Bằng Phi bắt chuyện .

Thơ Thơ cúi đầu, mái tóc dài che nửa khuôn mặt hồng bên lên .

- Dạ .

Chàng nhìn nàng chăm chú, một niềm rung cảm len nhẹ vào lòng .

- Cái tên nghe thơ và đẹp quá !

- Cám ơn anh - Thơ Thơ xoắn chiếc khăn nhỏ trong tay - Còn anh, anh về nước bao giờ ?

- Xin lỗi, thơ nói gì anh nghe không rõ ? - Bằng Phi hỏi lại bằng tiếng

của nàng bị chìm khuất giữa những lời tranh cãi . Thơ Thơ lặp lại một lần nữa nhưng chàng vẫn không nghe rõ . Chàng đề nghị - Chúng ta lên tầng thượng nói chuyện đi .

- Vâng .

Thơ Thơ đứng dậy nhìn ông Phi Nam như xin phép . Bằng Phi khoát tay :

- Ba của anh say chuyện rồi . Mình cứ đi Thơ à .

- Vâng .

Gió đêm nhè nhẹ thổi làm phất phơ tà áo trắng . Những sợi tóc dài vương nhẹ vào môi gợi vào lòng người bao xúc cảm mơ hồ . Đứng bên cạnh một người đàn ông lịch lãm, lòng Thơ Thơ băng khuâng lạ . Sao nàng vẫn chưa biết yêu là gì nhỉ ? Hai mươi mấy tuổi rồi, bé bỏng gì đâu . Nhưng tình yêu ra sao ? Làm sao nàng tìm được nó . Thơ thơ lim dim mắt mơ màng, bên tai nàng bao nhiêu lời tán tỉnh thật du dương len nhẹ . Ôi, lũ thanh niên ngu ngốc, sao chúng cứ gợi ca, cứ rót vào tai nàng những điệp khúc nhàm chán ấy ? Để mãi đến tận bây giờ, lòng vẫn còn bỡ ngỡ chẳng yêu ai .

Chàng trai bên cạnh nàng đây, chàng nghĩ gì ? Sao cứ khoanh tay nín lặng, mắt đôi nhìn đâu đâu như chẳng có nàng hiện diện ? Nhớ người yêu chẳng ? Thơ Thơ lén đưa mắt nhìn chàng một cái, nàng không tin là chàng chưa có người yêu .

Lòng chợt buồn buồn, nàng nhớ về gã chánh án giả mạo với bộ râu đều trên môi . Tại sao lúc nào gặp hấn, nàng cũng nghe lòng bức bối ? Nàng thù hận gì hấn ? Không hiểu nữa, chỉ biết là lúc nào nàng cũng muốn đương đầu cùng hấn . Mà hấn dường như cũng thích làm

cho nàng điên cuồng nổi giận . Sao lại như thế nhỉ ?

Hắn thì khỏi phải nói rồi . Thơ Thơ thờ hắt ra, hắn thì có hàng đàn, hàng khối người yêu . Gớm ! Không biết hắn có cái gì hay ho thu hút mà các cô gái vây lấy hắn như kiến bu đường vậy ? Có chăng là cái bộ râu gớm ghiếc .

- Thơ Thơ ! Thơ nghĩ gì mà thờ người ra thế ? - Bằng Phi phá tan không khí tĩnh lặng đầu tiên .

Thơ Thơ nở nụ cười :

- Em nhìn những vì sao lấp lánh và nghĩ xem có khi nào chúng va phải nhau văng tung tóe ra không ?

- Thơ có những ý nghĩ thật lạ đời - Bằng Phi cười vui - Hiền lành, ít nói thế này làm sao Thơ cãi lại người ta ?

- Hiền lành, ít nói - Thơ Thơ nhại lại lời chàng, trong phút chốc bản chất tinh nghịch trỗi lên nguyên vẹn - Ồ ! Anh lầm to rồi đấy . Em là con khỉ liến nhất trần đời .

- Anh không tin - Bằng Phi lắc đầu cương quyết - Trông em dịu dàng, thùy mị .

- Chỉ trước anh thôi - Thơ Thơ không hiểu sao mình lại thốt lên câu nói ấy - Còn trước mặt mọi người thì

- Thì sao ? Bằng Phi hỏi, trông mắt chàng ăm lậ .

- Thì em là một con sư tử - Nàng vừa nói vừa cười - Nhất là trước

- Trước ai ? - Chàng hỏi nhanh, Thơ Thơ cúi đầu bẽn lèn .

- Thôi, em không nói .

- Người yêu của em có phải không ? - Bằng Phi lém lỉnh .

- Anh này nói bậy ! - Thơ Thơ đấm mạnh tay vào vai Bằng Phi, chàng

né người sang bên cười hì hì .

- Thế thì ai ?

- Là ai, anh cần biết làm gì ?

Thơ Thơ dẫu môi lên . Bằng Phi nhún vai rất điệu :

- Biết để bảo vệ em .

- Đừng có nổi máu nghề nghiệp lên - Thơ Thơ cười trêu chọc, rồi chợt nhớ, nàng vỗ tay háo hức - Ấy, vậy mà em quên mất chứ . Bằng Phi, anh kể cho em nghe đi .

- Nghe về cái gì ?

- Về nghề nghiệp của anh .

- Chẳng có gì đáng kể cả - Chợt trông thấy vẻ yếu xù của nàng, chàng queo lưỡi - Nhưng nếu Thơ Thơ không chán, anh sẽ kể Song chàng không kịp kể, các quan khách đã ào lên chúc mừng . Nhìn những gói, hộp trên tay bọn họ, Thơ Thơ chợt kêu lên hốt hoảng .

- Thôi chết rồi !

- Chuyện gì thế ? - Chàng quay nhìn nàng lo lắng . Thơ Thơ xoa tay khỏa lấp :

- Không có gì .

Trời hỡi ! Thơ Thơ bước ra hàng hiên ngoài nhìn chiếc mô tô bồi rôi .

Tên khốn kiếp, hắn đã vô tình lấy mất món quà mà nàng đem đến chúc mừng Phi ? Làm sao đây ? Không có quà tặng cũng kỳ, nhưng cũng chưa đáng lo bằng việc nàng đang chạy xe của hắn . Biết hắn ở đâu để đổi lại bây giờ ?

Trời hỡi ! Chuyện sao mà ngộ nghĩnh .

Hạ Thu

Trả lại em yêu

Tập 2

Đóng sầm cánh cửa, quăng chiếc áo veston xuống bàn, Thiếu Kỳ ngã người nằm sài cả chân tay lên tấm nệm dày thở phào sung sướng . Hất mạnh căng cho 2 chiếc giày bay vèo về 2 phía, chàng nhoài người trên chiếc giường, đưa tay nhấn nút chiếc cassette hiện đại . Một điệu nhạc rock vang lên . Giọng nam ca sĩ Jackson như gào thét loạn cuồng . Thiếu Kỳ lim dim mắt thả hồn theo điệu nhạc, hơi thuốc từ mũi chàng lan toả khắp phòng, tạo thành 1 màn sương trắng đục . Hình bóng Thơ Thơ theo trí nhớ lại hiện ra, để cho chàng phá lên cười sặc sụa khi hình dung lại thái độ của nàng . Thật là 1 cô ả lém lỉnh chết người . Tay mơ thua là cái chắc . Thiếu Kỳ thầm phục lời nhận xét của chú Vĩnh Lânân, may mà lúc chiều chàng lạnh chân né khỏi, nếu không đã dập mặt rồi . Cô nàng đá cũng ghê chứ . Hiếm có cô gái nào đá cao được như thế . Thật là bất ngờ, nếu không thì nàng đừng hòng cướp được xe của chàng dễ dàng như vậy . Hừ, làm sao mà Thiếu Kỳ quên được cái cảm giác của chàng lúc ấy . Vừa buồn cười vừa giận đến điên lên . Song ít ra, chàng cũng được bù đắp phần nào . Thiếu Kỳ cầm chiếc

hộp gói giấy hoa của nàng lên ngắm nghía . Hẳn là cô nàng đi dự sinh nhật 1 cô bạn gái thật thân đây, có trời mới biết cô ta đựng gì trong cái hộp nhỏ bé này .

Thiếu Kỳ xoay xoay chiếc hộp trên tay, thầm thắc mắc không hiểu vì sao hôm nay nàng lại mặc áo dài . Song cũng công nhận rằng : Khi dịu dàng, cô nàng cũng đẹp ra trò có kém gì ai ?

Có nên lột ra để xem nàng gói gì trong ấy ? Thiếu Kỳ bậm môi hình dung ra gương mặt giận dữ của Thơ Thơ . Nhưng giận thì giận chứ, việc đó có ăn thua gì đến hoà bình thế giới . Chàng hơi nhồm người lên xé toạc tờ giấy hoa dán lần bên ngoài .

Một chiếc hộp vuông bằng bìa cứng hiện ra, Thiếu Kỳ đưa tay quẹt mũi . Điều bí mật ở đây rồi . Xin lỗi cô bạn Thơ Thơ, tôi xin vô phép .
- Oái ới!

Thiếu Kỳ rút nhanh tay về kêu lên hốt hoảng khi từ trong chiếc hộp, những vật nhỏ bắn tung toé khắp người chàng . Trời hỡi, Thiếu Kỳ thở ra nhẹ nhõm . Thì ra chỉ là nhữNg con thằn lằn bé tí .

Cô nàng này thật quá quắt chẳng ai bằng . Thiếu Kỳ tặc lưỡi chào thua . Dám bắt cả thằn lằn mừng Sinh Nhật bạn, thì còn việc gì mà cô ta chưa chứ . Có lẽ hôm nào chàng phải dạy cho nàng ít bài học để bỏ thói ngênh ngang tự đắc .

Mừng anh Bằng Phi nhân ngày đoàn tụ gia đình . - Dòng chữ đỏ như 1 nhát búa giáng mạnh xuống đầu Thiếu Kỳ , chàng đưa tay xoa trán, lẩm bẩm:

- Bằng Phi, mà Bằng Phi là ai nhỉ ? Người yêu của nàng ư ? Thiếu Kỳ thầm hỏi rồi cũng thầm tự lắc đầu : Thơ Thơ chưa bao giờ có bạn

trai đặc biệt, thế hẳn là ai nhỉ ??

Tò mò quá, Thiếu Kỳ lấy nhanh tấm giấy, món quà duy nhất trong chiếc hộp, mở rộng ra .

- Đồ chàng thám tử tài hoa tìm hiểu được bí mật bức sơ đồ này . Nội dung chính bản vẽ

Thì ra Bằng Phi là thám tử, cô nàng đã tuyển thêm bạn đồng minh để chống lại mình . Thiếu Kỳ đưa tay quệt mũi, cười khinh khỉnh .

Chấp luôn chàng thám tử ngẩn ngơ nào đó, có lẽ đây là 1 trong những vệ tinh bám quanh nàng . Một trò đùa quá rẻ .

Nhưng hình như không phải vậy . 1 năm ở cao đẳng anh ninh đã bảo với Thiếu Kỳ điều đó . Khóa mật mã này chẳng giản đơn 1 chút nào, nếu không muốn bảo rằng hoàn toàn mới lạ .

Ngày còn đi học, Thiếu Kỳ cũng được mệnh danh là vua giải mã, thế mà giờ đâyChẳng lẽ khoa học tiến bộ, mẫu mã cũng tiến bộ theo . Chàng đưa tay bóp trán suy tư, tiếng nhạc vẫn vang lên loạn cuồng như thách thức .

- À! Thiếu Kỳ chợt vỗ bộp lên trán . Ngụ ngốc thật, sao chàng chẳng chịu hiểu ra . Thơ Thơ đang dỗ 1 chàng thám tử, nàng chẳng dại gì dùng mật mã quen thuộc để dễ bị phát hiện ra . Đây chỉ là 1 hệ mã mới do nàng sáng chế ra thôi .

Đặt mảnh giấy lại, Thiếu Kỳ tập trung đầu óc, cố hình dung ra 24 mẫu tự xếp thành hàng . Nếu là chàng, chàng sẽ chế tạo 1 bộ mẫu mới ra sao . Tự nhiên Thiếu Kỳ không tập trung giải mã, mà tập trung chế mã mới . Nhưng con chữ như nhảy múa loạn cuồng theo điệu nhạc . Hình bóng Thơ Thơ với cú đá thật đẹp mắt lại hiện ra .

Chưa bao giờ Thiếu Kỳ gặp 1 người con gái mặc áo dài đá song phi .
Nhưng hình ảnh đó mới đẹp làm sao , bởi lẽ đó là 1 sự kết hợp hài
hoà giữa sức mạnh và sự dịu dàng uyển chuyển .

Những con chữ lại hiện lên nhấp nháy, Thiếu Kỳ chợt mở mắt kêu lên
mừng rỡ . Chàng đã phát hiện ra loại mã của Thơ Thơ . Thật là 1 thứ
mã lạ đời , không theo quy luật dành riêng nào cả . Nó được sắp xếp
theo đúng như tính khí của nàng vừa dịu dàng vừa cương quyết .

Không quá 2 tiếng đồng hồ , Thiếu Kỳ đã hoàn thành bài toán khó .

Cô luật sư này đáng gờm thay với bức điện giản đơn:

- Cao 1m72, thường hút xì gà .
- Bộ râu con kiến, tính nết ngang tàng .
- Vẻ mặt lạnh lùng, hào hoa phong nhã .
- Chạy LA250 phân khối, biển số 099 nhờ anh thám tử truy nã tội
nguồn .

Ghi chú: Ghép các mảnh vẽ này, anh có 1 chân dung trọn vẹn .

- Ồ!

Thiếu Kỳ trợn mắt sững sờ khi ghép các đường nét vào nhau . Thật 0
ngờ nàng phác họa chân dung của chàng y như thật . Đường nét này
mới sắc bén làm sao . Một người không nghiệp vụ khi nhìn bức vẽ
cũng nhận ra chàng, huống chi 1 anh thám tử, ghê gớm thật!

Nàng muốn biết tông tích của ta . Để làm gì ? Chỉ giản đơn để đòi lại
mớ giấy tờ bị mất, hay còn dụng ý nào ? Thiếu Kỳ nhìn chăm chú vào
bức vẽ . Bỗng chàng bật cười vang vui vẻ, với tay tìm cây viết .

- Này! Làm gì mà mở nhạc âm ỉ vậy ? - Ông Vĩnh Lân bước đến bên
máy cassette vặn nhỏ lại - Chuyện chú nhờ cháu đến đâu rồi ? Ngồi

vẽ diên khùng gì đấy ?

- Ồ, không! - Thiếu Kỳ giấu mảnh giấy xuống quyển sách dày - Chỉ là 1 bức thư tình, không quan trọng . Còn việc chú bảo cháu , cháu vẫn đang cố tận tâm . Không tin chú cứ nhìn xuống garage sẽ hiểu .

Ông Vĩnh Lân bước ra ngoài hiên, rồi trở vào nét mặt nghiêm trang:

- Cháu đã thủ tiêu cô ấy rồi sao?

- Ôi! - Thiếu Kỳ ngơ ngác - Sự tình nghiêm trọng đến thế sao? Cháu chỉ tạm đổi xe với cô ấy vài ngày.

- Tốt! – Ông Vĩnh Lân hài lòng – Cháu hãy tiếp tục giữ mối quan hệ này, và báo về cho chú biết, xem nó đẩy vụ án đến đâu rồi.

- Dạ - Thiếu Kỳ đáp thản nhiên như trong lòng đã nổi dậy mỗi nghi ngờ. Chàng tung thủ - Theo cháu biết, cô ấy đã tìm được quyển nhật ký của bà Băng Châu.

- Cái gì? – Ông Vĩnh Lân đứng bật dậy ngay - Bằng mọi giá, mày phải lấy cho bằng được quyển nhật ký cho tao.

- Điều đó chẳng khó khăn gì? - Thiếu Kỳ châm một điếu thuốc vẽ coi thường

- Nhưng – Ông Vĩnh Lân đột nhiên nghiêm giọng – Mày không được xem qua một dòng nào đấy nhé!

- Cháu thèm sao - Thiếu Kỳ tự ái – Nhưng cháu muốn biết trong vụ án bà Băng Châu có điều gì mờ ám. Ai đã giết cha cháu chứ?

- Không bà Băng Châu thì còn ai vào. ông trả lời lấp liếm. Thôi, tao có công việc phải đi đây.

Sao chú mình lại có vẻ sợ hãi thế này? Chàng thả một hơi thuốc nhẹ nhìn dáng chú tất tả bước đi, lòng tự nhủ lòng phải khám phá ra sự

thật. Không phải để giúp Thơ Thơ, mà chỉ thỏa mãn tính tò mò.
Thiếu Kỳ lại cúi đầu trên mảnh giấy dờ dang, chưa có bao giờ chàng
nghe thích thú dường này.

[navy][i]

Nắng Sài Gòn, anh đi mà chợt mát

Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông [/navy][i]

Giọng hát một nam ca sĩ âm ỉm trữ tình, được cặp loa hiện đại
khuếch tán vang xa, dội vào lòng người bao cảm xúc, thế mà hôm
nay, bài hát thường được yêu thích đó, lại chẳng gây cho Thơ Thơ
một cảm giác nào . Nàng cứ như tượng đá trơ trơ, mắt mở to mà
không nghe không thấy .

Bởi có lẽ vì lòng nàng đang lo lắng, không biết cách nào có thể đổi lại
chiếc xe cho hẵn . Hồng lẽ, nàng cứ chạy hoài chiếc mô tô hỏa tiễn
250 phân khối . Cồng kềnh như quỷ sứ . Còn hẵn, vợ được chiếc D D
của nàng . Ngu gì không chạy, hẵn có phải là nàng đâu mà sợ đen
kia chứ !

- Vậy thì làm sao ? Làm sao bây giờ chứ ? Lại còn món quà đặc biệt
nàng tặng cho Bằng Phi nữa, chắc là giờ đây mấy con thằn lằn nhỏ
chết ngòm cả rồi . Nhớ đến trò đùa nghịch ngợm của mình Thơ Thơ
bùm môi cười hăng hắc . Hôm đó không có quà để tặng, quê ơi là
quê vậy đó . Hồng biết tên khốn khiếp kia có mở ra xem không nhỉ ?
Mà hẵn có xem thì bất quá cũng như vẹt nghe sấm thôi, biết gì mà
suy đoán, chỉ tội nghiệp cho bài toán của nàng đặt ra không gặp
được tay cao thủ .

Mà Bằng Phi cũng được trai đấy chứ ? Thơ Thơ mơ màng hình dung

ra gương mặt con trai thủ trưởng, lòng như có một sợi tơ hồng rung nhẹ . Trong cuộc đời nàng chưa được thấy ai kẻo trai hơn chàng cả . Thật chẳng thua gì tài tử . Chàng có người yêu chưa nhỉ ? Thơ Thơ không hiểu sao mình lại quá quan tâm đến vấn đề này . Trong lòng nàng như chợt nảy ý muốn chinh phục chàng cho bằng được . Chàng sẽ là một cánh tay đắc lực giúp nàng hoàn thành vụ án . Hy vọng là như thế, dù sao chàng cũng tốt nghiệp ở nước ngoài .

- Cô Thơ Thơ, thư của cô đây !

Người vú già đặt lên bàn một phong thư dày rồi vội vã rút lui . Thơ Thơ hững hờ đưa tay chạm nhẹ vào mép phong bì . Không để tên người gửi, nét chữ này lạ lắm . Vậy mà lúc này, nàng cứ ngỡ là thư của cha . Ủa nhỉ, sao đã bốn hôm rồi mà cha vẫn chưa gửi thư về . Lòng nàng thắc mắc .

- Thơ Thơ xé toạc bức thư không giữ ý, ánh mắt chợt sa sầm, nàng vụt nhớ ra : Nét chữ này với nàng không xa lạ, hơn một lần rồi, nàng nhận được nó cùng con búp bê nhỏ với những lời lẽ thật khinh người . May mà lần này hãn hĩ phép hơn .

Vũ Thơ Thơ .

Xin lỗi Thơ về việc mình đã mở gói quà Thơ gửi cho anh chàng thám tử thân yêu, để vô tình đọc được tâm sự của Thơ .

Thơ ơi ! Việc gì Thơ phải hạ mình cộng tác cùng tên thám tử vô danh tiểu tốt đó ? Cần gì sao Thơ không đến hỏi anh . Thơ còn chưa tin anh chứ gì ? Thôi, để anh trả lời cho Thơ biết nhé . Anh tên là Trương Thiếu Kỳ, hai mươi tám tuổi, nghề nghiệp : Lông nhông, lái mô tô ghẹo gái . Nhà ở số đường Hôm nào rảnh, Thơ ghé

nhà chơi . Anh sẵn sàng đón tiếp . Thơ vẽ hình anh đẹp quá . Song Thơ còn quên mất anh có một nốt ruồi son nơi khóe vành môi . Nốt ruồi này quý lắm, nó làm cho các cô gái phải chết mê .

- Hừ, tên này đều thật . Thơ Thơ hằm hằm mắng . Hẳn ma lanh dám dùng mặt mã của mình viết đối lại mình nữa chứ .

Thơ thấy anh họa hình em có chính xác không, từ khóe môi mỏng mọng đến ánh mắt mơ màng đắm đuối . Thường cho anh cái gì đi, một nụ hôn cũng được mà .

- Tên vô liêm sĩ ! - Thơ Thơ chột đỏ mặt vùng hét lớn, cùng lúc cánh cửa vừa bật mở, Bằng Phi ngơ ngác .

- Em vừa bảo ai vô liêm sĩ ?

- Ồ, anh Bằng Phi ! - Giọng nói dịu đi, Thơ Thơ nở nụ cười thân thiện

- Em chỉ nổi điên thôi, anh đừng để ý làm gì .

- Anh ngồi nhé ! - Bằng Phi kéo chiếc ghế nhìn nàng .

Thơ Thơ gật đầu vội vã :

- Ồ vâng, em xin lỗi, mời anh ngồi .

- Em đang xem thư gì đấy ? - Chàng nhìn nàng với vẻ quan tâm - Thơ Thơ không giấu, hơn nữa nàng muốn thử tài chàng thám tử .

- Em đang xem thư của một người bạn . Anh xem thử anh ta dùng loại mặt mã gì lạ quá, em tìm không ra .

Bằng Phi đưa tay đón phong thư, đôi mày của chàng nhíu lại . Quả thật, loại mặt mã này rất lạ, anh chưa từng thấy bao giờ . Nhưng để xem lại đã . Bạn của Thơ Thơ, cô ấy làm gì có bạn thân ở ngành mặt mã . Theo lời cha thì nàng chỉ là một cô luật sư mới ra trường . Xem vẻ mặt bức bối của cô nàng lúc này À, có lẽ cô ta đang muốn thử

tài của mình đây .

Nhưng ai có thể gởi cho cô ta bức thư này nhỉ ? Chắc chắn là lời lẽ không mấy được tế nhị lắm, nên cô ta mới giận dữ dường kia . Chữ a đi với chữ o có trời mới biết hẳn ta dùng loại mặt mã gì .

- Sao anh ? - Thơ Thơ nóng ruột - Anh có tìm ra chìa khóa chưa ?

- Để anh suy nghĩ một chút - Bằng Phi đưa tay bóp trán, thần kinh căng ra như khi phải đối diện trước bài thi . Sao thế này, mình thông minh lắm kia mà ? Chàng tự hỏi cái đầu ngu ngốc của mình . Bóp tay sao ? Cô ta sẽ cười vào mũi mình . Điều đó không thể được .

Chán cho mình quá, Thơ Thơ bỗng bật cười . Thì ra từ nãy đến giờ, chàng chỉ chú tâm suy nghĩ đến nàng chứ không hề để dạ vào bài toán thật lạ lùng lẽ nào cô ta lại có ảnh hưởng với mình đến thế ?

Là con trai một của ngài chánh án, Bằng Phi có quyền tự hào về gia thế của mình . Với một người cha nghiêm chỉnh chính trực từng giải quyết những vụ án nổi tiếng là phức tạp .

Ngay từ thuở còn thơ, Bằng Phi đã bị các nhân vật anh hùng chinh phục . Cậu bé luôn mơ ước, có một ngày mình trở thành thám tử lừng danh .

Niềm mơ ước đó đã được cha ủng hộ hết mực . Bởi lẽ ít nhiều ông đã nhận được ở con sự nhạy bén khác người, thích hợp cho một người thám tử .

Hai năm học ở trường, Bằng Phi luôn dẫn đầu các bạn về tài phán đoán, óc suy luận . Hơn thế nữa, chàng còn là một tay thái cực đạo cừ khôi, lừng danh với những cú đá thần sầu quỷ khốc .

- Anh suy nghĩ gì lâu vậy ? - Thơ Thơ lại kêu lên nóng ruột .

Bằng Phi ngẩng dậy cười ngượng ngịu, sợ nàng cho rằng mình kém trí, chàng nói nhanh :

- À, anh tìm ra mật mã lâu rồi . Đang ngẫm nghĩ nội dung của bức thư . Thứ mật mã trẻ con này ai mà không biết .

Gương mặt Thơ Thơ thoáng đỏ khi nghe chàng bảo đây chỉ là loại mật mã trẻ con .

- Thế này mà trẻ con ư ? - Nàng dẩu môi cãi lại - Phải hơn hai tiếng đồng hồ em mới nghĩ ra . Để gì ai biết kết hợp tính tình của mình vào mật mã .

Một tia chớp vụt lóe, Bằng Phi cười mỉm :

- Hèn gì mà anh cứ ngờ ngợ, muốn hỏi mà cứ sợ em giận . Không ngờ em thông minh thật đấy !

Niềm tự ái như được vuốt ve, Thơ Thơ hậm hực :

- Nhưng mà công nhận rằng em khá chủ quan nên hẳn mới có thể chơi xỏ em như vậy, bằng không nó dừng hòng .

Thế này thì rõ rồi, bây giờ những chữ ngoằn ngoèo này đối với chàng không còn là vô nghĩa nữa, từng dòng, từng chữ cứ hiện lên . Đêm nay nếu rảnh, em đến gặp anh, cà phê khách sạn Khánh Châu . Có nhiều điều chờ đợi . Mong em nhớ kỹ và đừng trễ hẹn nếu muốn đổi lại chiếc D D .

- Chuyện gì hả Thơ Thơ ? - Bằng Phi ngơ ngác - Sao người bạn của em lại lôi anh vào đây nữa ? Món quà gì, sao anh không hiểu ?

- Anh trả lại cho em - Thơ Thơ xấu hổ giăng bức thư ra khỏi tay chàng xé nát - Chuyện riêng của em thôi, anh về đi .

Thái độ của nàng biến đổi một cách khác thường, thoát vui vẻ, dịu

dàng đó, lại giận dữ, hung hăng ngay . Thật khác với lần đầu tiên gặp gỡ . Bằng Phi đưa mắt ngắm kỹ cô nàng luật sư mà mình sắp trở thành bạn đồng hành trong vụ án . Hôm nay, nàng mặc short trông trẻ con, nghịch ngợm khác hẳn với lúc mặc áo dài tha thướt . Bằng Phi đã gặp nhiều cô gái, nhưng chưa gặp đôi mắt nào sáng long lanh như thế, đầy nghị lực và trẻ con như thế, lòng chàng như có một cái gì là lạ khẽ len vào .

- Thơ Thơ ! Sao mà em nổi nóng một cách vô lý thế kia ? - Chàng lấy giọng thật ân cần - Có chuyện gì em cứ kể với anh . Anh có thể giúp em được mà . Dù sao anh cũng qua trường lớp .

- Còn tôi thì không ? - Thơ Thơ không còn làm chủ được mình, nàng nói mà không hiểu mình đang nói những gì - Tôi là một đứa trẻ con, ngu dốt, ý anh muốn nói thế chứ gì ?

- Kìa em - Bằng Phi không hề lúng túng, chàng rót cho nàng cốc nước - Uống nước và bình tĩnh lại đi . Anh có nói vậy bao giờ . Ý anh muốn nói là cha đã trao nhiệm vụ cho anh, phải cùng em tìm ra sự thật vụ án bà Bằng Châu .

Hơi nước lạnh chạy dài trong cổ, cơn giận trong người vụt hạ, Thơ Thơ dịu bớt giọng mình :

- Cho đến nay, vụ án bà Bằng Châu vẫn giậm chân tại chỗ . Hồ sơ đây - Nàng đặt trả vào tay chàng tập hồ sơ dầy cộm, lòng ghen ghen khi nghĩ mình đã đánh mất lòng tin với ngài chánh án . Anh cứ đi điều tra lấy . Còn đây là việc riêng của tôi .

- Không phải - Chàng chìa tay ngăn lại . Nhưng nàng đã cắt ngang - Anh về đi, tôi nhức đầu quá . Tôi sẽ nói chuyện với bác Nam sau .

Bằng Phi ôm cặp hồ sơ đứng dậy :

- Em đang nóng, anh chưa thể nói gì, nhưng em đã hiểu lầm tất cả .
Nói xong, chàng bỏ đi một mạch . Thơ Thơ không tiễn chàng, bưng ly nước còn đang dở tổng một hơi cạn sạch . Lòng nàng như hồi hận về thái độ của mình . Nàng không hiểu sao mình lại có thể nổi giận bùng bùng như vậy . Bằng Phi có lỗi gì đâu, khi không lại trút tất cả lên đầu chàng như vậy . Tất cả chỉ tại cái tên Thiếu Kỳ khốn kiếp .
Bây giờ thì nàng biết tên của hắn rồi .

Bác Phi Nam sẽ nghĩ gì khi nghe Bằng Phi kể lại ? Mình thật là trẻ con nông nổi, chuyện có gì đâu, vậy mà nàng lại tỏ ra giận dữ, trao lại tập hồ sơ cho Bằng Phi, rồi ngày mai, hết thực tập .

Bác Phi Nam sẽ phê gì trong học bạ của nàng ? Một đứa vô nguyên tắc, vô kỷ luật, không chấp nhận mọi sự điều hành .

Nhắc đến học bạ, nàng lại nhớ đến sổ giấy tờ nằm trong tay hắn .
Thật là điên lên được .

- Thơ Thơ, xuống ăn cơm đi con .

Bà Linh Chi mở cửa nói nhẹ nhàng :

- Sao con không mở đèn lên vậy ?

Một làn ánh sáng dịu dàng cùng mùi nước hoa từ người mẹ thoang thoảng bay qua, Thơ Thơ nghe lòng dịu lại, nàng ôm cổ mẹ :

- Mẹ ơi ! Con nhớ ba quá . Sao ba không đánh điện về cho mẹ con mình ?

Nghe con nhắc đến cha, lòng bà Linh Chi chợt xốn xang bứt rứt .

Nhìn vào đôi mắt tròn ngơ ngác của con, bà thấy mình thật là có lỗi với chồng, với lương tâm . Hơn ai hết, bà hiểu Lê Nhân là một người

con chí hiếu . Năm xưa, nếu không vì chữ hiếu, chàng sẽ chẳng bao giờ cưới bà . Phải, sẽ chẳng bao giờ cưới bà làm vợ . Bà Linh Chi cười chua chát khi nhớ lại nỗi chán chường thất vọng của mình trong đêm hôn lễ .

Là con gái cưng duy nhất của ngài nghị sĩ, cộng với vẻ đẹp kiều sa, lộng lẫy, bà là niềm mơ ước của tất cả chàng trai . Thế mà bà lại chưa một lần biết đến hương vị tình yêu .

Không như các cô gái con nhà giàu thời bấy giờ . Linh Chi là một cô gái dịu dàng, thùy mị, chẳng tự cao tự đại . Nàng sống yên ổn trong vòng tay gấm nhung của cha mẹ, êm đềm như một con búp bê được ấp yêu trong tủ kính .

Chuyện duyên nợ với Lê Nhân, là tất cả do mẹ cha định đoạt . Từ lúc nhận lời cầu hôn của ông bà Vạn Lộc, đến lúc trở thành cô dâu mới e ấp trong tà áo cưới, nàng chưa được một lần trông thấy mặt chồng . Chỉ biết chàng là một chàng trai danh tiếng mà tất cả các danh gia trong giới làm ăn đều xem như thần tượng ngấm nghề muốn gả con .

Bao nhiêu chờ mong, bao nhiêu hy vọng, lẫn cái bồi hồi của cô gái đang xuân đứng trước cửa cuộc đời, nàng dồn vào trong đêm hôn lễ . Rạo rức chờ uống cạn men tình .

Thế nhưng xiết bao ngỡ ngàng, lạc lõng, giữa tiệc cưới tưng bừng, Linh Chi đã nghe lòng dâng lên một nỗi sợ hãi mơ hồ . Không phải là nét mặt khó đoán của chồng, mà là một cái gì không thể nào giải thích . Nàng còn xa lạ với chàng biết bao nhiêu .

Những lời ca tụng, những ánh đèn lóa sáng . Bàn tay của chàng đặt

lên vai nàng theo yêu cầu bề bạn, sao mà hững hờ, lạnh nhạt, vô tri không tình cảm, khiến nàng thêm bở ngỡ .

Đau xót nào hơn ? Đã hai mươi hai năm rồi mà Linh Chi vẫn không thể nào quên được cái cảm giác hụt hẫng của mình . Khi tiệc đã tàn, mọi người lần lượt ra về, dành tân phòng lại cho đôi uyên ương mới cưới . Linh Chi mới chợt nhận ra rằng, gian nhà trống chỉ còn lại mình nàng . Chú rể đã biến mất tăm .

Kể làm sao xiết nỗi sợ hãi của một cô gái lần đầu tiên bước khỏi vòng tay cha mẹ . Gian nhà trống vắng đến lạnh lùng . Những chùm đèn đủ màu rọi lên chiếc giường hồng càng thêm hoang vắng .

Nép mình trong góc giường, cô dâu mới âm thầm ôm mặt khóc .

Những viên ngọc long lanh len qua kẽ tay rơi lên mặt gối trắng mịn, nàng thiếp dần đi với cơn ác mộng hãi hùng .

Và nàng chỉ thức dậy khi nghe bàn tay ai đó chạm phải vai mình .

Tiếng thét tắt nghẹn giữa chừng khi chợt nhận ra chàng là chú rể, chồng của mình .

- Anh ! - Nàng chỉ nói được bao nhiêu rồi gục xuống vai chàng nước nở .

- Nín đi em ! - Lê Nhân khẽ vuốt lên mái tóc dài óng mượt của nàng, hơi rượu phà ra nồng nặc khiến cô vợ nhỏ phải rùng mình kinh sợ . Nhưng chàng đã bế nàng lên đôi tay lực lưỡng, chiếc áo cưới vượt khỏi thân mình, Lê Nhân đắm, như say .

Lần đầu tiên trong cuộc đời con gái, Linh Chi biết được tình cảm rạt rào của tình chồng vợ . Hơi rụt rè, nhưng không lẩn tránh . Từng tế bào căng lên, chờ đợi .

- Phi Yến ơi, tha lỗi cho anh .

Nước mắt của chàng rơi trên môi nàng ràn rụa, cùng lúc Linh Chi nghe giọng chồng nồng nàn gọi tên một cô gái khác . Vì chữ hiếu anh đành phải cưới vợ phụ em . Nhưng trái tim này, linh hồn này vĩnh viễn thuộc về em, Phi Yến ơi .

Một cảm giác đau nhói trong cơ thể . Hai xác thân đã hòa thành một, nhưng sao nàng vẫn thấy hồn trống lạnh . Một nỗi đau khác còn khủng khiếp hơn, thắt chặt lấy tim nàng . Linh Chi cắn chặt môi cho dòng lệ chảy dài . Thoang thoáng đâu đây, tiếng chuông đồng hồ gõ vang hai tiếng .

Đêm tân hôn đã trôi qua giữa cuộc đời nàng như thế, bao mộng mơ tươi đẹp của cuộc sống gia đình lịm chết dần theo ngày tháng lặng trôi đi .

Bà Linh Chi lặng lẽ thở dài khi chợt trông thấy Thơ Thơ . Con ơi, con nào hiểu cho lòng của mẹ . Bao thác, bao ngày con cứ ngỡ mẹ cha yên lành trong hạnh phúc, chớ con nào biết đó chỉ là một màn kịch đời dài đằng đẳng . Sống giả yêu thương với hai tâm hồn lịm chết chẳng tình yêu .

Mình có lỗi gì chẳng ? Nhiều đêm Linh Chi ôm con âm thầm tự hỏi . Rõ ràng lồng tất cả câu chuyện, nàng là người vô tội . Nhưng không hiểu sao, suốt hai mươi mấy năm rồi, lòng nàng chưa một giây thanh thản, mặc cảm tội lỗi lúc nào cũng như chực chờ lòi nàng ra ánh sáng .

Không, tôi không có lỗi . Linh Chi chỉ muốn thú thật cùng chồng tất cả, thế rồi nàng lại lẳng yên không đáp . Bởi vì sao ? Bởi vì chưa bao

giờ Lê Nhân yêu nàng cả . Chàng sẽ không bao giờ tha thứ cho dù nàng là người vô tội .

Sự đời là thế, cây kim giấu trong bọc cũng có lúc lòi ra, huống hồ một chuyện động trời . Tất cả tưởng đã vùi chôn, chìm dần trong quá khứ, vậy mà bóng ma tội lỗi ấy lại hiện ra buộc nàng bao điều ngang trái . Để kể một lần lỡ sai lầm, càng lún sâu vào lùm lữ .

Lê Nhân ơi, em có lỗi với anh nhiều lắm - Bà Linh Chi run sợ siết chặt tay quanh người con gái . Nhưng xin anh hãy rộng lòng tha thứ .

Không bao giờ em muốn đối gặt anh . Bức điện tín hôm ấy em phải nhờ đến nó để đưa anh ra khỏi nơi này càng nhanh càng tốt .

Em không muốn, em không thể nào làm khác, anh hiểu chứ ?

- Mẹ, mẹ nghĩ gì vậy mẹ ? - Thơ Thơ lay người mẹ lạ lòng - Sao mẹ không trả lời con ? Mẹ nhìn đi đâu vậy ?

- Không con à ! - Bà Linh Chi thoáng giật mình - Mẹ cũng không hiểu vì sao cha con không gởi thơ về cho mẹ con mình .

- Mẹ à ! Sao con cứ linh cảm cô Phi Yến là nhân tình cũ của cha - Thơ Thơ thắc mắc - Con muốn hỏi cha .

Bà Linh Chi nhìn con lo lắng :

- Tại sao con lại linh cảm như vậy ?

Thơ Thơ bậm môi :

- Vì không thể nào có sự trùng hợp đến lạ lùng . Con nghĩ vụ án của bà Bằng Châu có liên hệ đến cha con .

Bà Linh Chi nín lặng, giây phút này, xác thân bà như rời rã chán chường, hết như cảm giác hụt hẫng chơi với đêm hôn lể . Cái cảm giác mình sắp mất đi một cái gì quý báu, thiêng liêng nhất mà không

có cách gì cứu lại .

Song cũng không thể nào lấy thúng úp miệng voi, cá vú lậy miệng em . Đành phải phó mặc cho số phận đẩy đưa, đưa đẩy chiếc thuyền đời trôi nổi lênh dênh . Tất cả giờ đây tùy thuộc vào mệnh số .

- Sao mẹ lại thở dài hở mẹ ? - Thơ Thơ nôn nóng - Mẹ biết gì rồi ?

Sao mẹ không kể con nghe .

- Mẹ không thể nài gì cùng con cả - Bà Linh Chi cúi mặt trầm ngâm -

Việc con làm con cứ làm, mẹ mệt mỏi quá rồi, mẹ về phòng để ngủ đây . Chiều nay mẹ không ăn cơm đâu, con đừng chờ mẹ .

Nói xong, bà đứng dậy bỏ đi nhanh, như trốn chạy một sự thật phũ phàng chợt đến .

Thái độ của mẹ thật lạ lùng . Thơ Thơ chống tay lên cằm suy nghĩ .

Cứ như một kẻ mất hồn, cứ lo lo, sợ sợ . Nhưng mẹ lo sợ chuyện gì ?

Nàng không tài nào đoán được .

Chỉ có cha mới giải thích nổi việc này . Vậy mà cha lại đi xa đúng lúc câu chuyện lên cao . Bó tay sao ? Không . Phải viết thư ngay cho cha mới được .

Nhổm nhanh dậy, Thơ Thơ tìm cây viết .

Cha kính yêu !

Bình bong.....

Cái đồng hồ chết tiệt . Thơ Thơ buông cây viết ngẩng dậy mắng chiếc đồng hồ, vì vô tình, nó đã nhắc nàng nhớ đến giờ hẹn với Thiếu Kỳ .

Gã chánh án giả danh có bộ râu con kiến lúc nào cũng theo ám ảnh như chặn đường cản lối, phá không cho nàng tìm ra thủ phạm .

- Vậy là sao nhỉ ? Nàng có nên đến chỗ hẹn như thư của hã ? Đến làm gì ? Đó chỉ là chuyện nhỏ, vụ án của nàng lớn hơn nhiều .
Gạt phăng Thiếu Kỳ ra khỏi óc, Thơ Thơ để tâm vào bức thư viết cho cha .

- Thơ Thơ : Thế em bỏ chiếc xe này luôn sao ?

Nụ cười và giọng nói của hã cứ chập chờn trước mặt . Đẩy nắp cây viết lại, Thơ Thơ cho lời mắng của mình vào hư vô :

- Tên khốn khiếp !

Cô lại phá lên cười và đứng lên thay quần áo . Tự lúc nào, Thiếu Kỳ đã khiến nàng phải làm theo ý của hã mất rồi .

- Đi đâu vậy con ? - Bà Linh Chi hỏi khi thấy bóng nàng thoáng qua .

- Con có công việc một chút .

Lòng nghi ngại, Linh Chi bước vội vào phòng ngủ của con . Trái tim thắt lại nghẹn ngào . Trời đất như quay cuồng khi bà đọc được những dòng chữ Thơ Thơ viết cho cha .

Té ngồi xuống ghế, ôm mảnh giấy trắng vào lòng, đôi mắt bà nhắm lại, hai dòng nước mắt chảy nhanh .

- Trời hỡi ! Vậy là mất tất cả rồi ư ?

Không . Bản năng sinh tồn như trỗi dậy, bà lao ra phố phường với chiếc Dream màu nho chín . Phải tìm cho mình một vị cứu tinh !

ĐÊM đã lên đèn với muôn sắc màu lung linh huyền ảo . Người xe nhộn nhịp như nước cuộn tới ào ạt qua khung cửa kính, rộn ràng, tấp nập .

Thiếu Kỳ vút mạnh điều thuốc còn hơn nửa xuống sàn gạch men bóng láng, bức bối cùng mũi giày di tắt . Điều này đã là điều thứ ba

rồi đấy .

Cổ chàng như dài thêm cả tắc vì ngóng trông, chờ đợi . Thiếu Kỳ nôn nóng bật mạnh nắp lon bia, đưa lên môi tu ừng ực . Chàng vội vã đến nỗi làm bia phải trào ra, tuôn xuống cổ chảy sâu vào bên trong chiếc áo, hoen thành một vết khá dài .

Keng ! - Quăng mạnh vỏ lon bia xuống đất, đưa tay quẹt miệng .

Chàng búng tay ra hiệu bảo một chiêu đãi viên đang đứng gần bên :

- Lấy thêm bia cho anh đi em .

- Dạ - Cô gái nhìn chàng thoáng ngạc nhiên . Bia còn nhiều như thế, chàng đã uống hết đâu mà gọi . Như để chiều lòng khách, nàng bước vào quầy lấy ra hai lon nữa . Kéo ghế ngồi cạnh bên chàng, nàng cười vu vè :

- Để em tiếp cho anh nhé . Bà xã đâu mà đi có một mình vậy ?

Đưa mắt nhìn ra ngoài, Thiếu Kỳ bực bội gỡ nhẹ tay cô gái đang choàng qua cổ :

- Hôm nay anh có chuyện buồn, em đừng làm rộn .

Năm chục ngàn được nhét qua cổ áo rộng sau câu nói . Cô gái ỏm ẻn đứng dậy với nụ cười muôn thuở .

- Vâng, cảm ơn anh .

Vũ Thơ Thơ, cái tên nghe là lạ . Thiếu Kỳ bật nắp lon bia nữa . Không hiểu sao từ cú đá của nàng và bị nàng đoạt mất chiếc xe, chàng lại suy nghĩ nhiều về nàng như vậy . Lúc nào cũng là ánh mắt long lên như giận dữ của nàng xuất hiện kịp thời không cho chàng được làm theo ý muốn .

Chẳng hạn như lúc này đây, thềm ôm em gần chết mà lại ngại ngừng

không dám . Nhưng chàng sợ cái gì ? Trên đời này, còn có cái gì làm cho chàng sợ được ? Thế mà chàng lại sợ, sợ làm cho nàng phải buồn lòng . Trời ơi ! Đó là điều nghịch lý .

Thế nhưng không hiểu sao, trong thâm tâm, Thiếu Kỳ vẫn muốn được làm bạn với nàng . Tự dưng chàng thích nhìn nàng dịu dàng trong tà áo trắng . Không phải vì nhiệm vụ của chủ giao, mà ngay từ lần gặp đầu tiên, chàng đã bị vẻ ngây thơ của nàng thu hút .

Mặc dù vẻ ngổ ngáo hung dữ của nàng dễ làm cho nhiều kẻ hiểu lầm tưởng rằng nàng sanh sỏi, song với cặp mắt nhà nghề, Thiếu Kỳ biết ngay, nàng chỉ là một đứa bé con hiếu thảo, và chàng bỗng dưng thích cợt đùa với đứa bé ngây thơ .

Cợt đùa ư ? Thiếu Kỳ đưa tay xoa cằm, nghe cảm giác ran rát của những sợi râu quên chưa cạo vào lòng bàn tay một cách chẳng hài lòng . Ai dám bảo đây chỉ là những chuyện cợt đùa ? Chưa bao giờ Thiếu Kỳ nghe bận lòng vì một cô gái . Thế mà chàng phải ngồi đây nôn nóng chờ nàng . Nàng là cái quái gì mà chàng phải nhọc lòng chờ đợi ? Chẳng có việc gì phải sợ . Nàng buồn hay vui là việc nàng, Thiếu Kỳ này không cần biết .

- Ê, lại đây cô em . Lại đây rót bia cho anh Hai uống .

Vừa bật nắp lon bia, Thiếu Kỳ vừa búng tay tróc tróc :

- Dạ, anh Hai kêu em hả ?

Như đã chờ sẵn từ bao giờ, cô gái ngồi trên ghế bên trái, bước vội về phía chàng với nụ cười trắng tráo .

- Đâu có, anh Hai này là khách của mình mà - Cô gái lúc nãy đã nhận tiền boa giăng lấy lon bia từ tay bạn .

- Nhưng mà anh ấy gọi tao - Cô nàng bên trái không nhường, choàng tay sang cổ Thiếu Kỳ, nàng nũng nịu - Phải vậy không anh ?

- À ! - Ôm gọn cả hai cô gái vào lòng, Thiếu Kỳ cười vang thích thú - Thôi, đừng tranh giành làm gì, cả hai em cùng rót, càng vui .

- Vậy thì uống đi anh .

Bia được rót đầy, sủi tràn bọt trắng . Thiếu Kỳ như quên tất cả, những ý nghĩ về Vũ Thơ Thơ theo khói thuốc tan nhanh .

- Thôi đủ rồi đấy, Thiếu Kỳ .

Nhướng đôi mi đã sụp vì men rượu, Thiếu Kỳ mờ mờ trông thấy một vóc dáng quen quen, lè nhè chàng cất giọng nửa say nửa tỉnh .

- Đừng nóng chứ em . Ngồi xuống đây chuốc rượu cho anh, rồi anh sẽ thưởng cho . Em nào cũng bằng em nào mà .

Như để làm tăng trọng lượng cho câu nói Thiếu Kỳ quay sang hôn đánh chụp lên má cô gái ngồi bên trái, nàng ta cười ré lên thích thú .

- Đồ khốn khiếp ! Anh kêu tôi đến đây để chứng kiến trò bỉ ổi này à ?

- Cô gái bỗng dựng thét lên - Trả xe lại cho tôi . Giật mạnh chùm chìa khóa trên tay chàng, bóng cô gái thoáng nhanh qua cửa kính .

Thiếu Kỳ như sực tỉnh, nhìn theo ngơ ngác, tiếng cô gái bên cạnh lẩm bầm :

- Ai mà hung dữ thế không biết .

- Anh ! - Cô nàng bên trái hỏi chàng nũng nịu - Cô ta là ai vậy anh ?

Tự nhiên lại thấy chùm chìa khóa vào anh như vậy ?

Chùm chìa khóa . Thiếu Kỳ vụt chạy nhanh xuống cầu thang . Cùng lúc chàng nghe tiếng động cơ máy D D nổ giòn trước mặt, cô gái như một bóng ma tan nhanh vào sương khói .

Thiếu Kỳ đưa điều thuốc lên môi, không hiểu sao lòng lại nghe hụt hẫng, tiếc nổi một điều gì .

- Xin lỗi, anh là Trương Thiếu Kỳ . Một giọng nam trầm khể vang lên

. Thiếu Kỳ giật mình quay nhanh người lại :

- Phải . Tôi là Thiếu Kỳ . Anh là ai ?

- Khoan hãy hỏi tên nhau, mời anh ngồi .

Chàng trai mới đến kéo ghế với vẻ thật khoan thai :

- Bà chủ cho hai ly cam vắt .

Hoàn toàn bị động, Thiếu Kỳ thả người ngồi xuống chiếc ghế bằng nhung đỏ, lòng đầy bức tức cho thái độ của mình . Sao cứ như con gà nuốt dây thun, trong một phút Thiếu Kỳ thấy mình bị gã thanh niên kia trấn áp .

- Xin lỗi - Đốt một điều xì gà hảo hạng, Thiếu Kỳ lấy lại phong độ của mình - Tôi không uống nước cam, bà chủ cho một lon bia nhé .

- Khá lắm ! - Người mới đến chìa tay thân mật - Tôi là Nguyễn Bằng Phi, người có lẽ không lạ gì lắm với anh .

À, thì ra là hấn . Gã thám tử non choẹt mà mình khi dễ đây mà . Qua khe hở của bàn tay chống lên thành ghế, Thiếu Kỳ nheo nheo đôi mắt như đang thả hồn theo làn khói, trong lúc nhìn quan thầm đánh giá đối phương .

Phải công nhận rằng hấn đẹp trai, phong độ, chẳng thua gì tài tử Hồng Kông . Tướng này đào hoa phải biết . ở trời Âu, không biết bao cành hoa đã rũ dài hương vì tay hấn ? Lần đầu tiên trong cuộc đời Thiếu Kỳ, biết làm bài toán hơn thua, so sánh mình cùng một người thanh niên khác, đã là một điều khó chịu với chàng trai nhiều cao

ngạo . Vậy mà phải nghĩ rằng hấn ngang cơ với mình . Hơi có bực mình không chứ ? Bằng Phi cũng làm nhanh bài toán cộng trừ . Lòng vui vui với sự so sánh lạ lùng vừa chợt đến . Nếu kẻ trước mặt kia là tình địch của chàng, thì quả là bên tám lạng, bên nửa cân về hình thức . Dù có thiên vị đến đâu, tự hào đến đâu về bộ mã của mình, chàng cũng không thể nào hơn hấn được .

Còn nội dung, tâm hồn thì chưa khẳng định . Hấn là con người như thế nào, tốt xấu, anh hùng quân tử hay đứa tiểu nhân ? Phải chờ thời gian mới biết được mà thôi .

Hấn đang nghĩ gì thế nhỉ ? Bằng Phi thả một hơi khói thuốc suy tư . Liệu trong cái đầu cao ngạo kia có tính chuyện mập mờ ám muội, toan chinh phục cô luật sư vừa dịu dàng vừa bướng bỉnh ? Lòng Bằng Phi như lo sợ ghen hờn, tiếc rằng mình gặp Thơ Thơ trễ quá .

- Này, anh bạn, anh đang nghĩ đến điều gì thế ?

Thiên Kỳ đập tay lên vai Bằng Phi cười hỏi .

- Nghĩ gì ấy à ? - Chàng thám tử cười cười - Cũng giống như bạn vậy .

Một ý nghĩ mơ hồ thoáng nhanh qua mắt của nhau, quả đúng như vậy, lúc này đây hình dáng Thơ Thơ đang chen giữa suy nghĩ của hai người, và họ cũng đồng hiểu với nhau rằng : "Phải chạy vũ trang nước rút".

- Lại là anh nữa hay sao ? - Phi Yến đóng nhanh cửa lại vừa trông thấy Lê Nhân . Nhưng rút kinh nghiệm của nhiều lần trước, chàng đã kịp thời đưa cánh tay mình vào giữa hai làn thép cứng .

- Hãy cho anh vào, anh muốn nói với em một lời, một lời thôi Phí Yến

.

- Không, không còn gì để nói cả . Anh về đi .

Nàng vẫn kiên quyết lắc đầu, tay không rời cánh cửa :

- Anh lấy cánh tay ra .

- Không, anh sẽ không lấy tay ra nếu em chưa mở cửa . Nếu muốn em cứ chặt cánh tay này !

Mím chặt môi, không cho những dòng nước mắt tuôn rơi . Phi Yến dùng hết sức mình đẩy mạnh hai cánh cửa khép vào . Cho chàng vì đau phải ra về dù lòng tan nát xót xa .

- Đẩy mạnh nữa đi em, mạnh hơn nữa đi em, cho thỏa lòng căm tức . Nỗi đau này chỉ là hạt cát của nỗi đau trong lòng em .

Đứng bên ngoài cánh cửa, Lê Nhân cắn chặt vành môi, dù hai cánh cửa nghiêng sát vào nhau làm tay chàng như rời ra đau đớn . Chàng chỉ cầu mong sao nỗi đau đớn của mình làm dịu đi phần nào đau đớn trong lòng người tình nhỏ .

Hôm nay là ngày thứ ba kể từ ngày chàng cưới Linh Chi . Hẳn là Phi Yến xót xa đau đớn lắm . Có lẽ nàng nghĩ rằng chàng ngập chìm trong hạnh phúc, ngất ngây giữa tuần trăng mật, bỏ mặc nàng trong cô lẻ xót xa, lạnh lùng cùng chần gối .

Không, Phi Yến ơi, làm sao em hiểu được lòng anh ? Ôm Linh Chi mà hồn hoang vắng, ngủ với nàng mà lòng luôn hướng về em . Và hôm nay, anh đến đây để nói với em chỉ một lời, một lời thôi rồi ra đi vĩnh viễn .

Phải, ra đi vĩnh viễn . Từ hôm nay, anh nguyện dâng trọn đời cho kiếp người phiêu bạt, làm kẻ lang thang trọn khiếp trọn đời . Yến ơi,

em hãy cho anh nói, một lời thôi .

Trời ơi ! Sao mà gan lì bướng bỉnh thế kia ? Phi Yến không nén nổi lòng mình, thốt lên lời chua chát, khi nhìn thấy tay chàng run rẩy vì đau . Em đã muốn dứt đoạn thiên thu, sao anh còn đến gây phiền lụy ?

Trời ơi ! Con phải làm sao đây trước cảnh tình này ? Đuổi chàng ư ? Tim con không nở . Còn mở cửa cho chàng vào, sâu hận vướng nhiều hơn .

Nhưng chàng đã quyết không về, lẽ nào nàng để cho tay chàng bị nghiền suốt đêm ? Có lẽ chàng đau lắm . Chàng có tội tình gì, trời ơi !

Buông tay, Phi Yến ôm đầu vọt chạy nhanh lên bậc tam cấp, toan trốn hẳn vào nhà, nhưng không kịp . Lê Nhân đã đuổi theo nàng, bế nàng lên đôi tay còn run rẩy, hôn điên dại khắp mặt mũi người yêu .

- Không, buông tôi ra - Vùng vẫy như một cô gái đang bị người cường bức, Phi Yến hét to - Tôi sẽ gọi mẹ tôi đến bây giờ .

- Đừng, đừng Phi Yến ! - Bằng mọi cố gắng, Lê Nhân trám mất câu hét lớn của nàng bằng nụ hôn yêu . Để lòng nàng phải dịu đi, nàng gục đầu vào vùng ngực rộng khóc nức lên .

- Anh còn đến đây làm chi nữa ?

- Đến để nói cùng em lời vĩnh biệt .

- Hả ? - Đôi mắt nàng ánh lên vẻ kinh hoàng khủng khiếp - Sao lại là lời vĩnh biệt hả anh ?

- Vì anh không thể nào nhìn em đau khổ . Phi Yến ! - Lê Nhân áp tay lên mặt nàng âu yếm - Em nói đi, em có còn yêu anh không vậy ?

- Sao anh còn hỏi em câu đó ? Anh không thấy rằng em đang lịm chết vì anh ư ?

Không đáp, Lê Nhân quét tia nhìn lên thân thể người tình . Tim như chết đại khi nhìn nàng tiều tụy . Mới có mấy hôm thôi, mà trông nàng già đi nhiều quá .

- Tất cả là do nơi mệnh số thôi .

Phi Yến, em hãy nói đi . Anh phải làm gì đây hả ?

Đôi mắt buồn nhắm lại, cơn gió lạnh thoảng qua, Lê Nhân chột rùng mình siết chặt vòng tay . Không hiểu sao chàng lại linh cảm đến một điều gì đó thật là khủng khiếp, chàng khẽ lay người Phi Yến .

- Yến, sao em không nói ? Em đang nghĩ gì trong óc ?

- Em đang nghĩ về cái chết ! Đôi rèm mi khẽ động dậy - Anh biết không ? Lúc biết anh cưới vợ, xua đuổi anh về, em đã ngã ngất trên thềm đá . Quá nửa đêm, em mới bừng tỉnh dậy, bàng hoàng em thầm hỏi, không hiểu mình có ngủ mê không ? Lòng thầm van vái đây chỉ là một cơn ác mộng . Nhưng chân vừa bước đi, nỗi đau con gái chột nhối lên trong cơ thể làm em hiểu ra tất cả . Sự thật phũ phàng rành rành ra đó . Dấu vết tình yêu kia vẫn còn đây . Em không thể cho đó là mộng ảo .

- Tội nghiệp cho em ! - Lê Nhân chột nhớ ra tất cả . Đêm hôm đó, chàng đã bước qua hai cuộc đời trong trắng và đã làm cho nó tổn thương trầm trọng . Phi Yến, Linh Chi, tất cả đều vô tội . Anh đã tạo oan khiên .

- Yến ơi ! Thế em có giận anh không ? - Gục đầu vào làn tóc thơm mùi bưởi, chàng nói như thể ăn năn .

- Không - Nàng ôm lấy cổ chàng - Em không bao giờ giận anh đâu, từ bây giờ và mãi mãi về sau . Em yêu anh, yêu anh bằng tất cả nỗi lòng, nhưng anh hãy nghe em nói tiếp . Lúc đó em tỉnh dậy, một mình em giữa căn phòng vắng gọi tên anh, em đã khóc thật nhiều . Nghĩ đến cảnh anh cùng người ta ấm yên trong hạnh phúc, em chỉ muốn chết đi .

Ngừng một chút cho cơn ghen ngào lắng lại, nàng nói tiếp :

- Thuốc ngủ đã cầm lên, nhưng hình bóng mẹ đã đưa em về cuộc sống . Em không thể nào chết được, không thể để mẹ bơ vơ trong tuổi già sức yếu .

- Phải - Chàng hôn thật lâu trên mắt nàng - Em thật là sáng suốt . Nếu hôm đó em chết đi, anh sẽ ray rứt một đời .

- Và em tự nghĩ rằng - Phi Yến chợt nhìn chàng đắm đuối - Em thật là ích kỷ, nhỏ nhen, sao lại làm anh khó xử . Cuộc đời này, con người ta đâu phải sống chỉ vì một chữ tình . Anh và em mỗi người còn cả một khoảng trời xanh trước mặt . Cuộc đời em như thế đã đành, anh còn cả tương lai xán lạn, không thể chôn vùi chỉ vì một mối tình lãng mạng mơ hồ . Ơn anh đã giúp mẹ con em, em không bao giờ quên cả . Anh ơi, em nói thật lòng mình - Nàng ôm mặt chàng bằng cả hai tay - Quên em đi mà hạnh phúc với cô vợ đẹp . Em nguyện sẽ là cô bạn nhỏ, cô em gái dễ thương, hạnh phúc trong hạnh phúc của anh .

- Nếu sự đời giản đơn như em nói - Lê Nhân thở hơi thuốc nhìn sao - thì cuộc đời làm gì có khổ đau, thù hận ? Mấy ngày qua, anh suy nghĩ thật nhiều, nhiều lắm, và anh cũng biết rằng anh không thể quên em dù trong một phút, sống với Linh Chi mà lúc nào anh cũng

chỉ gọi tên em . Anh đã làm cho nàng đau khổ, héo mòn .

Lê Nhân đang nói thật. Phi Yến biết rõ ràng điều này, nhưng họ còn cách giải quyết nào hơn ?

- Anh đã quyết định, dù quyết định này có làm anh đau đớn . Phi Yến ơi, em phải lấy chồng . Vĩnh Lân yêu em nhiều lắm .

- Nhưng - Nước mắt đầm đìa, Phi Yến nghẹn ngào .

Lê Nhân nói tiếp :

- Anh biết, em sẽ đau khổ nhiều khi nghe anh nói . Nhưng phải quên nhau thôi Yến à . Chúng ta không còn con đường nào khác . Ngày mai này, anh sẽ sang Nhật tiếp tục lấy cho xong bằng bác sĩ . Anh tin rằng thời gian sẽ giúp em lấy lại thăng bằng cho tâm hồn .

- Anh đi với vợ anh ư ? - Nàng nói như thể ghen hờn .

- Không - Chàng hôn nhẹ lên vầng trán thanh thanh - Anh cũng cần lấy lại thăng bằng trong tâm hồn, anh đã nói với Linh Chi và nàng đã bằng lòng ở nhà chờ anh học xong bác sĩ .

- Ôi ! Lẽ nào mình quên nhau thật hay sao hở anh ?

- Phải - Lê Nhân trả lời bình tĩnh . Chỉ còn một cách duy nhất này thôi, chúng ta là những con người có lý trí không thể tự giết đời nhau trong phiên muộn .

- Phải rồi - Nàng gật đầu cay đắng - Nhưng sao anh lại đi vội vàng như vậy ? Ba má anh

- Ba má anh - Lê Nhân cười cay đắng - Họ chỉ cầu mong cho anh sớm xa em . Càng nhanh càng tốt .

- Vâng - Về đau đớn thoáng qua ánh mắt của nàng . "Càng nhanh càng tốt". Thế mấy giờ thì máy bay cất cánh ?

- Anh đi bằng tàu thủy .
- Sao lại đi tàu ? - Phi Yến ngạc nhiên .

Lê Nhân cười nhẹ :

- Vì anh đang muốn đổi thay, đổi thay tất cả .
- Anh đi đường cẩn thận .

Phi Yến không hiểu sao hôm nay giọng nàng lại lạnh lùng như vậy .

Tim như đóng băng, lòng không một mảy may xúc cảm . Đường như nàng đang tiễn một người xa lạ ra đi, rằng không phải đây là cuộc chia ly vĩnh viễn với người nàng yêu mến nhất đời mình .

- Tiếc rằng anh cho em hay tin muộn, chẳng có quà gì để tặng anh .
- Hãy tặng cho anh duy nhất một món quà, đó là quả tim em, tình yêu của em Phi Yến à !

Chàng nâng mặt nàng lên, tự hỏi : Những giọt lệ đã biến đi đâu ?

Sao chàng chỉ thấy đôi mắt sáng long lanh như hai vì sao nhấp nháy, rèm mi khẽ khép, bờ môi hé mở cho chàng đặt lên nụ hôn nồng cháy yêu thương .

Tràn dâng xúc cảm, hai người hòa tan thành một . Chị Hằng bẽn lễn nép sau một làn mây dày đặc . Không gian chợt tối sầm lại .

Tiếng côn trùng rả rích tang thương .

- Má ơi ! Dậy ăn miếng cháo rồi hãy uống thuốc cho lại sức .

Bưng chén cháo nóng bốc hơi nghi ngút, Phi Yến nhìn bà Liên nói dịu dàng :

- Ờ . Để đó cho má .

Bà Liên chống tay ngồi dậy, đỡ chén cháo để xuống bên giường, giọng bà chợt nghiêm :

- Hôm qua con đi đâu mà về khuya vậy ?
- Dạ - Đưa mắt nhìn mẹ một cách e dè, Phi Yến cắn môi bối rối .
Bà Liên nhìn thẳng vào mắt con :
- Yến ! Có phải hôm qua cậu Lê Nhân tìm đến nữa không ?
- Dạ phải - Đôi mắt hoe hoe đỏ nàng cúi thấp đầu, tránh cho mẹ khỏi trông thấy những giọt lệ tuôn rơi .
Song những điều đó lại không thoát khỏi đôi mắt đầy kinh nghiệm của bà mẹ thương con nhiều đau khổ, bà khẽ thở ra đau xót :
- Và con đã không giữ nổi lòng mình, con đã mở cửa .
- Dạ ! - Bao nhiêu khí lực trong người như tan biến, Phi Yến gục đầu lên vai mẹ và khóc lên nức nở . Tất cả những đau thương dồn nén ở trong lòng, phúc chốc tuôn tràn như suối . Nhưng mẹ ơi, đây là lần gặp cuối cùng của con với anh Nhân . Hồi sáng nay, anh đã xuống tàu đi Nhật .
- Có thật thế không ? - Đôi mắt bà chợt sáng lên rồi chợt buồn, giọng của bà vang lên không hiểu là thương hay trách móc - Chỉ làm khổ cho nhau mà thôi .
- Không đâu mẹ ạ - Phi Yến chợt ngẩng lên - Anh Nhân làm đúng . Anh chỉ muốn con quên anh để tìm vui bên người chồng xứng đáng . Mẹ ơi ! Anh ấy bảo con nhận lời làm vợ Vĩnh Lân .
- Ờ - Bà Liên khẽ gật đầu - Mẹ nhớ ra rồi . Vĩnh Lân chính là chàng trai đã cứu sống mẹ trong cơn hỏa hoạn . Anh ta trông cũng đàng hoàng đấy chứ .
- Phải mẹ à - Phi Yến bật khóc - Vĩnh Lân là một người cao thượng . Nhưng con sẽ chẳng bao giờ yêu anh ấy cả .

- Vì sao ?

- Vì - Phi Yến ngập ngừng không biết mình có nên kể cho mẹ nghe tất cả ? - Vì Mẹ ơi, cái quý nhất đời con, con đã trao cả cho Lê Nhân rồi .

- Hà ? - Bà Liên cất tiếng bàng hoàng . Trời ơi ! Cái điều bà lo sợ nhất đã trở thành sự thật . Tuổi trẻ đam mê, không thể nào tránh được, bởi lẽ chúng đã quá yêu nhau .

Nép mình sau cánh cửa, Vĩnh Lân vô tình nghe trọn lời tâm sự của mẹ con Phi Yến . Đất dưới chân chàng như chao đảo, ngả nghiêng, khi biết người mình yêu đã dâng trọn đài hoa cho kẻ khác .

Hôm qua, khi nghe Lê Nhân bảo tài xế đi mua vé cho chàng sang Nhật, Vĩnh Lân đã nghe lòng khắp khởi niềm vui, tràn đầy hy vọng . Cầu mong sao cho thời gian sẽ là phương thuốc nhiệm mầu, xóa khỏi lòng nàng hình bóng cố nhân, cho chàng được trọn mộng đẹp .

Thế nhưng cuộc đời sao mà lắt léo, trớ trêu . Đẩy đưa con người ta vào vùng lộn độn . Phi Yến ơi ! Vậy là anh đành mất tất cả rồi sao ?

- Không ! Chàng không phải là con người hẹp hòi, ích kỷ, nhỏ nhen . Chàng sẽ chẳng bao giờ quan tâm đến trinh tiết của nàng . Vì yêu, chàng có thể bỏ qua tất cả . Phải vị tha, cao thượng với nhau như lời Lê Nhân đã nói . Làm sao mà chàng quên được cái siết tay ấm đầy tình người, nhân hậu trước lúc ra đi lẫn cái nhìn như trao gởi bao điều tâm sự của cậu chủ khổ đau . Làm sao mà chàng có thể bỏ mặc nàng trong cơn giông bão . Không, chàng sẽ chẳng bao giờ bỏ mặc nàng .

- Chà ! - Phi Yến dạo này ở nhà sang quá, báo hại tôi đi tìm đến mọi

cả chân .

Một giọng nói quen quen vang lên làm cắt ngang dòng suy nghĩ của Vĩnh Lâm, chàng giật mình ngẩng dậy rồi chột kêu lên hốt hoảng -

Trời hỡi ! Vĩnh Kỳ !

Phải kẻ mới đến chính là Vĩnh Kỳ, đối thủ lợi hại nhất và cũng là người anh song sinh giống nhau như hai giọt nước của chàng .

- Sao Phi Yến không trả lời tôi, sang giàu quá không trả lời tôi ư ?

- Dạ không - Phi Yến lau nhanh dòng lệ - Mời anh ngồi, để em đi lấy nước .

- Cám ơn em - Đưa tay ngăn lại, đôi mắt sáng như cú vọ của Vĩnh Kỳ đảo nhanh một vòng gian xảo . Lòng Vĩnh Lâm chột lo lo, không hiểu anh muốn giở trò gì .

- Dạo này cô làm ở đâu mà khá quá vậy hả cô Yến ?

- Dạ em làm ở - Phi Yến không biết phải nói sao cho trót lọt .

Bà Liên vội đỡ cho con .

- À ! Em nó làm ở cửa hàng bánh kẹo, khá lắm cháu à .

- Thế à ? - Đôi môi mỏng nhếch nụ cười - Thế mà tôi cứ tưởng cả cái cơ ngơi này là của cậu chủ tặng cho .

- Cậu muốn gì ? - Bà Liên đi thẳng vào vấn đề . Vĩnh Kỳ vẫn không hề nao núng . Đưa mắt nhìn Phi Yến thật lâu, chàng muốn thu kỷ vào tầm mắt, con người đã làm cho chàng phải bao đêm bao ngày mất ăn mất ngủ .

Nàng ngồi đây tiêu tụy trong tà áo mỏng ngọt ngào . Mái tóc rối bồng vương trên đôi má ửng đầy nước mắt, đã tạo cho nàng một vẻ đẹp không bút nào tả nổi, vẻ đẹp xanh xao gầy gò, yếu đuối làm nao

lòng nao dạ .

- Dạ - Vĩnh Kỳ chột hạ giọng dịu dàng - Cháu muốn nói chuyện riêng cùng Phi Yến .

- Xin lỗi - Bà Liên trả lời dứt khoát - Nhưng con tôi đang bị mệt không thể tiếp chuyện .

- Không sao đâu mà - Phi Yến chột ngắt ngang câu chối từ của mẹ, không phải nàng thích chuyện trò với Vĩnh Kỳ, mà vì nàng hiểu được con người của hắn . Nếu không khéo để gây thù chuốc oán càng nguy - Má vào trong nghỉ đi, con cũng cần nói chuyện với anh Kỳ . Đưa mắt nhìn Vĩnh Kỳ một cái không lấy gì làm thiện cảm, bà Liên vắt chiếc khăn lên vai bỏ đi trước khi dặn lại một câu :

- Cẩn thận nhé con !

- Dạ - Phi Yến cúi đầu, lòng rời rã . Có lẽ giờ đây Lê Nhân đã yên lòng lên đèn trên mặt biển .

Không gian như chùng hắt đi trong cái im lặng nặng nề . Vĩnh Kỳ chột nghe tim mình đập mạnh, lần đầu tiên chàng được đối diện với nàng gần như vậy .

Dụi tắt đèn thuốc, Vĩnh Kỳ nhích lại gần nàng hơn chút nữa . Phi Yến vẫn ngồi yên, mắt nhìn mãi về một phương trời vô định .

- Phi Yến ! Phi Yến ! - Giọng Vĩnh Kỳ thoảng qua như làn gió . Lòng nàng vẫn đứng đưng, thân hình bất động . Chàng nắm lấy tay nàng - Yến ơi ! Em có biết là anh yêu em lắm không ?

Nàng từ từ quay lại, không rút tay về, nàng nói đều như chiếc máy vô tư .

- Em biết, nhưng em không thể nào đáp lại tình anh .

- Vì sao ? - Chàng siết chặt tay nàng .

- Vì em đã yêu cậu chủ Lê Nhân giọng nàng vẫn khô khan không xúc cảm - Em không thể nào yêu ai khác được .

- Nhưng em phải biết cậu chủ Lê Nhân đã lấy vợ rồi - Vĩnh Kỳ lắc tay, nàng cuồng nhiệt - Anh ấy không thể cưới em đâu . Khoảng cách quá xa xôi, em đừng hoài vọng .

- Em không hoài vọng - Phi Yến chợt rút tay về - Em sống mãi với bóng hình của Lê Nhân .

- Nhưng em hãy nghe đây ! - Vĩnh Kỳ gằn giọng - Mọi chuyện sẽ chẳng giản đơn như em nghĩ . Ông bà chủ đã biết chuyện này rồi .

- Biết rồi - Đôi mắt nàng mở to sợ hãi - Rồi họ sẽ làm gì em ?

- Lê Nhân vừa đi Nhật sáng nay - Vĩnh Kỳ không trả lời câu nàng hỏi

- Chẳng còn ai để mà em dựa dẫm nữa đâu .

Đôi mi buồn sụp xuống . Phi Yến biết đời mình từ nay hoàn toàn cô độc . Lê Nhân đi rồi, nàng chẳng còn ai để nương tựa từ tinh thần đến vật chất . Vĩnh Kỳ vẫn đều giọng :

- Mà tính của ông bà chủ em đã biết rồi đấy, họ chẳng bao giờ để yên cho kẻ dám quấy rầy hạnh phúc gia đình họ . Dù sao với cuộc đời em vẫn là kẻ cướp giật chồng người . Linh Chi có toàn quyền lôi đầu em ra khỏi căn nhà hạnh phúc này .

Thế em phải làm gì ? - Giọng nàng khẽ run run, Vĩnh Kỳ vuốt nhẹ lên mái tóc dài óng mượt nói thương yêu :

- Vứt tất cả đi về sống với anh . Anh đủ sức lo cho em sống trong nhung lụa vàng son mà .

Né đầu tránh khỏi cái vuốt ve âu yếm của Vĩnh Kỳ, Phi Yến lắc đầu :

- Không, không thể được .

- Tùy em thôi - Vĩnh Kỳ nhún vai, nói lạnh lùng - Đó chẳng qua là hảo ý của anh . Còn nhận lời hay không là do em quyết định . Sau này đừng hối hận .

Nói xong, cànhg bỏ đi nhanh . Ra đến cửa, chàng đột nhiên quay lại :

- Em suy nghĩ kỹ đi nhé . Chỉ còn có ba ngày thôi, anh lúc nào cũng mở rộng vòng tay .

Vĩnh Kỳ đi đã lâu rồi mà Phi Yến vẫn ngồi yên bất động . Đầu óc trống không, nàng lịm dần vào đau đớn . Lê Nhân đã đi rồi, chàng sẽ dần quên nơi đất lạ . Còn nàng, làm sao nàng quên được mỗi tình đầu ngang trái ? Lúc tiễn chàng đi, Phi Yến mỉm cười thầm hỏi sao lúc đó nàng can đảm vậy ? Động lực nào đã ngăn không cho nàng giữ chàng ở lại ? Phải chăng đó chính là lòng tự trọng của một người con gái . Hay là trong tận cùng nỗi đau thương, con người ta vụt trở nên bình tĩnh lạ thường ?

- Phi Yến, em mệt lắm rồi hãy vào phòng an nghỉ .

Một bàn tay lay nhẹ . Phi Yến mở choàng mắt dậy, lòng chột bình yên khi nhận ra người mới đến .

- Anh Vĩnh Lâm ơi, em khổ quá !

Từng giọt nước mắt của nàng thấm qua vai áo, rơi xuống ngực chàng lạnh buốt . Đưa tay lau nhẹ những giọt lệ long lanh, Vĩnh Lâm không biết làm sao chia sẻ cùng nàng nỗi khổ tận cùng này . Bởi cũng giống như nàng, chàng là nạn nhân của cuộc tình buồn . Lúc này, nép mình trong cánh cửa, nghe lời anh vang lên hăm dọa, Vĩnh Lâm đã phải

rùng mình kinh sợ nhiều lần . Hỡi đôi bạn trẻ, ngất ngây trong men nồng tình ái, các người đã quên tính đến hậu quả việc mình làm . Giông tố sẽ nổi lên trên đầu con chim yến nhỏ . Lê Nhân đã đi rồi, một mình chàng làm sao đủ sức để chở che ? Khi chính chàng, cũng đang là một nạn nhân khốn khổ . Ngoài sân mặt trời bắt đầu le lói đặng đặng, báo hiệu một ngày nắng tốt . Sao lòng Vĩnh Lân như run sợ . Bên tai chàng dường như đagn có tiếng sấm rền vang . Con giông nào đang tiến đến gần ?

Quả không sai, chỉ một ngày sau khi trời bỗng dưng đổi thay đột ngột . Trời đang nắng gắt chợt chuyển mưa to . Cả bầu trời trong xanh, phút chốc đổi màu xám xịt, lòng đã nát tan trời còn nở cho sét giăng búa lưỡi xé tan thành muôn mảnh .

Ngồi dựa bên khung cửa sổ, Phi Yến lặng nhìn làn mưa đan chéo vào nhau, lòng bỗng dưng cồn cào, bứt rứt . Bên trong tiếng mẹ già khúc khắc từng cơn, lại gợi vào lòng nàng bao lo lắng .

Trở trời kéo theo luôn căn bệnh của mẹ già trở nặng, số tiền ít ỏi dành dụm được đã xài hết từ lâu . Không có Lê Nhân, mẹ con nàng chẳng còn biết nương tựa vào đâu nữa .

Thế là đã hơn một tuần nàng và Lê Nhân xa vắng . Không có chàng căn nhà này hiu quạnh hẳn đi . Chao ôi ! Sao mà nàng thèm nghe giọng cười của chàng đến thế . Nàng cứ nhớ mãi mỗi buổi chiều về, Lê Nhân len lén leo rào, bất thành linh từ trên cao nhảy xuống, vụt ôm cứng lấy nàng cười vang . Bao giờ, bao giờ em lại được nằm giữa vòng tay ấm áp của anh .

Giờ đây, nơi đất nước hoa anh đào xinh đẹp đó, chắc hẳn rằng anh

cũng từng đêm khắc khoải nhớ về em, và có lẽ giờ đây, một mình trong căn phòng trống, thừ người bên trang nhật ký, anh gửi hồn theo gió ghé thăm em .

Trời hỡi ! Sao lại như thế này được chứ ? Sao hai kẻ yêu nhau chẳng được lấy nhau . Ai đã tạo oan khiến cay đắng ? Phải quên nhau đi, Lê Nhân đã bảo nàng như vậy ? Nàng phải có chồng, phải sống, phải lo cho mẹ . Nhưng nàng còn có thể yêu ai, khi toàn bộ thân xác lẫn linh hồn đã trao cho chàng vĩnh viễn ? Vĩnh Lân ư ? Trước mắt nàng như hiện ra bóng chàng kẻ toán đẹp trai, với nụ cười rạng rỡ, tấm lòng nhân hậu, chàng đã làm bao con tim chết mê chết mệt, vậy mà nàng lại không thể yêu chàng, dù chàng có hơn gấp vạn lần chàng trai khác .

Tiếp đó là Vĩnh Kỳ lúc nào hẵn cũng như ám ảnh nàng bằng đôi mắt điên cuồng rực lửa yêu đương . Phi Yến biết rằng, đời nàng sẽ được yên lành, êm ấm nếu như nàng chấp nhận làm vợ Vĩnh Kỳ, sẽ không một trở lực nào làm hại được nàng .

Vĩnh Kỳ đã nói và nhất định sẽ làm, không bao giờ hẵn hù suông . Thế nhưng, bao giờ hẵn ra tay, một tuần dài im lặng, như để thử thần kinh . Ông bà chủ, Linh Chi Ôi, sao mà phút giây này nàng cô độc quá .

- Phi Yến ơi, mở cửa, mở cửa .

Văng vẳng trong tiếng mưa tầm tã, chuông cửa reo vang hòa lẫn tiếng của ai gọi tên nàng xa lạ mơ hồ . Ai mà lại có thể tìm nàng vào giữa đêm mưa gió ? Lê Nhân chẳng ? Không đâu . Trái tim mách bảo với nàng không phải . Vậy thì ai ? Trống tim đập rộn ràng lo sợ . Thu

hết nghị lực, nàng đứng lên tìm chiếc áo mưa .

- Anh Vĩnh Lân ư ? Phi Yến kêu to hốt hoảng khi cánh cửa vừa bật mở . Trước mặt nàng, Vĩnh Lân ướm sủng như một con ma không giày dép .

- Phải ! - Chàng đưa tay vuốt nước mưa đầm đìa trên mặt, nói nhanh

- Em cho anh vào nhà chứ ?

- Vâng - Phi Yến đáp hoang mang - Nhưng có chuyện gì cấp bách ?

Thả người ngồi phịch luôn xuống ghế, đón chiếc khăn từ tay Phi Yến, chàng thở hắt ra .

- Tin dữ rồi .

- Tin dữ ! - Phi Yến đưa tay chặn ngực - Ông bà chủ sẽ đến đây ?

- Không .

- Thế thì tin gì ? - Nàng sốt ruột .

Vĩnh Lân chột ngằn ngừ :

- Nhưng Yến phải hứa với anh . Dù là tin gì, em cũng phải thật là bình tĩnh .

- Vâng, em hứa - Nàng nói mà chưa hiểu mình nói cái gì - Anh nói đi .

Vĩnh Lân buông từng tiếng :

- Theo tin của hải thuyền, ngày hôm qua chiếc tàu 20A 0462 đã bị cơn bão cuốn đi mất tích .

- Bị cuốn đi mất tích ? - Phi Yến vẫn chưa hiểu Vĩnh Lân muốn nói gì ? Thế thì sao ?

Chàng nhích lại ngồi gần nàng hơn chút nữa .

- Em vẫn chưa đoán được gì ư ? Đó là chiếc tàu đã chở Lê Nhân !

- Chờ Lê Nhân ! - Đôi mắt nàng trợn ngược, không để cho nàng kịp bình tĩnh, Vĩnh Lân nói tiếp - Và mới vừa rồi đây, tin khẩn cấp đã báo về là chiếc tàu kia đã va phải đá ngầm chìm mất xác . Lê Nhân đã chết rồi, em hiểu chưa ?

- Chết ? Lê Nhân chết ? - Phi Yến lẩm bẩm như cái máy rồi chợt ngoẻo đầu ra sau bất tỉnh .

- Phi Yến ! Vĩnh Lân kịp thời đỡ lấy người nàng . Cùng lúc cánh cửa phòng ngoài vừa bật mở . Ông bà chủ hung hăng cùng Vĩnh Kỳ hăm hở bước vào . Trông thấy Vĩnh Lân, đoàn người chững lại .

Thật lâu, Vĩnh Kỳ gằn giọng :

- Vậy thì rõ rồi, phen này thì mày đừng chối nhé .

Vĩnh Lân bối rối cúi nhìn Phi Yến :

- Em không

- Không cái gì - Vĩnh Kỳ nạt lớn - Ôm ấp nhau trong vòng tay như vậy, mà còn chối à ? Đồ mèo mả gà đồng .

Tiếng hét của Vĩnh Kỳ đã giúp cho Phi Yến giật mình choàng tỉnh .

Vừa nhìn thấy tất cả mọi người, nàng lại oà lên nước nỡ, gục xuống vai áo Vĩnh Lân .

- Đó, ông thấy rõ chưa ? - Tiếng bà chủ vang lên chua chát - Giờ thì trắng mắt ra, lúc nào mở miệng ra cũng là tình yêu chân thật, tình yêu cao thượng .

Sực nhớ ra mình đang nằm trong vòng tay của Vĩnh Lân, Phi Yến bật nhanh người dậy :

- Dạ thưa, ông bà chủ hiểu lầm rồi . Vĩnh Lân là bạn .

- Bạn gì thì thầy kệ mày - Bà chủ chợt nạt ngang - Ăn nhằm gì đến

tôi mà nói . Mà tôi đến đây chỉ để hỏi mấy người, con trai tôi chết rồi, mấy người tính sao đây ?

Lê Nhân đã chết rồi . Bây giờ Phi Yến mới nhớ ra nguyên nhân ngất xỉu của nàng . Ôi điều đó sao thật là khủng khiếp ! Không, không bao giờ nàng dám tin đâu .

- Ê, sao tao hỏi mà mày không trả lời hả con kia ? - Bà Vạn Lợi bước lên nắm tóc nàng giật mạnh - Mày khóc trù thêm cho tao chết nữa, mày mới hài lòng hả ?

Đưa tay lên đầu, chỗ vừa bị bà ghì cho đau điếng, Phi Yến lạ lùng tự hỏi sao bà chủ lại chẳng có chút gì đau khổ trước tin con ?

- Mày nhìn gì tao hả ? - Bà xỉ mạnh tay làm nàng té nhào xuống ghế

- Đồ sát phu sát phụ, hại cha hại mẹ mày chưa đủ sao mà theo hại con tao . Đứa con ngọc con ngà mà tao yêu hơn tất cả - Bây giờ mới sụt sùi cho những giọt nước mắt rơi ra .

Lồm cồm chống tay ngồi dậy, Phi Yến nghe lòng cay đắng xót xa .

Thường ngày, nàng chẳng bao giờ cho phép ai si nhục đến một câu, dù nghèo nàng vẫn là một con người đầy lòng tự trọng . Nhưng hôm nay, trước mọi lời nhục mạ của bà ta, nàng sẵn sàng chấp nhận và thứ tha tất cả . Bởi còn nỗi đau nào đau hơn người mẹ mất con .

- Thưa bà - Phi Yến nắm tay bà an ủi - Xin bà bớt thương đau, nghe con nói .

- Dang ra - Bà Lợi hất mạnh tay - Mày có yêu thương gì con tao mà xót ? Con tao, tao đứt ruột đẻ đau, tao thương nó hơn châu ngọc trên đời, vậy mà mày nở lòng hành hạ nó, làm nó mất ăn mất ngủ vì mày . Đi máy bay sung sướng không đi, nghe lời mày xúi giục, đi tàu

cho ra nông nổi .

- Dạ thưa bà, con không bao giờ xui anh ấy .

- Thôi, không xúi ? - Bà nghiêng răng day nghiêng - Tao hiểu lòng của mấy con đào lắm rồi . Đừng có mà bẻm mép . Chớ không phải mà xui nó đi tàu cho rẻ, để tiền cho mà chưng diện phấn son, để mua nhà lầu cho mà hả ?

- Cháu không

- Mà im đi - Bà vụt đứng lên xía xói - Mà toan nói với tao là mà không phải là kẻ ham tiền, là mà yêu con tao bằng mối tình thật sự đấy ư ?

- Thưa bà, vâng - Cố nén nhục, nàng cắn môi ngưng tiếng khóc - Thực tình thì cháu yêu anh Nhân thật dạ .

- Thật dạ - Bà cười khan - Yêu con tao sao mà không giữ nó lại bên mà ? Có đời thưở nào ai yêu nhau lại muốn xa nhau ? Tao hỏi mà, tại sao mà để cho con tao đi Nhật hả ? Tại sao mà không giữ nó ở lại đây ?

Hàm răng cắn nhẹ bờ môi, hạt nước mắt rơi nhanh xuống áo .

- Vì anh Nhân muốn vậy - Anh ra đi là để tìm quên .

- Tìm quên ? Hừ ! - Bà lại nắm áo chồng kéo đến trước mặt nàng - Ông nghe nó nói chưa ? Liệu ông có tin được lời nó nói không vậy hả ? Ê, con kia !

Bà chột buông ông nhảy đến bên nàng, nắm áo lôi dậy :

- Chớ không phải mà thấy bấy nhiêu đấy là quá đủ đầy cho cuộc sống của mẹ con mà, mà tổng thẳng con tao đi, để mà hú hí với hết thẳng này rồi thẳng khác hả ?

- Thưa bà - Phi Yến ngẩng đầu lên - Bà không được phép xúc phạm tôi . Tôi không phải là hạng người như vậy .

- Vậy chứ thẳng nào đây ? - Bà Lộc lại lôi cổ Vĩnh Lân ra - Tang chứng rành rành ra đó mà còn chối hả ?

- Thưa bác - Vĩnh Lân lên tiếng rụt rè - Lúc nãy cháu chỉ đỡ cho Phi Yến khỏi té thôi, cô ấy xỉu vì hay tin Lê Nhân mất .

- Yêu thương quá hả ! Cảm ơn ghen .

Bà chanh chua :

- Nhưng tôi cũng báo cho cô biết, cô không có tư cách gì để ở trong nhà con tôi cả . Kỳ hẹn cho cô hai mươi bốn tiếng đồng hồ phải rời khỏi nơi này lập tức .

- Thưa bác - Vĩnh Lân áy náy . Nhưng đây là nhà của Phi Yến mà .

- Nói láo ! - Bà xòe ra một xấp chứng từ - Tất cả mọi thứ trong nhà này đều do Lê Nhân đứng tên cả . Tôi có đầy đủ giấy tờ . Đừng có mà lộn xộn . Tôi chưa đánh cho vỡ mặt ra là may mắn lắm rồi . Đi về ông !

Nói xong bà nắm tay ông Vạn Lộc kéo đi . Ông quay lại ngần ngừ muốn nói một câu gì, nhưng đã bị bà lôi đi tuốt .

- Sao, Phi Yến ! Có suy nghĩ kỹ rồi chứ ? Chỉ còn có hăm bốn tiếng để quyết định thôi .

- Anh ! - Vĩnh Lân trợn mắt - Thì ra anh cũng vào hòa với ông bà chủ, đẩy người ta vào bước đường cùng ?

- Mà im đi ! - Vĩnh Kỳ quắc mắt nhìn em - Đừng có mà bép xép .

- Nhưng tôi không cho anh lợi dụng thời cơ áp bức Phi Yến như vậy .
Câm miệng ! - Cùng với tiếng hét, một cái tát nẩy lửa bay vèo vào

mặt Vĩnh Lân - Tao muốn làm gì tùy thích .

- Nhưng anh sẽ chẳng bao giờ thành công .

- Vĩnh Lân ôm mặt cương quyết . Tôi thề là sẽ bảo vệ Phi Yến đến cùng .

- Tùy mày ! - Vĩnh Kỳ nhún vai - Còn bây giờ, theo tao về nhà .

- Tôi không về ! - Vĩnh Lân thoát ra khỏi bàn tay như hai gọng kim cứng của anh - Tôi lớn rồi, không phải trẻ con .

- Tao bảo mày về - Vĩnh Kỳ lôi ra cửa .

- Tôi không về - Vĩnh Lân vùng vẫy, nhưng vẫn không làm sao thoát khỏi sức mạnh của Vĩnh Kỳ cùng hai gã tay sai . Càng lúc, càng lúc tiếng kêu của chàng tắt nghẹn dần .

Mệt mỏi, rã rời, Phi Yến ngã gục đầu nằm dài trên mặt đất . Bà Liên bước ra đến đỡ con ngồi dậy, mặt bà đầm đìa nước mắt .

- Má ơi, anh Lê Nhân đã chết rồi .

- Má biết - Bà Liên vuốt tóc cho con mà lòng chết lặng, từ nãy nép mình sau bức vách, bà đã nghe tất cả - Chẳng qua là do duyên số thôi con .

- Không - Phi Yến lắc đầu nức nở - Tại con thôi, nếu không yêu con, anh Nhân đâu phải chết đốn đau . Không có con, anh đã sống ấm êm hạnh phúc với Linh Chi rồi .

Bà Liên thở ra không cãi lại, dù rằng bà biết con đã nói sai, không ai là người có lỗi, có chăng là do nơi thành kiến lâu đời, do cái câu môn đăng hộ đối .

- Mình phải đi thôi má à - Phi Yến đột nhiên ngẩng đầu dậy, nói nhanh .

Bà Liên ngơ ngác :

- Đi, nhưng đi đâu bây giờ hả ?

- Con cũng không biết - Phi Yến gục đầu lên vai mẹ - Con chỉ biết là mẹ con mình phải rời khỏi nơi này thật nhanh . Nếu không muốn bị xua đuổi như những con chó ghẻ .

Nhìn con thật lâu, nén cơn phẫn hận, bà thở ra .

- Con đợi mẹ vào dọn đồ .

- Không - Phi Yến lại lắc đầu - Con không muốn bị coi thường, mẹ con mình sẽ ra đi cùng với hai bàn tay trắng như ngày mình đến .

- Nhưng con mệt thế này, mẹ con mình lại chẳng còn bà con thân thích . Sống làm sao ?

Bà Liên lo lắng .

Phi Yến mỉm nụ cười nhẹ trong nước mắt :

- Ta còn đôi tay mà . Chuyện đói nghèo không đáng sợ .

- Vậy thì mẹ con mình đi nhé - Bà Liên đỡ Phi Yến đứng lên .

Ánh trăng đêm vắng vặc soi vàng trên cành lá . Thấp thoáng giữa con đường đêm vắng lặng, hai chiếc bóng cô đơn chầm chậm bước đi giữa muôn lời thì thầm của gió, mỗi lúc một xa dần .

Đêm lặng trôi trong tiếng thở dài muôn thuở . Bóng trăng chênh chếch nhô cao khỏi tàn cây . Vĩnh Lân hối hả bước nhanh về ngôi biệt thự, chợt giật bản mình lên khi thấy chùm chìa khóa treo hững hờ bên khung cửa .

Phi Yến đã đi rồi . Chàng đưa mắt nhìn lên bầu trời cao rộng . Tiếng lòng rơi ra thành tiếng nấc nghẹn ngào .

Chim yến đã bay cao, chỉ còn lại đám mây trắng vờ phiêu lãng .

Quyển nhật ký hết đã lâu mà Thơ Thơ cứ ngồi yên bất động, từng giọt lệ ghen ngào khóc thương cho từng số phận cứ tuôn dài trên đôi má cô gái nổi tiếng gan lì .

Dẫu biết đây chỉ là sản phẩm do trí tưởng tượng của bà Băng Châu vẽ ra, nàng vẫn không làm sao ngăn nổi tim lòng bật khóc . Ngang trái quá !

Sao quyển nhật ký lại kết thúc đúng vào lúc này ? Thơ Thơ cúi nhìn quyển sổ úa màu theo năm tháng, thở dài tiết nuôi . Không biết rồi đây, những số phận đau thương đó sẽ ra sao ? Lòng nàng chợt cầu mong cho Vĩnh Lân tìm ra Phi Yến, cho họ được kết thành đôi, cho cuộc đời bớt khổ .

Nhưng đây chỉ là truyện thôi mà, nàng bỗng bật cười chê mình lẫn thẩn, song đầu vẫn nặng như đổ chì, nàng không tin đây là chuyện hoàn toàn hư cấu . Song nếu quả như đây là sự thật thì đúng là nàng đã bị rơi vào mớ bòng bong . Vụ án bà Băng Châu tưởng đã tìm ra đầu mối, phúc chốc lại biến mất tăm . Bao nhiêu nghi vấn ban đầu tan biến cả . Vì Lê Nhân trong cốt truyện không thể nào là cha được . Cha còn sống kia mà trong khi nhân vật đã chết rồi .

Chuyện này muốn sáng tỏ, chỉ còn một cách tìm hỏi bà Băng Châu . Chống tay ngồi dậy, quệt dòng nước mắt còn đọng lưng chừng trên má, Thơ Thơ với tay xé toạc bức thư toan gửi cho cha . Cha chẳng biết tí gì trong chuyện này, thôi hãy để cho cha an tâm chăm sóc ông bà nội . Còn bây giờ nàng đến thăm nạn nhân và là thủ phạm chính của vụ án đây .

CÒN không quá một tuần là đến ngày tòa xử . Bà Băng Châu dậy cây

viết lại, ngược mắt nhìn lên bầu trời qua ô cửa nhà tù thăm khao khát đến cuộc sống tự do .

Nhưng giờ đây, Băng Châu biết mình đã bỏ ra hai mươi mấy năm dài vô nghĩa . Tất cả nỗi đợi chờ rồi đây sẽ đền trả lại cho bà một chuỗi ngày dài sống giữa bốn bức tường đen .

Án chung thân hay bao nhiêu năm tù tội đều không làm cho bà khiếp sợ từ giã một kiếp tù này để bước vào kiếp tù khác có gì là mới mẻ . Có tiếc nuối chăng là tiếc nuối chuỗi ngày vô sự đã trôi qua, cho nỗi khắc khoải chờ mong không bao giờ tìm thấy được .

ở phiên tòa thứ ba này, bà Băng Châu biết rằng người ta sẽ chẳng còn kiên nhẫn để tâm đến nỗi oan ức của một người đàn bà khốn khổ, bao chứng cứ rành rành ra đó, có thương hại bà bao nhiêu họ cũng chỉ cho bà một cái tặc lưỡi xót xa rồi tuyên án .

Dù bị ức oán, bà cũng sẽ không bao giờ oán trách hay thù ghét pháp luật . Họ đã làm hết khả năng, đã dời vụ án đến ba lần . Chỉ tại bà cố tình giấu kín . Chỉ cần một lời nói của bà thôi, phải, chỉ cần một lời thôi là trắng đen sẽ phơi bày tất cả . Vậy mà bà lại lặng câm .

Phút giây này, bà còn sợ cái gì nữa chứ ? Lời hăm dọa nào có giá trị với một người đã không xem cái chết là gì . Thế mà bà vẫn sợ . Sự hậu quả khôn lường sẽ đến với một người . Một người mà đến tận bây giờ bà vẫn chưa biết mặt, vẫn không biết người ấy là gái hay trai, gần hay xa nữa . Chỉ biết rằng bà yêu người đó hơn tất cả mọi thứ trên đời kể cả mạng sống này .

Sao lại như thế nhỉ ? Bà Băng Châu thoáng mỉm cười, bao nhiêu luật sư đã vì bà khổ tâm lặn lội . Tất cả đều sai hướng, chỉ trừ cô gái nhỏ

Vũ Thơ Thơ .

Nhớ đến Thơ Thơ, lòng bà Bằng Châu như ấm lại . Không phải thái độ dịu dàng, hòa nhã của nàng, mà một cái gì đó không thể nào giải thích được đã khiến bà cảm thấy gần gũi, tin yêu cô gái ấy vô cùng . Nàng đã đi đúng hướng, chỉ cần một sự giúp đỡ nhỏ nhoi của bà nữa thôi, nàng sẽ đưa vụ án này ra ánh sáng . Bao lần rồi bà muốn nói thật tất cả cùng nàng, không phải để đưa cả ra ánh sáng mà muốn được nàng thông cảm, chia sẻ nỗi đớn đau rồi lại ngại ngùng không dám . Bởi vì đôi mắt sáng ngời niềm hy vọng ngây thơ kia đã làm bà lo sợ . Đôi mắt đó, bà nhớ mình đã gặp đâu đó một lần trong cuộc đời mình . Đôi mắt dám làm tất cả .

- Thơ Thơ ơi ! Cô sẽ thất bại - Bà Bằng Châu thì thầm - Vì tôi sẽ chẳng bao giờ cho cô biết cả . Cô đừng giận tôi nhé Thơ Thơ .

Một nỗi nhớ như cồn cào bỗng dưng chợt đến . Bằng Châu chợt thêm được nghe giọng nói trong như ngọc của cô luật sư trẻ tuổi . Ôi, Thơ Thơ ! Giá như mà cuộc đời ta, ta có được một đứa con giống như cô, ta sẽ không trông mong gì cả .

Và lạ lùng chưa, như trong một câu chuyện thần tiên, Phật trời thường thương những người ngay mắt cạn . Cánh cửa xà lim bật mở, Vũ Thơ Thơ hiện ra trước mắt người đàn bà đau khổ, mắt vẫn chưa khô dòng lệ xót thương chuyện tình buồn .

- Thơ Thơ ! Con Trong cơn xúc động, nghẹn ngào, bà Bằng Châu đã thốt ra tiếng con bằng cả trái tim rung động . Tiếng con ngọt ngào mà suốt cuộc đời bà chưa được gọi bao giờ .

Phần Thơ Thơ, nàng như nghe tiếng sét khi nghe giọng bà tha thiết

gọi con . Như một luồng điện chạy tràn trong cơ thể, nàng đứng ngẩn người bên khung cửa . Có lẽ trong đời nàng, chưa được nghe tiếng con nào âu yếm thế, tiếng con như tắt nghẽn, phần uất cuộn tràn, chất chứa bao niềm thương nhớ . Ngay cả mẹ Linh Chi cũng chưa một lần nào làm cho nàng xúc động bằng .

- Dạ, không sao đâu bác - Thơ Thơ cũng lau nhanh giọt lệ - Cháu đến thăm bác lần cuối trước ngày ra tòa . Sức khỏe của bác ra sao ?

- Cảm ơn cô, tôi vẫn khỏe - Bà cúi đầu nói để ghìim nỗi ham muốn được ôm ghì cô gái ấy vào lòng .

- Bác à ! - Như hiểu lòng người đàn bà bất hạnh, Thơ Thơ đặt chiếc cằm lên vai bà nói yêu thương - Sao kết thúc câu chuyện của bác buồn thảm như vậy ?

- Kết thúc nào ? - Bà Bằng Châu giật nảy mình, ngỡ nàng biết hết tam sự của mình .

- Chuyện chàng Lê Nhân và nàng Phi Yến đó - Thơ Thơ trả lời buồn và chột thờ ra chua chát .

- Nếu là cháu, cháu sẽ cho kết thúc ra sao ?

Đôi mắt Thơ Thơ mơ mộng, rưng rưng .

- Cháu không biết, nhưng có lẽ cháu sẽ không để cho Lê Nhân chết . Cháu muốn cậu chủ phải cùng Phi Yến hạnh phúc thôi .

Bà Bằng Châu cười buồn bã :

- Thế còn Linh Chi, cháu định để nhân vật đó ở đâu ?

Ờ nhỉ ? Còn Linh Chi nữa . Để ở đâu ? Thơ Thơ không biết, hình như nàng chỉ có cảm tình với mỗi Phi Yến và Lê Nhân .

- Cháu cháu không biết nhưng sao bác không cho Vĩnh

Lân lấy Phi Yến đi ?

Bà Bằng Châu đặt tay lên tóc Thơ Thơ thương hại :

- Cháu nhìn đời đơn giản quá . Nếu cuộc đời dễ dàng như mọi ý đồ của ta sắp xếp, cuộc đời không còn là đời nữa . Con người ta chỉ biết yêu thương, không oán ghét . Đó là ước mơ, là cõi vĩnh hằng . Cháu quên Vĩnh Kỳ rồi ư ? Liệu rồi anh ta có đồng ý cho Vĩnh Lâm yêu Phi Yến ? Và Cháu cũng biết rồi, lòng Phi Yến chỉ có Lê Nhân .

Thơ Thơ ngẩng dậy hỏi vô tư :

- Thế rồi kết thúc sẽ ra sao ?
- Sẽ ra sao ? - Đôi mắt bà ứa lệ - Cháu sẽ chẳng bao giờ biết được .
Cái kết thúc này vĩnh viễn chôn chặt giữa lòng ta .
- Sao bác không kể cho cháu nghe đi .

Thơ Thơ nhõng nhẽo, bà Châu cố cứng lòng :

- Không được đâu cháu à .
- Vâng - Thơ Thơ chớp mắt - Cháu thật là có lỗi với bác . Xin bác hãy tha lỗi cho cháu .
- Cháu có lỗi gì đâu ? - Bà Châu ngơ ngác .

Thơ Thơ nhìn bà cay đắng :

- Cháu đã không giúp được cho bác .

Bà Châu cười dễ dãi :

- Chẳng phải lỗi cháu và cũng chẳng phải lỗi của ai cả . Đó chẳng qua là do nơi mệnh số . Bác chỉ có mơ ước một điều .
- Bác cứ nói - Thơ Thơ ngẩng lên chờ đợi .
- Sau này thỉnh thoảng cháu hãy ghé thăm bác .
- Ôi, bác ! Thơ Thơ vụt ôm cứng bà Châu òa khóc . Từng giọt nước

mắt chân thành thắm qua vai, bà Châu chợt nghe lòng hân hoan vui sướng . Bao khổ đau, trong phút chốc đã nhờ lệ của nàng rửa sạch . Lòng đầy hưng phấn, khoác chiếc áo gió trên vai, Thiếu Kỳ sai bước trên chiếc cầu thang bằng đá mài bóng nhoáng, mồm huyết sáo một bài tình ca của Pháp .

- Thăng ôn hoàng trời đánh, mây đi đâu suốt đêm hôm qua ? Ăn nhậu còn chưa đã hay sao ?

Cơn say như dút hần, Thiếu Kỳ giật mình nhướng mắt . Giọng của ai quen quá, hết như giọng của cha .

- À, chú Vĩnh Lân . Chú lấy quyền gì mà mắng tôi nhiều thế ?

- À - Vĩnh Lân đưa tay ra xoa cằm bối rối . Thiếu Kỳ chợt nhận ra động tác ấy rất quen, nhưng chưa kịp nhớ của ai đã bị Vĩnh Lân mắng tiếp - Quyền làm chủ của mày không được hả thăng mất dạy ? Mày phải trả lời tao . Hôm qua thăng nào lấy trong két sắt tao mười triệu ?

- Tưởng chuyện gì ! - Thiếu Kỳ tựa lưng vào thành cầu thang cười thoải mái - Chẳng thăng nào mà là tôi lấy đấy .

- Thăng khốn nạn ! - Vĩnh Lân gầm to - Mày dám trả lời tao bằng cái giọng điệu ấy à ? Lại còn dám đem nguyên cái thân thể nồng nặc mùi rượu bia đến trước mặt tao .

- Việc quái gì mà tôi không làm ? - Thiếu Kỳ phì một hơi thuốc nghênh ngang - Chú nên nhớ, trong cái gia tài này có phần của ba tôi nữa đấy .

- Câm mồm ! - Cùng với tiếng hét là một cái tát tai nảy lửa . Không phòng bị Thiếu Kỳ lãnh nguyên cái sức mạnh tám mươi ký vào giữa

mặt . Điều thuốc bay vèo xuống đất . Diên tiết ! Thiếu Kỳ găm lên như hổ, vung tay chụp mạnh ngực Vĩnh Lân ghì chặt . Đồng thời tay kia đưa thẳng một chỗ vào hàm hạ .

Bộp !

Vĩnh Lân lão đảo té nhào xuống bậc cầu thang . Thiếu Kỳ đưa tay quẹt máu mũi cười gằn :

- Đừng có tưởng bở - Đang nói, mặt của chàng bỗng tái xanh, mắt nhìn chăm chăm xuống vuông ngực của Vĩnh Lân .
- Dễ bỏ thì sao hả thằng mất dạy ? - Qua một phút bất ngờ, Vĩnh Lân đã kịp thời trỗi dậy phản công, hai cái tát như trời giáng, lại phủ xuống mặt Thiếu Kỳ . Nhưng lạ lùng thay, lần này, chàng như không còn một chút gì ý thức phản công, cứ đứng ngây người như phỗng đá . Thất thần !
- Mà làm cái trò gì vậy ? - Vĩnh Lân lay mạnh áo Thiếu Kỳ, chàng vẫn lăm bằm như mơ ngủ .
- Thì ra là như vậy . Có thể mà mình chẳng nghĩ ra . Ngốc thật !
- Mà lăm bằm cái gì đó ? - Vĩnh Lân lại đưa tay lên .
- Chẳng có gì đâu - Thiếu Kỳ nhẹ gỡ tay chú ra khỏi áo mình, quay lưng bước xuống cầu thang . Vĩnh Lân đuổi theo .
- Khoan, mà dừng lại cho tao hỏi đã . Suốt đêm hôm qua mà ở đâu ?

Thiếu Kỳ nhún vai không đáp, chân vẫn bước đều xuống cầu thang, Vĩnh Lân lặp lại câu hỏi, giọng kiên nhẫn :

- Tao hỏi mà, đêm qua mà ở đâu ?
- ở chỗ con Thúy bụi - Chàng trả lời bức dọc .

Vĩnh Lân tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Sao lại là con Thúy bụi ? Còn con bé Thơ Thơ, tao bảo mày theo dõi thì sao ?

- Chẳng sao cả .

Đã về đến phòng mình, Thiếu Kỳ mở cửa bước vào rồi đóng sập lại ngay trước cặp mắt như lạnh lùng, như soi mói của Vĩnh Lân .

Quảng chiếc áo gió xuống ghế salon, để nguyên cả quần áo, giày, Thiếu Kỳ ngả nhào người trên chiếc giường trải drap trắng muốt duỗi thẳng hai tay, mắt đăm đăm nhìn lên đèn ngủ nhiều màu .

Đôi mắt như dúi lại sau một đêm dài trác táng, nhưng không hiểu sao đầu óc cứ tỉnh bừng, cứ như không phải chàng đã ních luôn một lúc gần một thùng Heineken vậy .

Mà đã không say thì phải tỉnh . Song tỉnh vào giữa lúc này là điều Thiếu Kỳ không muốn một chút nào . Bởi vì, cứ mỗi lúc để đầu óc trống không là bóng hình Vũ Thơ Thơ lại hiện lên ngạo nghễ .

Trương Thiếu Kỳ này mà lại phải bận tâm về một con nhãi ranh à ? Chuyện làm sao có được . Ai mà không biết Thiếu Kỳ hào hoa phong nhã, chỉ biết đi chinh phục chớ chưa bao giờ bị người ta chinh phục . Thế mà con bé Vũ Thơ Thơ ngổ ngáo kia dám phá tan kỷ lục, ngang nhiên thách thức chàng leo cây một cách đau đớn . Thiếu Kỳ vẫn nhớ cảm giác hụt hẫng của mình khi nhìn thấy gã thám tử Bằng Phi chở Thơ Thơ chạy vút qua mũi của chàng bằng chiếc Dream II .

Khốn kiếp ! Thiếu Kỳ quảng nguyên cả điều thuốc xuống chân, phóng vèo lên chiếc mô tô đuổi nhanh theo họ . Khốn kiếp ! Nàng dám cho chàng đứng chơi dưới gốc me để cùng hân nhớn như dự

sinh nhật một người bạn gái .

Rõ ràng là nàng thân hẳn hơn thân với chàng . Bỏ cả giấy tờ để đi chơi, thế có phải là chuyện vừa đâu . Cái thằng chết tiệt, từ trên trời rơi xuống, khi không lại hưởng phần hơn . Cô gái ấy là của chàng xí phần trước kia mà .

Nhớ lại cảnh gặp Thơ Thơ lần đầu trong văn phòng tòa án . Thiếu Kỳ không nén nổi lòng bật lên cười . Lý thú ghê . Trong cuộc đời chàng trai nhiều kinh nghiệm, Thiếu Kỳ đã có biết bao cuộc gặp gỡ bất ngờ ngẫu nhiên lại gây nhiều ấn tượng sâu xa như thế .

Hôm ấy, chàng đến tòa án theo trát đòi để trao đổi lại vài vấn đề còn chưa sáng tỏ, đang đợi dài râu buồn ngủ thì có nàng đến . Ôi, buồn cười thật, chỉ đùa mấy câu thôi là nàng đã tin rồi, trông vẻ mặt cô ngêch ra, lúc ấy sao mà ngây thơ tội nghiệp .

Tưởng đâu đã nắm chắc em trong tay như bao em khác, ai ngờ đâu, trong phút chốc em trở thành đối thủ trong vụ án lạ lùng này . Bỗng phận là con, anh phải đứng về phía của cha mẹ .

Nhắc đến cha, gương mặt Thiếu Kỳ lại vụt sa sầm . Có lẽ chàng đã lờ mờ đoán được ít nhiều rồi đấy . Nhưng nếu đó là sự thật thì đúng là quá hãi hùng .

Cộc cộc cộc

Tiếng gõ cửa lại vang lên đúng lúc, Thiếu Kỳ lười biếng gác tréo hai chân lên nhau toan nghĩ tiếp, nhưng không hiểu sao chàng bỗng đứng trối dậy bước ra mở cửa .

- Chú còn muốn kiếm chuyện gì nữa hả ?

Đôi mắt Thiếu Kỳ ngầu lên hung bạo, giọng của chàng khàn đặc như

người bị cảm nặng, rồi không hiểu sao chàng lại đột nhiên rùng mình hai cái .

- Tao không vào được hay sao ? - Vĩnh Lân hất mạnh tay Thiếu Kỳ bước hẳn vào phòng . Ngồi xuống ghế, ông nhìn Thiếu Kỳ chăm chú :

- Mà phải cho tao biết lý do tại sao mà bỏ cuộc giữa chừng theo dõi con Vũ Thơ Thơ cho tao nữa .

Thả một hơi thuốc, vẫn uqay lưng về phía Vĩnh Lân, Thiếu Kỳ đáp thành nhiên :

- Vì tôi không thích nữa .

- Nhưng tao bắt mà phải thích - Bàn tay của Vĩnh Lân chụp mạnh xuống vai của Thiếu Kỳ, tự nhiên chàng cảm thấy toàn thân chấn động như có điện, bên tai giọng của Vĩnh Lân như sấm rền .

- Bằng mọi cách mà phải giúp tao . Bây giờ thì mày đã biết vì sao mà phải giúp tao rồi chứ ?

Thiếu Kỳ vùng mạnh tay thoát khỏi vòng kìm tỏa của chú, đáp lạnh lùng :

- Tôi chẳng biết vì sao cả .

- Nói láo ! - Vĩnh Lân gằn giọng sát tai Thiếu Kỳ - Ánh mắt của mày lúc này, tao đã biết mày nghĩ những gì rồi . Mày phải giúp tao . Đó là bổn phận của mày .

Nói xong, Vĩnh Lân buông tay bước nhanh ra cửa . Ngay người ra như phỗng đá nhìn theo Thiếu Kỳ chợt hét to một tiếng như sư tử bị thương . Không biết phải làm gì, chàng cởi phăng đôi giày đen dưới chân, thẳng tay ném mạnh vào chùm đèn ngủ bằng pha lê ở sát góc

tường .

Xoảng !

Những mảnh thủy tinh vỡ vụn rơi đầy mặt đất . Thiếu Kỳ bỗng ngược mặt lên trời cười vang .

Bình bong Bình bong

Chuông đồng hồ gõ vang đều tám tiếng . Thơ Thơ mở choàng mắt nhìn lên chiếc đồng hồ, thái độ lười biếng, nàng hững hờ đưa tay gạt chiếc chăn đắp ngang trên bụng rồi đưa tay lên cửa sổ kéo mạnh tấm màn che .

Làn ánh sáng đột ngột ủa vào đã làm nàng chói mắt . Thơ Thơ đóng nhanh đôi rèm ngọc cười thích thú . Nhóm người ngồi dậy thật nhanh, nàng tựa song cửa sổ nhìn xuống lòng đường . Thoảng thoảng gió đông đưa mùi hoa hồng dịu dịu, khiến hồn nàng như say như tỉnh .

Trong các loại hoa, Thơ Thơ thích hoa hồng nhiều nhất . Đặc biệt là hoa hồng bạch . Trông nó sao mà kiêu sa, lộng lẫy lại trinh trắng dịu dàng . Nhưng mà mùi hoa hồng ở đâu thế nhỉ ? Thơ Thơ nhìn quanh cố đoán . Đích thị mùi hoa hồng ở đây rồi không sai vào đâu được . Đến bên bàn trang điểm, Thơ Thơ cầm đóa hoa hồng bạch được gói gọn gàng trong lớp giấy kính trông kêu sa, sang trọng đưa lên cao ngẫm ngía . Rồi chợt chắc lưỡi xót xa khi thấy cánh hoa bị héo .

- Tội nghiệp cho mày chưa, cành hoa hồng dễ mến ! Hồi đêm về mệt quá, tao quên cho mày vào lọ, đừng giận tao, hoa nhé .

Vừa cho từng cánh hồng vào chiếc lọ thủy tinh, Thơ Thơ vừa nhớ ra tất cả . Không phải nàng lãng trí đến nỗi quên cho hoa vào lọ, mà bởi

vì lúc đó tâm hồn nàng đang lơ lửng trong một cảm giác lạ lùng . Lần đầu tiên trong cuộc đời người con gái, nàng nhận được lời yêu .

Phải, lời yêu từ miệng Bằng Phi, chàng thám tử tuyệt vời con trai của ngài chánh án . Ôi, thật là lạ lùng, thật là bất ngờ ngỡ ngàng . Khi tiệc đã tàn, chàng chở nàng về trên con đường vắng . Chỉ có lá me rơi nhột nhật trên cổ hai người lẫn tiếng thì thầm muôn đời của gió và tiếng rủ rê kết thành đôi của những chú ve vụng dại bên đường .

Bằng Phi đã cho xe dừng lại dưới gốc một cây me cổ thụ . Nhìn thật sâu vào mắt của nhau, bàn tay của chàng đã tìm lấy hai bàn tay nàng . Lúc đó, Thơ Thơ chợt nghe cơ thể mình rạt rào trong một xúc cảm lạ lùng, như một chất men say, hồn lâng lâng không tưởng .

- Thơ Thơ ! Em là cô gái rất lạ lùng mà lần đầu tiên anh được gặp .

Thơ Thơ à, anh đã yêu em . Yêu từ giây phút ban đầu gặp gỡ .

Bờ môi của chàng đặt nhẹ xuống môi nàng, ngọt ngào, mơn trớn rồi bùng lên mãnh liệt, đam mê . Thơ Thơ chưa kịp hiểu gì đã bị chàng cuốn phăng vào cảm giác đắm say hồi hộp .

Thế là mình đã biết hương vị của nụ hôn yêu rồi đấy ! Đôi mắt nàng mở thật to, thật sáng khi chàng đã hôn xong . Ánh mắt vừa có vẻ lạ lùng, pha lẫn chút tò mò thích thú . Hồn như say, rạo rực . Có thể thức nàng đưa tay đón nhận đóa hồng bạch chàng trao .

Tình yêu là như vậy ư ? Sao mà đột ngột như từ trên trời rơi xuống vậy ? Ngay từ thuở còn thơ đến lúc biết mộng mơ, nàng chưa một lần nghĩ mình sẽ được yêu và yêu như thế .

Mà nếu quả thật tình yêu chỉ là một cái gì thích thích ở bờ môi, một chút run rẩy của con tim xao động, thì cũng chẳng có lý do gì loài

người này phải đổ nhiều lệ hồng và máu con tim như thế . Thơ Thơ để tay lên môi suy tưởng . Nụ hôn chàng trao còn làm nàng ngây ngất đến bây giờ .

Dù sao Bằng Phi cũng là một thanh niên tốt, có địa vị, đẹp trai, có nhiều lòng nhân hậu . Thơ Thơ lật nhật ký cố tìm tặng cho bạn tình nhiều đức tính tốt mà các chàng trai đời thường không có được . Chàng thông minh, chàng lém lỉnh . Nói chung, là chàng rất đáng được yêu . Mẹ cha chắc sẽ chẳng bao giờ từ chối . Bằng Phi ơi, bao giờ anh lại đến với em ?

Đôi mắt cô nàng luật sư khẽ mơ màng . Đợt thực tập này quả có nhiều điều kỳ thú . Bạn bè sẽ ganh tỵ trước hạnh phúc của nàng . Chao ôi ! Chỉ có một tuần mà nàng với Bằng Phi có với nhau biết bao là kỷ niệm . Chàng đã kể cho nàng nghe bao điều thú vị . Ôi, Bằng Phi ! Em yêu anh, em sẽ nhận lời anh .

Còn Thiếu Kỳ ! ơ hay chưa ? Sao nàng lại nhớ đến Thiếu Kỳ vào lúc này chứ ? Hẳn là một tên cà chớn, hư hỏng không ai bằng . Một kẻ trác táng, bụi đời phá phách . Có đến hàng tá người yêu và chẳng bao giờ hết chung tình là gì cả .

- Nhưng mà thật là vô lý . Thơ Thơ tự trách mình . Có việc gì mà nàng phải nóng lên như vậy . Hẳn hư hỏng, hẳn như thế nào thì kệ hẳn, can dự gì đến nàng . Có dính líu chẳng là hẳn đã lấy hết giấy tờ thực tập của nàng . Mà giấy tờ đó có còn gì là quan trọng . Bác Phi Nam đã hứa cấp cho nàng giấy tờ khác rồi kia mà .

Thế nhưng không hiểu sao, đêm qua bỏ mặc Thiếu Kỳ để đi dự sinh nhật với Bằng Phi, lòng Thơ Thơ lại nghe xốn sang bứt rứt . Nàng

cảm thấy mình thật có lỗi với Thiếu Kỳ . Giữa cuộc vui, nhiều lần nàng đã toan bỏ dở để tìm đến hẳn .

Nhưng một con người văn minh không ai làm thế . Giữa đám đông trí thức, Thơ Thơ thấy mình cần phải lịch thiệp hơn, vui vẻ hơn . Và ngay lập tức bóng hình Thiếu Kỳ cùng với bao nhiêu tật xấu theo tiếng nhạc valse quay cuồng vào hư ảo .

- Cô Thơ Thơ, cô có khách .

Tiếng bà Sen gọi vang từ cửa . Thơ Thơ ngẩng dậy :

- Ủa, vậy mẹ tôi đâu rồi ?

Bà Sen vẫn đều tay lau kính :

- Bà chủ đi chợ từ sớm vẫn chưa về .

- Thế à ? - Thơ Thơ uể oải chống tay đứng dậy . Thế khách là ai vậy ?

Bà Sen tủm tủm cười :

- Dạ, đây là một thanh niên trẻ tuổi rất đẹp trai . Cậu ấy đến thăm cô với đóa hoa hồng bạch .

-Ồ ! - Mặt Thơ Thơ sáng lung linh - Đây là anh Bằng Phi bạn của con . Bà ra bảo anh ấy chờ con một chút .

- Được, được - Bà Sen cười dễ dãi rồi tắt tả bước đi .

- La lá la là la

Thấy chiếc áo đầm hồng tươi màu hạnh phúc, nháy chân sáo xuống bậc cầu thang, Thơ Thơ hát vang một bài tình ca của Pháp . Ngõ sẽ nhào vào giữa vòng tay chàng rộng mở nhớ nhung .

- Chào Thơ Thơ, hôm nay cô vui vẻ quá .

Như một gáo nước tạt ngay vào giữa mặt, Thơ Thơ chết sững giữa

cầu thang . Kẻ đang đợi chờ nàng chính là kẻ mà lòng nàng ghét nhất .

- Cô em bị bất ngờ à ? - Thiếu Kỳ đưa đóa hoa lên mũi ngửi ngửi . Lẽ nào kẻ em đang đợi không phải là anh ?

- Dĩ nhiên rồi ! - Thơ Thơ nhún vai, thản nhiên bước xuống thang lầu

- Sáng sớm gặp anh, cả ngày hôm nay của tôi trở màu xám xịt .

-Ồ ! - Thiếu Kỳ bật cười vui - Đối đáp khá lắm . Thơ Thơ, cô làm tôi thích đấy .

- Thích - Đối mày, Thơ Thơ nhường nhường - Tôi có phải là món đồ chơi của anh đâu .

- Cha, từ ngày quen với gã thám tử Bằng Phi, cô em trở nên lạnh lùng lạnh miêng hẳn . Chả bù cho lúc trước

Đưa mắt lườm Thiếu Kỳ một cái sắc như dao, Thơ Thơ ngồi xuống ghế, nét mặt thản nhiên trong lúc lòng nghe nhột nhột . Quả là kỳ lạ, không hiểu sao dạo này nàng thích ăn thua từng lời với hẳn vậy ? Cái cảm giác sợ hãi lúc ban đầu biến mất, nàng bỗng trở nên chua ngoa, đánh đá một cách lạ thường, không hiểu hẳn có chăng thầm nàng là phường vô học ? Lo sợ như vậy, nhưng không hiểu sao nàng lại quắc mắt lên :

- Thế thì sao ? Anh đến gặp tôi để làm gì ? Xin lỗi tôi không có nhiều thời gian đâu đấy !

- Ừ nhỉ, mình đến đây để làm gì ? - Thiếu Kỳ ngẩn ngơ tự hỏi . Theo lời chú, đến dò xét coi nàng tìm hiểu được gì ư ? Chưa hẳn, vì dò xét nàng sao chàng toàn dùng những lời châm chọc cho nàng nổi khùng lên ?

Nhìn vẻ mặt lạnh lùng giận dữ của nàng kia, cũng biết chắc là lòng nàng đang bức bối, muốn tổng khứ mình ra khỏi nhà càng nhanh càng tốt . Chẳng bù cho vẻ mặt tươi cười hớn hở của nàng khi đi cùng với gã thám tử đẹp trai . Thế mới biết đóa hoa này vô dụng .
Điên tiết, hai bàn tay Thiếu Kỳ xoắn mạnh, từng cánh hoa hồng bạch rời ra, bay đầy mặt đất . Đôi mắt Thơ Thơ lặc sặc kinh hoàng :

- Kia, Thiếu Kỳ ! Anh làm sao vậy ?

- Chẳng làm sao cả - Thiếu Kỳ trả lời chán nản - Nếu sự có mặt của tôi làm cô xúi quẩy cả ngày thì xin phép cô tôi về . Giấy tờ thực tập của cô đây . Vĩnh biệt !

Đặt tất cả xuống bàn, Thiếu Kỳ lui thủi đứng lên, trong phút chốc, Thơ Thơ nhìn thấy trong ánh mắt của chàng muôn vàn điều tâm sự .
Rằng chàng đang nói thật, rằng từ đây nàng sẽ chẳng còn dịp nào để nói chuyện cùng chàng .

Lòng như hồi hận, như tiếc nuối một điều quý giá . Thơ Thơ đuổi theo chàng .

- Thiếu Kỳ !

Cùng lúc cánh cửa rào bật mở . Mẹ nàng đi chợ vừa về đến . Vừa trông thấy Thiếu Kỳ, chiếc giỏ rời khỏi tay bà, đổ lăn ra đất . Thơ Thơ chạy nhanh đến bên mẹ, ngạc nhiên :

- Mẹ, chuyện gì vậy mẹ ?

- Mẹ ! Tiếng mẹ vừa thoát khỏi miệng Thơ Thơ, Thiếu Kỳ lui nhanh về sau một bước . Câu chuyện nghe lén cùng bức điện tín giả hôm nào hiện lên trong óc, làm cho chàng trai vốn mang trong người nhiều máu phiêu lưu hăng lên dấu hỏi . Từng sự kiện chập chờn . Tự

nhiên chàng nghe tinh thần phấn khởi, nỗi buồn tan biến, Thiếu Kỳ ngẩng đầu dậy tự nhiên :

- Chào bác . Chào Thơ Thơ .

Chiếc mô-tô gầm lên một tiếng to rồi mất hẳn . Thơ Thơ quay nhìn mẹ, nỗi nghi mỗi lúc một lớn hơn lên .

Ba ngày nay, quán cà phê Mây Tím đón nhận thêm một người khách lạ . Vị khách đến sớm và trẻ này có phong thái rất dị thường, nếu không cho là kỳ quặc . Bởi thế, từ lúc chưa sáu giờ, lợi dụng các vị khách kia chưa đến, các cô chiêu đãi quanh đầu vào nhau bàn tán . Sao mà không bàn tán chứ . Khi lúc nào trên khuôn mặt đẹp trai cũng lù lù che ngang cặp kính đen . Trông thật là gian xảo .

- Tao bảo đảm với mày, cái ngữ ấy không đui thì cũng lé .

- Mà không lé thì cũng là tội phạm hình sự đang bị công an truy nã . Hai cô tiếp viên khúc khích bảo nhau .

Rồi không biết có đúng hay không, chiều nay, khi chuông đồng hồ thông thả gõ vang bảy tiếng là vị khách lạ lòng kia lại xuất hiện kịp thời . Lầm lũi, anh ta chọn một chiếc bàn con nằm dưới cội dạ lý hương, kê một ly đen, móc gói ba số của mình ra châm lửa hút . Dưới cặp kính đen, đôi mắt dường như chỉ ngó chăm chăm về phía ngôi biệt thự .

Vị khách ấy lạ với các cô gái bán cà phê, song không lạ với chúng ta .

Vị khách ấy không ai khác hơn là Trương Thiếu Kỳ, hóm hỉnh hơn người muốn dỗi theo cho bằng được bóng Vũ Thơ Thơ .

Hôm ấy ở nhà Thơ Thơ, lúc đứng dậy đi về lòng Thiếu Kỳ đã dứt khoát rồi, dù dứt khoát đó có làm cho chàng ray rứt, bức mình .

Trong một trăm lần chiến thắng, một lần bại chẳng là bao . Mà cũng không thể gọi là thất bại, chỉ là có thể nói là chàng chẳng thềm thế thôi . Phải đâu trên đời này chỉ có nàng là một ?

Nghĩ là thế, nhưng Thiếu Kỳ biết lòng mình đang tự ái . Cái mặc cảm thua người đã làm chàng tức điên lên . Giận dỗi bỏ đi, chẳng phải là do chàng bất lực . Thế nhưng, bao giờ cũng có chữ nhưng vào giữa cuộc đời suôn sẻ . Thế nhưng một sự kiện đã làm cho chàng không thể bỏ qua . Mẹ của Thơ Thơ chính là người đàn bà đã đến cầu xin chú Vĩnh Lân giúp đỡ . Mà chú Vĩnh Lân lại là Tất cả chuyện này đều liên quan đến cái chết của cha . Đâu phải vô căn cứ mà chú Vĩnh Lân cứ nằng nặc bắt chàng theo dõi Thơ Thơ . Phải chăng bên trong còn có điều mờ ám ? Và bà Băng Châu là ai ? Bây giờ chàng mới nhớ đến những giọt nước mắt chân thành tuôn trào như suối suốt phiên tòa .

Là chàng trai ham phiêu lưu ngay từ bé, Thiếu Kỳ chưa một lần bỏ qua chuyện gì mà chàng chưa được biết . Quyết tâm, không vì ai cả, chàng lao vào vụ án, và việc trước tiên là phải lấy cho được quyển nhật ký của bà Băng Châu mà lúc nào Thơ Thơ cũng giữ bên mình như bùa hộ mạng .

Suốt ba ngày theo dõi, lòng Thiếu Kỳ như muốn nổ tung lên vì sự có mặt như hình với bóng của Băng Phi . Họ có gì với nhau chưa nhỉ ?

Lòng tràn đầy thắc mắc lẫn hờn ghen . Cái ghen hờn của một thằng đàn ông luôn chiến thắng . Thiếu Kỳ quyết định hôm nay sẽ tiếp cận hai nhân vật đó, dù có phải đấu súng chàng cũng chẳng từ nan .

Cánh cửa xanh từ từ bật mở, Thơ Thơ nhí nhảnh như con chim sáo,

hồn nhiên trong chiếc đầm màu xanh ngọc, bước đến ngồi sau chiếc mô tô hỏa tiễn trong lúc Bằng Phi đẹp trai như một thiên thần, cười hớn hở đưa tay nhấn nút đề :

- Con đi nghe mẹ .

Thơ Thơ quay lại vẫy tay chào, bà Linh Chi đang khép dần cánh cửa . Không trễ một giây, quăng mạnh mớ tiền xuống bàn, Thiếu Kỳ cho xe vọt theo nhanh, như một thối tử trên đường chiến đấu .

Dòng người cuộn tràn như thác, song trước mặt Thiếu Kỳ giờ đây chỉ còn có hai người và chàng sẽ chẳng bao giờ để mất mục tiêu .

Xe của Bằng Phi dừng lại bên một công viên yên ả xa trung tâm thành phố . Khoác tay nhau, đôi tình nhân đi dần ra bờ sông tìm một chiếc băng đôi chụm đầu vào nhau tâm sự .

Nép mình sau một thân cây, Thiếu Kỳ nghe cỗi lòng như băng giá, không phải do cơn gió dưới sông lồng lộng mà cơn lạnh từ đáy tim thót hắt ra, khi thấy người ta trong tay đầm ấm .

Mái tóc dài óng mượt quấn quanh cổ người thương . Thơ Thơ tựa người vào vòng ngực rộng của Bằng Phi tâm sự :

- Em không ngờ đây lại là vụ án vô cùng phức tạp . Dù cho bác Phi Nam có thương em, cho lùi phiên tòa về sau thêm nửa tháng, chứ có lùi một năm, em cũng bó tay thôi .

- Em đừng quá bi quan như vậy - Bằng Phi vuốt tóc người yêu - Giờ đây, bên cạnh em đã có anh . Anh sẽ cố gắng hết sức mình, nhất định trong số thực tập của em, cha anh không thể nào phê xấu .

Môi Thơ Thơ chột nở nụ cười héo hắt :

- Không, anh đã hiểu sai rồi . Em không cần lời phê tốt . Em chỉ xót

thương cho bà Bằng Châu ấy bị oan mà không thể nói .

- Em có vẻ bị cảm tình nhiều với bà Châu ? - Lời Bằng Phi đầm ấm, giọng Thơ Thơ trong như suối :

- Vâng . Thật là lạ anh à . Em không hiểu sao mình lại thương bà Châu đến thế, dường như trong sâu xa của trái tim, em có một sự đồng cảm mơ hồ .

Chàng hôn nhẹ tóc nàng .

- Em chỉ khéo tưởng tượng thôi .

- Không mà ! - Đôi mắt Thơ Thơ buồn dịu vợi - Em thương bà Châu bằng một thứ tình cảm lạ lùng chưa từng có . Và em buồn nhiều khi mình phải bó tay bất lực . À, anh nè ! - Như chợt nhớ nàng ngẩng dậy, cười tươi - Thật không ngờ bà Châu lại là một nhà văn viết rất hay .

Bằng Phi nhướng mắt :

- Thật ư ?

- Thật - Giọng Thơ Thơ hào hứng - Một lần đến khám nghiệm hiện trường, em đã tìm được một quyển sổ màu vàng . Ngỡ là nhật ký, ai dè đâu lại là tiểu thuyết .

- Lạ lùng thật - Bằng Phi lẩm bẩm .

- Em đưa cho anh em nhé - Thơ Thơ háo hức .

Bằng Phi lãnh đạm :

- Anh xem để làm gì ?

- Làm gì ư ? - Thơ Thơ kêu lên chưng hửng . Nàng cứ ngỡ chàng sẽ thích thú khi được nàng tin cậy - Xem để hiểu thêm về bà Châu .

- Thôi được rồi - Chàng nói như đang dỗ dành - Em đưa đây cho anh

.

- Em không muốn anh chiều em - Thơ Thơ giận dỗi .

Bằng Phi kéo nàng sát vào lòng :

- Đừng giận mà cưng . Đưa đây cho anh .

Thơ Thơ mở giỏ một cách miễn cưỡng . Bao nhiêu rạo rức ban đầu tan biến . Thiếu Kỳ trông thấy Bằng Phi nhét hững hờ quyển vở vào phía sau túi quần tây . Vòng tay đam mê siết chặt quanh thân thể người yêu, đôi mắt si mê, chàng từ từ cúi xuống tìm tình yêu trên đôi môi ngọc .

Lòng Thiếu Kỳ bỗng sôi lên giận dữ . Cái sự thật chàng cần tìm đã biến hiện sờ sờ ra đó . Bọn họ yêu nhau, không cãi vào đâu được . Nhưng mà không thể nào như thế được, cái giác quan thứ sáu của một thằng đàn ông nhiều kinh nghiệm đã bảo với chàng rằng không phải vậy . Rằng cái tình yêu trước mặt chàng kia không có thật . Nó chỉ là một sự ngộ nhận, một sai lầm .

Thế rồi không hiểu tự lúc nào, đôi bàn chân đưa Thiếu Kỳ rời chỗ núp, tiến thẳng đến nơi hai người đang tình tự, giọng chàng vang lên thật đều, thật thản nhiên :

- Xin lỗi, anh cho tôi mời thuốc .

Cái giọng nam ấm của chàng vang lên thật không đúng lúc, đúng chỗ một chút nào . Nó đã làm cho đôi bạn trẻ bàng hoàng sức tỉnh . Phải rời nhau giữa nụ hôn đang mê mẩn ngây ngất .

Đôi mắt Thơ Thơ chột đỏ khi nhận ra sự có mặt của Thiếu Kỳ, nàng cúi đầu như lẩn tránh đôi mắt của chàng . Trong lúc Thiếu Kỳ vẫn thản nhiên cười khiêu khích :

- Thích không ?

- Lửa của anh đây - Bằng Phi bật quẹt, nói như muốn tống khứ cái sinh vật vô duyên trước mặt .

- À, cảm ơn anh - Thiếu Kỳ thả một hơi thuốc vào giữa hai người rồi ngạo nghễ bước đi .

Bằng Phi kéo Thơ Thơ ngồi xuống ghế với mình :

- Kệ hă, em à .

- Dạ - Nép mặt vào ngực Bằng Phi, Thơ Thơ như chưa quên cảm giác xấu hổ của mình . Chàng chợt kêu lên thảng thốt .

- Thôi chết rồi, cái tên khốn khiếp !

Hốt hoảng, nàng đẩy mạnh chàng ra :

- Sao, hă trở lại nữa à ?

- Không - Chàng nhìn nàng cười như thông cảm - Hă đã lấy mất quyển nhật ký của em . May mà hă không lấy mất tập hồ sơ quan trọng của anh .

Nói xong, chàng bật lên cười vang thành tiếng :

- Thế là anh chẳng được xem rồi, hôm nào em kể cho anh nghe nhé ?

Nói xong, chàng lại kéo nàng vào lòng âu yếm . Nhưng không hiểu sao lần này lại đẩy chàng ra . Quay mặt nhìn xuống lòng sông rộng, trái tim của nàng như có một cái gì vừa nở ra là lạ .

- Thiếu Kỳ ! Con thấy trong người thế nào ? Dậy ăn miếng cháo nghe con . Đặt chén cháo lên bàn, bà Thoại Châu ngồi xuống giường, đặt tay lên trán con âu yếm .

Trở mạnh mình trên giường, Thiếu Kỳ mở mắt nhìn mẹ, cười buồn :

- Dạ, không sao đâu . Mẹ đi ngủ đi, khuya rồi .

Có lẽ từ lâu lắm rồi, từ lúc sanh con rồi nuôi con lớn, đây là lần đầu tiên bà được nghe từ miệng con một lời thương yêu chăm sóc . Cơ bệnh nào đã giúp cho con đổi tính thể này ? Lạy phật trời !

- Mẹ ! Sao mẹ khóc ? - Thiếu Kỳ nắm lấy tay bà Châu ân cần - Mẹ mệt quá có phải không ?

- Ồ không ! - Bà Châu đưa tay dụi mắt - Mẹ có mệt gì đâu Thiếu Kỳ - Đưa tay vuốt tóc con, bà thương mến - Con kể mẹ nghe, con có chuyện gì buồn .

Ngước mắt nhìn lên, Thiếu Kỳ nghe xót xa cho từng sợi tóc xanh của mẹ ngày nào giờ phai màu theo năm tháng . Suốt cuộc đời đau khổ, mẹ chưa hề có được một ngày vui . Hai cha con của chàng đã thi nhau hút kiệt quệ nguồn sinh lực hiếm hoi của mẹ .

Chàng bỗng nhiên muốn trối dậy, ghì mẹ thật chặt vào đôi vòng tay rộng, nói với mẹ thật nhiều, muốn được nghe từ miệng mẹ một lời tha thứ . Cả nửa đời hoang dại, lần đầu tiên trong cuộc đời phóng đãng . Thiếu Kỳ chợt hiểu ra thế nào là tình mẹ thương con .

Cơ gió nào đem đến tốt lành đến vậy ? Thiếu Kỳ không biết nữa .

Chỉ biết là sau bao nhiêu biến cố dập dồn, chàng thấy mình như vừa lột xác . Thiếu Kỳ hôm nay không phải là Thiếu Kỳ của ngày hôm qua nữa .

Xin cảm ơn Thơ Thơ, cô gái ngây thơ có tâm hồn trong trắng . Mặc dù mọi hành động cô làm đều xuất phát từ tính vô tư, trẻ con vô tội vạ, nhưng với tôi đó là tất cả . Nó là ánh sáng soi đường cho một trái tim lầm lạc, nó làm cho tôi phải tự thẹn với lương tâm . Tôi còn thua

loại thú cầm, sống một kiếp người thừa trên dương thế .

Xin cảm ơn Lê Nhân và Phi Yến, những con người tràn đầy lòng nhân hậu . Các người đã làm cho tôi thấy lòng hổ thẹn với những gì các bậc sanh thành đã gây ra . Cả chú Vĩnh Lân . Chú ơi, chú đúng là một con người cao thượng . Cháu xin lỗi vì bao lâu nay đã trót hiểu lầm .

Hơn ai hết, Thiếu Kỳ là người thấu hiểu câu chuyện ngày xưa thật tận tường . Không như Thơ Thơ dễ tin đây là một câu chuyện hoàn toàn hư cấu, nhưng giá mà chàng đừng hiểu thì hay .

Thật lạ lùng, Thiếu Kỳ không hiểu sao mình lại có thể khóc như một đứa trẻ khi đọc lại chuyện tình buồn . Lương tâm tự dần vật hàng trăm lần - Sao cha lại làm như vậy ?

Lần đối thoại với chú Lân sau khi xem xong quyển nhật ký đã làm cho Thiếu Kỳ hoàn toàn đổ vỡ . Đó cũng là nguyên nhân khiến chàng trở bệnh mấy ngày nay .

Trời ơi ! Ai có thể hiểu được căn bệnh của chàng ? Ai có thể sẻ chia ? Ai là người an ủi ?

Mẹ ơi ! Thiếu Kỳ lại ngược mắt nhìn lên mẹ . Tội nghiệp cho mẹ một đời lam lũ, không hay mình đang sống cạnh một con quỷ chẳng có lòng nhân . Trời ơi ! Có bao giờ chàng muốn rằng cha là con quỷ, nhưng đó là sự thật rành rành, cha đã làm cho con hổ thẹn . Trọn cuộc đời chẳng dám ngó Thơ Thơ .

Thơ Thơ ơi ! Anh yêu em thật đó . Yêu nồng nàn, say đắm hơn tất cả các cô gái anh yêu . Nhưng anh lại không có quyền hy vọng . Không có một tư cách gì xứng đáng đối với em . Thôi thì em và anh chàng

thám tử kia hãy cùng nhau chung đôi hạnh phúc . Anh nguyện đứng bên lề tiễn em đi . Tiễn em đi về xa thăm ngàn trùng, để từ đây trái tim này không còn một lần nào rung động .

Có lẽ em sẽ chẳng bao giờ hiểu được tình anh, nhưng như vậy mà hay . Chứ hiểu làm gì để rồi lòng em thêm buồn bực, hãnh diện gì khi bị một thằng hư hỏng như anh đả đốn .

Thơ Thơ ơi, sau vụ án này, em có biết là anh sẽ làm gì ? Trở thành một con người lương thiện như trong tiểu thuyết à ?

Không đâu, anh sẽ trở thành một tên ăn cướp . Thiếu Kỳ đột nhiên cười vang lên sảng sặc làm cho bà Thoại Châu phải hãi hùng .

- Kìa Thiếu Kỳ, con làm sao vậy ?

- Thưa chị, tôi muốn được nói chuyện riêng cùng cháu - Một giọng nói khô khan vang lên làm cho hai mẹ con phải giật mình, bà Châu thở ra :

- Chú cứ tự nhiên .

Rồi bà nhẹ nhàng quay gót . Thiếu Kỳ vẫn nằm yên nhìn như bất động người mới đến .

Bối rồi, lúng túng một giây, ông bước đến ngồi bên chàng .

- Có vậy mà đã bệnh rồi, hết quá !

- Thây kệ cha nó .

Thiếu Kỳ hờ hững hất tay . Đôi mắt Vĩnh Lân chợt long lên .

- Thằng nhãi ! Khôn hồn thì giữ kín những điều bí mật trong đầu, không thì đừng có trách tao . Dù mày có là ai, tao cũng giết .

Sững sờ như không tin vào những điều mình vừa nghe thấy, đôi mắt Thiếu Kỳ thoáng rơi vào chốn hoang mang rồi lại chợt long lên cười

sắc súa .

Trong lúc những giọt nước mắt cứ rơi đều . Bây giờ chàng đã hiểu nguyên nhân nào đã làm lương tâm của mình thức tỉnh . Tiếc thay nguyên nhân đó không thể nói thành lời, dù chỉ là trong ý nghĩ .

- CHÀO cậu ! - Bà Bằng Châu ngơ ngác gật đầu đáp lễ một thanh niên lạ hoắc đến thăm mình . Trông đáng vẻ bề ngoài cậu có vẻ quen quen song đoán mãi bà vẫn không tài nào nhớ nổi .

- Chào bác ! - Người thanh niên gật đầu lễ phép . Cháu là Trương Thiếu Kỳ, con trai Chàng có vẻ ngập ngừng trước khi nói . Con trai của Trương Vĩnh Kỳ hẳn là bác còn nhớ rõ .

- Trương Vĩnh Kỳ ? - Mặt bà Bằng Châu tái mét - Cậu còn muốn gì ở tôi nữa chứ ? Im lặng như vậy cũng chưa đủ hay sao ?

Bây giờ thì Thiếu Kỳ càng hiểu rõ hơn mọi chuyện . Thơ Thơ đã tiên đoán không sai bà Bằng Châu vô tội và bà phải im lặng vì một lời hăm dọa . Ai có thể hăm dọa được bà ? Còn ai ngoài người chàng đã biết . Nhưng tại sao phải hăm dọa bà Bằng Châu chứ ? Bà có dính líu gì ? Đó là điều Thiếu Kỳ muốn biết .

- Thưa bác . Cháu không hiểu ý bác muốn nói gì ? Ai hăm dọa bác ?

- Thôi đi - Đôi mắt bà Châu lăm lét - Cậu đừng thử tôi làm gì, ngày một này tòa xử phiên cuối, tôi sẽ mãi mãi giam thân trong ngục tối . Cậu về bảo với ba của cậu đừng lo lắng làm gì ? Cuối cùng cái ác đã tồn vinh, chiến thắng .

Thật không sai khi cả phiên tòa có cảm tình nhiều với người đàn bà bất hạnh . Thiếu Kỳ cúi đầu nói ngậm ngùi .

- Bác quên là ba cháu đã mất rồi sao ?

Môi bà Châu thoáng nở nụ cười buồn :

- Ờ, thế mà tôi quên mất . Xin lỗi cậu nghe .

Giọng của bà nghe như nghèn nghẹn, ẩn chứa vụn u buồn . Thiếu Kỳ ngồi xuống bên bàn .

- Cháu vừa xem xong chuyện tình nàng Phi Yến .

- Chuyện tình Phi Yến ? - Bà Châu giật nảy người - Làm sao mà cậu có ?

- Dạ, cháu là bạn của Thơ Thơ, cô ấy nói rằng đây là quyển tiểu thuyết do bác viết .

Bà thở phào nhẹ nhõm :

- Đúng như vậy đó .

- Nhưng cháu lại không tin . Thiếu Kỳ nhìn thẳng vào mắt của bà .

Cháu dám cam đoan đây là câu chuyện có thật trăm phần trăm trong cuộc sống . Có điều cháu chưa tìm ra nơi nường nấu của những nhân vật chính .

- Đó là quyền của cậu - Bà trả lời yếu ớt .

- Nhưng cháu tin rằng bác biết nơi ẩn nấu của những nhân vật đó .

Bác phải kể cho con biết . Phi Yến là ai ? ở đâu ? Và phần cuối của câu chuyện là thế nào ?

- Cậu hãy về tìm cha mà hỏi - Bà đáp như kẻ hụt hơi .

Thiếu Kỳ lắc đầu :

- Nhưng cha cháu mất rồi, mất chính từ tay bác .

- Không ! - Bà Châu quắc mắt - Tôi chưa từng giết ai .

- Vậy thì bác hãy kể cho cháu nghe đi, sát nhân là ai vậy ?

- Nếu có thể tôi đã nói đâu đợi đến bây giờ - Bà phẩy tay mệt mỏi -

Cậu hãy về đi tôi nhức đầu quá .

- Không, bác ơi ! - Thiếu Kỳ vụt nắm lấy tay bà nài nỉ - Con tuy là con của Vĩnh Kỳ, nhưng hoàn toàn không giống như cha . Xin bác hãy kể cho con nghe tiếp .

Giọng nói sao mà chân thành, tha thiết, bà Châu đưa mắt nhìn con của kẻ ác gian như thăm định . Trời ơi, sao đôi mắt, đôi mắt của nó lại sáng trong như hai viên ngọc bích, nồng nàn, nhân hậu . Trái tim bà như chùng ra với bao nhiêu kỷ niệm yêu thương .

- Nhưng cậu muốn biết để làm gì ?

- Để mà phán xét - Giọng Thiếu Kỳ trở nên lạnh lùng - Bác ơi ! Lẽ nào bác lại chẳng tin con ?

- Thế cậu quen như thế nào với Thơ Thơ - Bà lại hỏi một câu chẳng vào đề . Thiếu Kỳ cúi gục đầu thú nhận .

- Con yêu cô ấy, nhưng Thơ Thơ lại yêu một người khác .

- Yêu người khác - Đôi mắt của bà mở lớn bà như sợ thảm kịch năm nào lại một lần tái diễn . Cậu sẽ làm gì với tình yêu tuyệt vọng này ? Thơ Thơ đã biết chưa ?

- Dạ - Thiếu Kỳ ngẩng đầu lên không hiểu sao chàng lại tin người đàn bà này quá dối . Ánh mắt dịu dàng thay giọng nói nhân từ kia đã xoa dịu lòng chàng - Thơ Thơ không biết một chút gì, cô ấy cứ nghĩ rằng cháu thù ghét . Mà có lẽ như vậy sẽ hay hơn .

Bắt gặp ánh mắt khuyến khích của bà, Thiếu Kỳ nói luôn :

- Cháu sẽ rút lui trong âm thầm, cháu không xứng đáng .

Bà Châu nhìn sững người thanh niên đối diện . Thật không ngờ một con người bầm trợn thế kia lại có thể thốt ra những lời nói mang đầy

tình người như vậy . Như hiểu ý nghĩ của bà, Thiếu Kỳ giải thích :

- Có lúc bác ngạc nhiên nhiều về cháu . Thật ra, cũng không có gì khó hiểu lắm đâu . Trước khi gặp Thơ Thơ, cháu là một chàng lãng tử, ngụp lặn trong thú vui sa đọa, sống chẳng có ngày mai, luôn cười ngạo ngễ trên vàng son nhung lụa .

- Cháu không đi học gì ư ? - Bà Châu hỏi vẻ quan tâm, chàng gục đầu vào lòng bàn tay hỏi .

- Có đấy, cháu có đầy đủ các bằng đại học . Ba của cháu thừa tiền để mua cho cháu tất cả mọi thứ có trên đời, chỉ trừ duy nhất tình thương . Cháu như một con thú hoang sống giữa môi trường chật hẹp . Ngay từ thuở ấu thơ, cháu đã phải chứng kiến mẹ bao lần bất lực trước cơn cuồng tính của cha . Lúc nào cháu cũng có thể bị cha cho ăn bộp tai vô tội vạ . Buồn chán, cháu theo băng bụi đời ăn chơi cho qua ngày đoạn tháng, lâu dần trở thành một thói quen không thể thiếu . Cuộc đời đã dạy cho cháu một quy luật sinh tồn : mạnh được yếu thua . Thế là cháu trở thành ngang tàng, mất dạy .

Cuộc đời cứ tưởng thế thôi, nhưng không ngờ một hôm cháu gặp được Thơ Thơ . Cô gái lần đầu tiên không biết lùi bước khó khăn, sức mạnh . Ôi, cô gái hồn nhiên có nụ cười đẹp mẽ hồn, những lời sỉ vả như tạt nước vào mặt của cô đã làm cho cháu bồi hồi sức tỉnh . Dù hiện tại cháu và cô ta đứng trên hai chiến tuyến . Bốn phận làm con cháu phải rửa hận cho cha .

- Rửa hận cho cha ? - Bà Châu nói qua tiếng thở dài - Thì cháu cứ yên tâm ngồi nhà chờ đợi . Luật pháp nghiêm minh sẽ thay cháu xử tội kẻ sát nhân . Kẻ đó chính là tôi .

- Nhưng sự việc dường như không phải thế ? - Thiếu Kỳ kêu lên về nhiệt tình - Niềm tin của Thơ Thơ đã truyền sang cho cháu, nhất là từ khi cháu đọc xong quyển nhật ký màu vàng . Bác ơi, bác kể đi phần kết câu chuyện ra sao ?
- Tôi sẽ kể - Không hiểu sao bà Châu lại thấy tin chàng trai một cách lạ lùng - Nhưng xin cậu hãy giữ kín cho . Câu chuyện này tôi kể chỉ với mục đích giúp cậu hiểu thêm cuộc đời, chứ không nhằm mục đích minh oan chạy tội .
- Cháu hứa - Mắt Thiếu Kỳ long lanh chờ đợi . Bà Châu kéo chiếc khăn .
- Cậu nghe đây
- Trương Thiếu Kỳ, giờ thăm đã hết, mời anh ra ngoài cho chúng tôi làm việc - Giọng người cai ngục vang lên gay gắt cắt ngang dòng kể của bà Châu . Thiếu Kỳ ngẩng lên hồi tiếc :
- Khoan, xin anh cho tôi thêm ít phút .
- Không được . À, thì ra lại là anh - Thơ Thơ xuất hiện bên Bằng Phi gay gắt nói - Không hiểu kiếp trước tôi nợ anh bao nhiêu triệu mà kiếp này anh cứ theo phá tôi như vậy ?
- Tôi à không ...- Thiếu Kỳ lúng túng .
- Đừng xen vào chuyện của người khác anh bạn à .
- Bằng Phi vỗ vai Thiếu Kỳ, giọng bề trên . Chàng hất mạnh vai :
- Anh chẳng đủ tư cách để nói với tôi câu ấy . Tôi nhìn anh chẳng qua vì Thơ Thơ thôi .
- Được rồi - Thơ Thơ chen vào giữa hai người - Quyển nhật ký của tôi đâu ? Tại sao anh dám lấy đồ trên tay người khác hả ?

Thiếu Kỳ nhún vai cười mai mỉa :

- Đừng lo . Rồi tôi sẽ trả tất cả cho cô . Chẳng qua lúc ấy vì thấy người ta mãi âu yếm yêu thương, lại không thích xem cho lắm, nên tôi ra ơn đọc giùm cho khỏi vướng víu vậy thôi .

- Anh im đi ! - Thơ Thơ đỏ mặt nạt ngang, nhưng lòng thầm vui khi thấy Thiếu Kỳ chơi cho Bằng Phi một câu để nhớ đời - Anh đến gặp bà Châu để làm gì ?

- Cũng như cô, tôi tìm mọi cách bảo vệ cho cha . Đưa thủ phạm ra ánh sáng .

- Đúng không ! - Thơ Thơ nạt lớn - Thiếu Kỳ vẫn thản nhiên .

- Rồi cô xem, tôi sẽ làm được điều này .

Dĩ nhiên là hẳn sẽ làm được điều này . Thơ Thơ đưa mắt nhìn bà Bằng Châu đau đớn . Nàng đã phụ lòng tin của bao người . Rồi đây dân chúng sẽ nghĩ gì khi thấy nàng thất kiện ? Trời ơi ! Lực bất tòng tâm, nàng biết phải làm sao ?

- Anh còn đứng đó giương to mắt nhìn tôi nữa hả ? Cút khỏi đây ngay .

Thấy chàng vẫn đứng yên, nàng quay ra cửa, gọi lớn :

- Anh Thành ! Nhờ anh vào đây can thiệp !

- Hừ ! - Thiếu Kỳ bậm môi tức giận - Cô đừng có mà khinh người như vậy .

Nói xong, chàng bỏ đi một mạch . Thơ Thơ quay lại nhìn bà Bằng Châu đang ngơ ngác òa lên nước mắt . Những giọt nước mắt như những hạt ngọc trong veo thánh thót rơi, rơi mãi và không hiểu được nguyên do .

Tại sao Thơ Thơ lại có vẻ quyến luyến người đàn bà này nhỉ ? Bằng Phi chầm một điều thuốc nhìn bà Bằng Châu tự hỏi . Bà ta chỉ là một người đàn bà không hơn không kém, lấy gì bảo đảm là bà ta không gây án mà Thơ Thơ tin như thế ? Mặc dù dáng vẻ bên ngoài của bà có vẻ hiền lành như vậy . Biết đâu chỉ vì một phút không kiềm nổi cơn nóng giận bà lỡ xuống tay thì sao ? Thơ Thơ thật là trẻ con, cứ quyến luyến, thì thăm cứ như bà ấy là mẹ không bằng .

- Thơ Thơ, nín đi em - Dụi tắt điều thuốc, Bằng Phi đến đỡ Thơ Thơ ngồi dậy . Nhận ra, hơi ấm của người yêu, nàng gục xuống vai chàng khóc tiếp .

Tâm hồn đơn côi giá lạnh của bà Bằng Châu đang được những giọt nước mắt long lanh của Thơ Thơ sưởi ấm bỗng dưng hụt hẫng . Bà đưa mắt nhìn Bằng Phi, tự nhiên bà không có cảm tình nhiều với gã đàn ông đẹp trai kia . Rồi bà lại thấy tiếc cho Thơ Thơ trẻ người non dạ không nhìn ra đâu là giá trị thực của tình yêu .

Tình yêu phải đâu chỉ ở những lời nói ngọt ngào, những cử chỉ vuốt ve âu yếm . Mà tình yêu còn có những đòn đau, dẫn vật, đối chọi nhau để tìm về vẻ đẹp . Lúc này nhìn Thiếu Kỳ và Thơ Thơ cùng nhau đấu khẩu, trong mắt chàng trai phóng đảng ấy, khởi tìm tòi bà cũng nhìn thấy cả một trời yêu thương dồn nén . Nhưng cũng rất lạ lùng, không biết bà có bị cảm giác đánh lừa không, sao bà cũng thấy trong mắt Thơ Thơ tình yêu xuất hiện ?

Phải, một thứ tình yêu mỏng manh như sương khói bị phủ che bởi ánh trăng sáng tỏ . Tội nghiệp cho nàng . Nàng đang nằm yên trong vòng tay của Bằng Phi ôm ấp, có lẽ nỗi đau đã được xoa dịu phần

nào . Cầu mong là như vậy .

Bà Bằng Châu để ý, từ lúc vào phòng giam, Bằng Phi chưa một lần gật đầu chào, cũng không một tia nhìn thiện cảm với bà . Trái tim của bà như bị xúc phạm nặng nề, chàng trai ơi, sao mà anh vô ý ? Nhưng bà là gì mà buộc chàng phải tỏ ra cung kính . Bằng Châu tự biện mình . Bà chỉ là một phạm nhân sắp bị đem ra xử, trong lúc chàng lại là con của ngài chánh án lăm uy quyền . Sao mà bà vô lý vậy ? Thơ Thơ có phải là con gái của bà đâu, sao trái tim của bà phải nhọc lòng đánh giá, mong tìm cho con một tấm chồng ?

Ừ, nhưng nếu Thơ Thơ là con của bà thì sao ? Trái tim của bà lẫn thẩn, thì bà sẽ chọn ai ? Tự nhiên không đắn đo, bà chọn Thiếu Kỳ . Bởi lẽ, bà đã nhìn ra bên trong cái vỏ bọc lạnh lùng kiêu ngạo là một trái tim người . Trái tim cao thượng biết cảm thông nỗi khổ của người khác, không dửng dưng, bằng giá . Tiếc rằng lúc này thời gian ít quá, bà không thể tâm sự hết cùng chàng . Và bà bỗng lo sợ mình không còn dịp gặp chàng trai ấy nữa .

- Ôi, con xin lỗi bác .

Chợt nhận ra tự này giờ mình nằm trong vòng tay của người yêu Thơ Thơ bật dậy then thùng . Bà Châu cười thông cảm .

- Cháu cứ tự nhiên, tuổi trẻ ai mà không vậy ?

Mắt Bằng Phi chợt cau lại . Sao bà ta lại nói như thể dạn đời như vậy ? Niềm ác cảm trong lòng chàng cứ tăng lên khi thấy Thơ Thơ như quên mất hẳn chàng, tíu tít bên người đàn bà tù tội .

- Bác ơi ! Lúc này Thiếu Kỳ đến hỏi bác những gì ?

Bà Châu cười nói khéo :

- Cậu ấy đã xem xong quyển nhật ký và cũng như cháu, tò mò muốn biết phần kết câu chuyện .

- Thế bác có kể không ? - Thơ Thơ hỏi như ganh tỵ .

Bà Châu nói dối .

- Bác không kể .

- Ôi ! Cảm ơn bác - Đôi mắt Thơ Thơ sáng long lanh . Lòng nàng như có niềm vui tràn ngập - Ít ra trên đời này không phải chỉ có mỗi mình nàng say mê chuyện tình Phi Yến - Lê Nhân .

- Sao cháu lại cảm ơn bác ? - Bà Châu không hiểu, Thơ Thơ cười rạn vỡ .

- Vì cháu không bao giờ muốn mình thua Thiếu Kỳ, dù chỉ là một câu nói . Bác biết không - Giọng nàng háo hức - Có một lần cháu đá anh ta té nằm dài . đoạt lấy chiếc mô-tô của anh ta, đến dự tiệc nhà anh Bằng Phi .

- Có chuyện này nữa sao ? - Bà Châu hấp háy đôi mắt .

Thơ Thơ gật đầu .

- Thế là Thiếu Kỳ đành chạy chiếc D D của cháu về nhà . Thấy món quà cháu gói tặng cho Bằng Phi, anh ta tức tối mở ra . Không ngờ nguyên ổ thẩn lẩn con chạy ra tung tóe .

Trời đất ! Bà Châu không nín được, phá ra cười vui vẻ, hòa quyện với tiếng cười trẻ trung yêu đời của Thơ Thơ, tạo thành một âm vang trong trẻo, làm ấm dạ mọi người . Chỉ trừ duy nhất một người bức bối . Người đó là Bằng Phi .

Sao chưa bao giờ ta nghe nàng nói về chuyện này ? Lòng chàng đầy những mối nghi ngờ cứ càng lúc càng lớn dần lên .

- Này, bác hỏi thật - Bà Châu chột nghiêm nét mặt - Cháu ghét Thiếu Kỳ lắm hả ?

Bậm môi suy nghĩ một giây, Thơ Thơ khẽ lắc đầu :

- Thật ra, không phải vậy . Nhưng cháu không hiểu nổi là tại làm sao lúc nào cháu cũng muốn ăn thua đủ cùng anh ấy . Và biết đâu Thiếu Kỳ cũng nghĩ về cháu chẳng tốt lành .

- Ôi ! Thật là một sự hiểu lầm tai hại, tất cả cũng do nơi định kiến mà ra . Bà Châu thàn than : Rõ ràng là hai chúng nó yêu nhau, mà không nhìn ra được . Thiếu Kỳ lúc nào cũng mang mặc cảm hư hỏng không xứng đáng, nên càng tỏ ra hống hách kiêu kỳ . Thơ Thơ thì tự ái, người ta đã kiêu kỳ, đại gì mình không hống hách . Bà Châu lắc đầu thương đôi bạn trẻ vô tình đập lên trái tim nhau để rồi cùng đau đớn . Oan nghiệt nào lại tiếp tay đặt chúng đối đầu nhau trong vụ án của bà ?

- Thôi, Thơ Thơ . Trể lắm rồi, chúng ta về thôi .

Băng Phi lật tay xem đồng hồ, sốt ruột khi thấy câu chuyện cứ quẩn quanh nhân vật Thiếu Kỳ, kẻ tình địch của chàng . Thơ Thơ kéo Băng Phi đến gần mình .

- Khoan đã ! Lại đây em giới thiệu . Đây là bác Băng Châu, người mà em nhận làm luật sư . Còn thưa bác, đây là anh Băng Phi người yêu của cháu .

- Chào cậu - Bà Băng Châu gật đầu niềm nở .

Chàng gật đầu chào lại có phần miễn cưỡng .

- Chào bác ! - Rồi nắm tay Thơ Thơ giật giật - Về thôi em, anh còn cái hẹn với anh Quân .

- Được, em về ngay . Thơ Thơ đứng dậy về chẳng muốn về - Thừa bác, con về .

- Ờ, cháu về .

Cánh cửa khép lại từ lâu mà bà Châu vẫn ngồi yên bất động . Không hiểu sao tâm trí của bà lại mãi bận tâm chuyện tình của ba đứa trẻ . Bằng Phi - Thơ Thơ - Thiếu Kỳ . Ôi, giá mà bà có quyền, bà sẽ cho chúng một lời khuyên .

- Ngày mai - Bà lẩm bẩm - Ngày mai, khi Thiếu Kỳ trở lại đây, ta sẽ cho nó biết rõ lòng con bé . Nhưng liệu có kịp không ? Trời ơi ! Sao ta không nhận thấy điều này sớm hơn một chút . Chỉ e rằng quá muộn rồi . Thiếu Kỳ, ta mong cháu mau đến thăm ta lần nữa . Ta sẽ kể cho cháu nghe tất cả không giấu giếm điều gì .

Nhưng bà có biết đâu, ngoài cổng, vì quá yêu thương bà, Thơ Thơ đang phạm một sai lầm . Nàng đang bảo với mọi người gác ngục . Không được cho Thiếu Kỳ vào thăm bà Bằng Châu nữa . Ít nhất là đến ngày tòa xử .

Vẫn với nụ cười muôn thuở, Thiếu Kỳ móc gói ba số trao cho anh bạn gác tù :

- Kẹt quá, Thơ Thơ lại nhờ tôi đến lấy một ít dữ kiện .

Lê Quân, tên anh chàng gác cửa, đưa tay rút một điều thuốc vổ lên vai Thiếu Kỳ cười thân mật .

- Cũng kẹt cho tôi quá . Cô Thơ Thơ lại nhờ tôi rằng, không thể cho anh vào vì lý do bảo mật .

Đôi mày khẽ chau lại rồi giãn nhanh, Thiếu Kỳ bật quẹt mời bạn :

- Đúng là cô ấy có bảo vậy, nhưng rồi cô ấy lại bảo tôi, anh xem giấy

tờ của cô ấy, cô ấy còn trao cho tôi .

Nói xong, Thiếu Kỳ cho tay vào túi móc ra tờ giấy giới thiệu của Thơ Thơ mà chàng lấy được hôm nào .

Không ngờ Thơ Thơ đã đến từ bao giờ . Đang đứng ở nhà phía sau, nàng đưa tay lấy lại tờ giấy của mình .

- Hừ ! Không ngờ anh lại là một kẻ nói dối đại tài, tôi nhờ anh bao giờ vậy ?

Tắt tịt ngòi trước cặp mắt khô hài của Lê Quân, Thiếu Kỳ đưa tay gỡ tóc nhăn nhó . Thơ Thơ nói tiếp :

- May mà tôi đến kịp lúc, chớ không thì- Nàng huơ huơ tờ giấy trước mặt chàng - Anh lợi dụng danh nghĩa của tôi làm bao nhiêu chuyện mờ ám rồi ?

- Cô im đi - Thiếu Kỳ nạt lại - Tôi thềm nhờ vào danh nghĩa của cô .

- Chớ không phải à ? - Thơ Thơ cười khiêu khích .

Anh chàng gác cửa len lén lỉnh đi . Không ngờ ngoài tài nói dối, anh còn là một tay bẻm mép loại cừ, vừa mới bắt quả tang lại còn xoén xoét chối .

- Cô im đi ! Trước sau Thiếu Kỳ vẫn chỉ nói được một câu .

Thơ Thơ vênh mặt :

- Tôi không im . Mà tại sao tôi lại phải im miệng trước một thằng vô tích sự như anh . Suốt ngày chỉ biết rong chơi ôm gái, móc túi người
.....

Bốp !

Bị lãnh ngay một cái tát vào giữa mặt, Thơ Thơ điên tiết nhào lên tát lại Thiếu Kỳ, nhưng chàng đã đưa tay ra chụp gọn lấy đôi bàn tay bé

nhỏ của nàng, giọng chàng buồn lạ :

- Tôi không cố ý đánh cô . Nhưng mà cô ngốc lắm, không hiểu một cái gì . Nói xong, hất mạnh tay, bỏ mặc nàng đứng ngẩn ngơ . Thiếu Kỳ lủi thủi bước đi .

Đi đâu chàng cũng không biết nữa, chỉ biết lòng chàng buồn tê tái . Muốn khóc thật to mà nước mắt cứ chảy về miền vô tận chẳng trào ra . Song với hằng trăm ngàn tâm sự của người đời, không một ai hiểu nổi lòng chàng đang cuộn sóng .

Phải, làm sao mà người ta hiểu một trái tim chai cứng nghĩ gì ? Người ta cứ cho rằng nó không hề biết đập, cứ trơ trơ ra như tượng đá . Không đập vui đau đớn .

Bước chân quen đưa chàng về khách sạn của cha . Vẫn ánh đèn màu muôn thuở, sao hôm nay sắc vàng như không có hồn, muốn ve vuốt chở che cho một tâm hồn trống vắng .

Lâu lắm rồi, từ lúc nhận ra mình yêu Thơ Thơ, chàng muốn sống khác hơn, muốn mình như Lê Nhân, như Vĩnh Lân để không phí một cuộc đời thừa . Thế mà có được đâu, Thơ Thơ chẳng tin chàng . Bao giờ trong mắt nàng, chàng cũng chỉ là một thằng đàn ông hư hỏng . Chỉ biết có gái, có rượu chè be bét, có những cái gì mà nhân gian này cho là xấu . Vậy thì chàng cố gắng để làm gì ? Tại sao chàng không sống vô tư, cuồng loạn như cuộc đời trước đây của chàng ? Tình yêu, cần quái gì !

Thiếu Kỳ bật khóc, lịm đầu vào một giấc mơ kỳ lạ .

Trong mơ, chàng thấy mình được bà Băng Châu ôm vào lòng âu yếm, bàn tay của bà ấm nồng tình nhân hậu làm cho lòng chàng

thanh thản, bao ưu tư phiền muộn phút chốc trôi xa . Rồi bà lại kéo chàng đứng dậy, dắt chàng đi qua những con đường êm ái đầy hoa trái . Nhưng thật lạ lùng, cơ thể của chàng lúc này sao yếu đuối, như một đứa trẻ không đi nổi dù lòng rất muốn .

Miệng mỉm cười nhân ái, bà Châu từ tốn dắt chàng đi, đi mãi đến một chân trời xa lạ, chẳng hề có bóng dáng con người, nơi đó, Thơ Thơ đang đứng đợi chàng với tà áo cô dâu trong trắng . Mái tóc phơi phới trên lưng, nàng ngã nhào vào lòng chàng, miệng mỉm cười e thẹn, dưới ánh mắt hài lòng của bà Châu .

- Thơ Thơ, anh yêu em .

- Thôi đủ rồi - Một tiếng thét giận dữ đưa chàng thoát cơn mơ đẹp .

Ánh mắt của chàng chợt sa sầm - Tao không ngờ dạo này mày đâm ra hư đốn, dám yêu cả con bé ấy .

- Thì đã sao ? Không buồn cử động thân mình, Thiếu Kỳ hất hàm đáp trả .

Vĩnh Lân nén giận, ngồi xuống bên giường :

- Mọi chuyện đến đâu rồi ? Con bé ấy biết được những gì rồi hả ?

- Con bé ấy chẳng biết gì - Thiếu Kỳ thản nhiên, nhưng khi trông thấy đôi mắt vui mừng của Vĩnh Lân, chàng nói tiếp - Nhưng tôi biết tất cả .

- Mày biết thì kể làm gì ? - Vĩnh Lân thở phào .

Thiếu Kỳ cười khó hiểu :

- Đừng coi thường tôi như thế .

Vĩnh Lân dịu dàng :

- Dĩ nhiên là chẳng ai dám coi thường mày cả . Bây giờ mày nói tao

nghe, mà muốn gì cho cái bí mật hả ?

- Phần kết câu chuyện .

- Cái gì ? - Vĩnh Lân nhảy nhồm - Mà muốn biết cái phần kết làm gì ? Nó có dính líu gì đến mà đâu ?

Thiếu Kỳ không thay đổi :

- Trước khi quyết định, tôi muốn biết tất cả .

- Nhưng tao không thể nói - Vĩnh Lân cương quyết .

Thiếu Kỳ nhếch môi cười . Cái cười của kẻ nắm chắc trong tay phần thắng .

- Thì tôi sẽ la to cái điều tôi được biết . Ông thừa hiểu Thơ Thơ là một cô gái thông minh, chỉ cần bao nhiêu bằng chứng, cô ấy có thể làm đảo lộn tình hình .

- Thằng khốn nạn ! - Vĩnh Lân gầm lên rồi lại chột mềm đi - Mà nghe đây !

Vĩnh Lân đã kể xong, Thiếu Kỳ vẫn nằm yên bất động, đôi mắt nhắm nghiền . Nó ngủ chẳng ? Vĩnh Lân tự hỏi, thầm mong sao cho Thiếu Kỳ ngủ thật, cho cái bí mật kia muôn đời nằm trong bóng tối . Tâm hồn có phần yên ổn khi thấy chàng vẫn nằm yên sau cái lay gọi của mình . Vĩnh Lân nhè nhẹ lui chân đưa tay khép cửa .

Cánh cửa vừa khép, trên giường ngủ, Thiếu Kỳ bỗng thở hắt ra một cái dài đau đớn . Cái điều chàng nghi ngờ đã trở thành sự thật ! Trời ơi ! Giữa bao nhiêu tình cảm yêu thương giăng xé, chàng biết phải chọn ai ?

Chỉ còn không đầy bốn mươi tám tiếng đồng hồ nữa, vụ án đã được đem ra xử lại, nếu chàng không quyết định khôn ngoan và nhanh

chóng sẽ không còn dịp nào để nói . Bà Băng Châu, Thơ Thơ, Lê Nhân, Phi Yến Những gương mặt cứ chập chờn ẩn hiện . Tất cả như đang mỉm cười, khuyến khích chàng sống sao cho ra sống .
Đừng để muôn đời lương tâm phỉ báng mình là tên hèn nhát . Mình sẽ xử sự ra sao ? Cha ơi, Chú Vinh Lân ơi ! Sao mà con hư lạc lõng giữa biển mịt mù không biết đâu là bờ là bến ?

- Vũ Thơ Thơ, luật sư của bị cáo Băng Châu . Trước những chứng cứ rành rành của vụ án, và những lời buộc tội hùng hồn của luật sư bên nguyên . Cô có còn muốn nói gì để biện hộ cho bà Băng Châu trước khi tòa tuyên án ?

Hàng ngàn cặp mắt lập tức đổ dồn về phía cô gái nhỏ . Phập phồng, hồi hộp khi thấy nàng run rẩy đứng lên . Từ hơn bốn tiếng đồng hồ, họ đã thấy nàng đấu tranh quyết liệt để bảo vệ cho bằng được bà Châu .

Mặc dù lý lẽ của nàng còn quá non nớt để cho đối phương bắt bẻ, lập luận trẻ con phí logic, nhưng những người nghe đều có thể bỏ qua và chấp nhận . Họ hiểu rằng nàng đã làm việc bằng cả trái tim và khối óc .

Phần thua chắc chắn nằm về phía Băng Châu, nhưng mọi người vẫn cố dẫn lòng tin hy vọng biết đâu phép màu lại chẳng xảy ra . Chỉ một câu thôi, sẽ đủ xoay ngược thế cờ .

Phải, chỉ cần một câu thôi là đủ xoay ngược thế cờ, hơn ai hết, Thiếu Kỳ biết rõ ràng điều đó, phép lạ sẽ xảy ra nếu như chàng muốn, bởi phép lạ đó đang nằm giữa bàn tay của chàng đây !

Phiên tòa hôm nay thật là sinh động và lý thú, làm cho tất cả mọi

người đến xem phải phập phồng hồi hộp . Nhưng phập phồng lo sợ hơn tất cả thì chỉ có mỗi Thiếu Kỳ . Ngồi dưới hàng ghế, mắt của chàng cứ nhìn Thơ Thơ chăm chú không rời, chàng cầu mong sao cho nàng thật thông minh dùng lý lẽ bẻ gãy bao chứng cứ, giúp bà Bằng Châu, giải oan mà chàng khỏi phải tung ra con bài cuối . Bởi lẽ, nếu phải tung ra hậu quả sẽ khôn lường .

Chàng lại cầu mong một lần ánh mắt của nàng ban cho chàng chút hơi ấm mỏng manh, một tia hy vọng nhỏ để chàng đủ sức làm một việc quá khả năng . Vậy mà từ đầu buổi xử án đến giờ, đôi mắt của nàng cứ gởi mãi cho một người xa lạ, làm lòng chàng đau như ai xé, bao khí lực trong người tan biến, để mấy lần chàng toan đứng lên lại phải ngồi xuống, lặng yên để mặc mình nàng đối phó .

Người ta đã xem thường, coi mình chẳng ra gì, thì việc gì mình phải giúp người ta ? Rõ ràng trong việc này phần thiệt chỉ về chàng . Thôi hãy để cho tòa mặc tình tuyên án . Cho bí mật kia muôn đời chìm trong quên lãng .

Nhưng Lòng Thiếu Kỳ lại chẳng an tâm khi chạm phải đôi mắt buồn như ánh hoàng hôn của người đàn bà tội nghiệp, đang chờ đợi ở chàng một lương tâm thức tỉnh . Lẽ nào sau bao nhiêu khổ đau, bà lại phải tiếp tục đau khổ trong tù tội ?

Lẽ nào chàng đành lòng cắt đi của Thơ Thơ một nguồn vui sống ? Đưa mắt nhìn sang Bằng Phi, Thiếu Kỳ nghe cảm tức bộ mặt nhơn nhơn, không tình cảm của gã thám tử đẹp trai . Con người như thế mà Thơ Thơ yêu được kể cùng là chuyện lạ .

Nhưng mà chàng cũng thật là vô lý, Bằng Phi đứng đưng là hoàn

toàn hợp lý . Chuyện này đâu có dính líu gì đến hẳn, làm sao hẳn hiểu được những uẩn khúc bên trong mà chàng trách hẳn ? Bao lần rồi, chàng đi xem tòa xử án, gương mặt chàng có lạnh lùng không mà trách Bằng Phi ? Rõ vô duyên quá !

Dù sao, chàng cũng phải công nhận một điều . Bằng Phi hơn chàng tất cả . Từ công danh, học vị đến thể chất nuôi dạy, ăn học đàng hoàng, mang trong người phẩm chất trí thức . Không như chàng là cà hủ hổng . Thơ Thơ sống với Bằng Phi không hạnh phúc hơn khi sống với chàng sao ? Hãy cao thượng, Thiếu Kỳ tự dặn mình : Hãy như chú Vĩnh Lân, vui trong cái vui của người yêu, hạnh phúc khi người yêu hạnh phúc .

- Kính thưa quý tòa - Giọng Thơ Thơ vang lên run rẩy . Cả hội trường im phăng phắc - Dù đã cố gắng hết sức mình, tôi vẫn không làm sáng tỏ gì hơn vụ án bà Bằng Châu . Xin tòa tuyên án .

Nói xong, nàng gục khóc, chạy đến bên bà Bằng Châu đau đớn :

- Bác ơi, xin lỗi bác, cháu bất lực quá !

Nhưng lúc này sao nàng nhỏ bé, đáng thương . Thiếu Kỳ chợt muốn đưa cánh tay ra cho nàng nương dựa, nhưng Bằng Phi đã thay chàng làm tất cả . Đưa mắt nhìn qua Vĩnh Lân, chàng chợt thấy nụ cười khó hiểu thoáng qua môi chú . Nụ cười coi thường pháp luật, nụ cười cho rằng mình chiến thắng cả thần công lý .

Đôi mắt của chàng lại lia qua mẹ . Đôi mắt u buồn đau đớn của một người vợ mất chồng . Tội nghiệp mẹ của con, mẹ sẽ nghĩ gì khi biết ra sự thật ? Và bà Linh Chi nữa ? Những nạn nhân trong tấn bi kịch của cuộc đời .

- Xin mời tất cả hãy đứng lên nghe tòa tuyên án .

Không, phải chận ngay lời tuyên án . Tim Thiếu Kỳ gào thét, một mai nếu Thơ Thơ biết ra sự thật thì sao ? Nàng sẽ muôn đời căm thù và rẻ rúng chàng - Một con người hèn nhất .

- Không ! - Thiếu Kỳ chột la to - Xin tòa khoan tuyên án .

Cả hội trường ngơ ngẩn nhìn nhau . Phải chăng phép lạ đang hiện đến ? Chánh án Phi Nam nhìn chàng nghiêm khắc :

- Cậu là ai ?

- Dạ - Đi thẳng lên vành móng ngựa, Thiếu Kỳ quét đôi mắt sáng nhìn xuống đám đông - Tôi là Trương Thiếu Kỳ, con trai của nạn nhân Trương Vĩnh Kỳ . Trước tòa, xin thề chỉ khai sự thật .

- Được - Phi Nam đưa tay ra hiệu cho đám đông ngồi xuống . Hắn là ông không ngờ đến sự cố này - Cậu muốn nói gì ?

- Tôi muốn giúp tòa tìm ra hung thủ của vụ án, minh oan giúp bà Bằng Châu .

Bây giờ thì Thơ Thơ mới nhìn ra . Thiếu Kỳ mỉm cười, thoáng hài lòng . Rồi nàng sẽ còn phải giương mắt nhìn ra mà nhìn ta nhiều hơn nữa, Thiếu Kỳ này không đơn giản như em nghĩ đâu .

- Được, anh kể đi . Hung thủ là ai ?

- Hung thủ là ai . Tôi sẽ nói sau . Còn bây giờ xin mời quý tòa nghe tôi kể chuyện .

Không để cho tòa kịp có phản ứng nào, Thiếu Kỳ bắt luôn vào câu chuyện .

Cái tin cậu chủ Lê Nhân về nước Câu chuyện bắt đầu như các bạn đã biết, và bây giờ ta hãy theo dõi phần kết cuộc để biết ai là

thủ phạm .

.....

Bỏ mặc mọi người với đám cúng thật một trăm ngày của chồng rôm rả bên ngoài, Linh Chi lui vào phòng riêng âm thầm nằm khóc . Ngày xưa, khi còn là con gái cưng của ngài Nghị Sĩ, Linh Chi chưa một lần ngờ rồi đây cuộc đời của mình lại dập bầm, đau khổ thế này . Học xong lớp mười hai, nàng lao vào học nữ công gia chánh, mong một ngày vui duyên chồng vợ với một chàng trai nhiều học thức, lắm địa vị trong xã hội, êm đềm trong cuộc đời ấm cúng chẳng bon chen . Vậy mà về làm vợ Lê Nhân, ngay đêm tân hôn đã phải chịu bể bàng, khi biết chàng yêu người khác . Cắn răng cam chịu vì dù sao ván đã đóng thuyền Câu xuất giá tòng phu, ông bà đã dạy làm sao nàng dám cãi .

Bây giờ Linh Chi mới biết sống với người chẳng yêu mình là một cực hình, phải chịu đựng nhau, chịu đựng suốt một cuộc đời .

Chưa một lần nàng được nghe từ miệng chồng một lời thương mến, những món ăn nàng làm nên, bằng tất cả tấm lòng người vợ đều được chàng nếm qua hờ hững, bữa có bữa không, chẳng biết nói cùng ai .

Đêm về đến, khoảng thời gian hạnh phúc nhất của những cặp vợ chồng mới cưới . Với nàng sao hững hờ buồn chán . Ân ái với nàng như một con búp bê không tình cảm, chàng quay qua ngủ, bỏ mặc nàng với cơn tủi hờn ảm ức .

Rồi đến khi nghe chàng kể rõ về Phi Yến và tỏ ý muốn sang Nhật để tìm quên và lấy xong bằng bác sĩ, nàng đã vui mừng khuyến khích

chàng đi, ngỡ khoảng thời gian xa cách đó, sẽ giúp chàng lấy lại thăng bằng, chồng vợ yêu thương sau bao ngày xa cách .

Nhưng trời hỡi, ai ngờ cuộc đời lăm nổi trái ngang, chàng lựa đúng chiếc tàu bị đắm mà đi, để bây giờ nàng trở thành góa phụ, chít khăn tang thờ chồng khi mới vào tuổi hai mươi .

Ai cũng bảo rằng nàng sẽ dễ dàng đi bước nữa . Vì với nhan sắc này, gia tài đó khối kẻ si mê . Nhưng lòng Linh Chi giờ khác nào tảng băng giá lạnh . Chuyện chồng vợ đối với nàng là danh từ khủng khiếp, nó đã lấy mất của nàng chuỗi ngày hồn nhiên nhất .

- Linh Chi, sao con không ra ngoài đãi khách - Bà Vạn Lộc nhìn nàng trù mếu - Con cứ khóc hoài không khéo bệnh đến thân .

- Dạ, con cảm ơn mẹ - Linh Chi kéo khăn tang lên chặm mắt - Bên ngoài ồn ào quá, con không chịu nổi .

Bà Lộc lặng yên nhìn con dâu chua xót . Là đàn bà, bà hiểu nỗi đau đớn của người vợ mất chồng . Nó lại còn quá trẻ thế này . Càng thương đau, thương con, bà càng căm thù Phi Yến . Bao tội lỗi trên đời này, bà trút cả lên cô gái nhà nghèo đó .

Vì theo bà, chính nàng là nguyên nhân làm con bà phải khổ đau rồi chết . Thầy bói đã cho bà biết Phi Yến có tướng sát chồng . Con gái gì mà vòng eo hết ý . May cho nó, hôm đó bà trở lại đã liệu hồn dọn nhà đi mất, bằng không bà đã cho đàn em cào nát mặt ra rồi .

- Thôi, con à ! - Bà an ủi dâu - Là một người đàn bà từng trải, lăn lộn giữa thương trường, bà là người biết kiềm chế nỗi đau, có sầu đau thì thẳng Nhân cũng không sống lại, bệnh hoạn vào thân thêm khổ . Thở hắt ra, bà nói thêm :

- Giá mà con có thai thì hay biết mấy !

Tim Linh Chi lại nhói đau . Có một đứa con với Lê Nhân, đó là điều lòng nàng hằng mơ ước, nhưng tiếc thay điều đó không thể nào có được nữa rồi .

- Bà ngồi đây mà tôi đi kiếm bà khắp nơi .

Ông Lộc hiện ra bên cánh cửa nói u buồn . Bà xằng giọng :

- Kiếm tôi làm gì ? Chuyện gì không có tôi là không được hả ? Rủi tôi chết chắc ông cũng chui xuống mộ mà kêu .

- Nhưng mà con Phi Yến nó đến, tôi không biết làm sao .

- Cái gì ? - Đôi mắt bà trợn tròn - Phi Yến đến đây ? Con này quả là gan cóc tía . Nó đâu rồi ?

- Ngoài phòng khách - Ông đưa tay chỉ .

Bà đứng dậy nắm tay Linh Chi :

- Ra con, ra xem nó muốn gì ?

Linh Chi lắc đầu :

- Mẹ ra đi, con nhức đầu lắm .

Hiểu lòng dâu, bà bước nhanh ra phòng khách, vừa trông thấy Phi Yến bà mắng ngay :

- Sao, còn muốn gì nữa đây ? Con tôi chết rồi, không ai cung cấp tiền cho, đói phải không ?

Phi Yến ngẩng đầu lên, những giọt nước mắt chảy ngược vào lòng . Một khi đã đến đây, nàng đã liệu trước những câu sỉ vả của bà, vậy mà lòng lại đau hơn muối xát .

Đói, quả thật là nàng đang đói, bụng cứ sôi lên ùng ục khi nghe mùi thức ăn bốc lên thơm phức, nhưng phải lê đầu gối đến xin bà bố thí,

nàng thà chết còn hơn .

Bà và Vĩnh Kỳ thật là tàn nhẫn, đã triệt hết đường sống của mẹ con nàng . Không một cơ sở nào dám nhận nàng vào làm vì sợ uy bà không cho vay vốn, mẹ trở bệnh vì thời tiết trái mùa, mang thai trong người, nàng không thể nào làm việc nặng .

Trời ơi ! Người ta đâu hay, vô tình họ đang đày đoạ cháu của họ .

Đứa cháu đích tôn duy nhất mà từ bây giờ và mãi mãi về sau họ không thể nào có được . Suy nghĩ đắn đo mãi nàng mới tìm đến, đầu chấp nhận sỉ vả . Nàng đau đớn cực khổ đã hành, nhưng nàng không có quyền làm cho con nàng khổ sở, khi nó có đủ quyền sung sướng . Và quan trọng hơn nữa như vì lao tâm cực nhọc, nàng làm sẩy mất đứa con này, mặt mũi nào nàng nhìn chàng nơi chín suối .

- Thưa bà - Phi Yến nén khóc cố lấy giọng lạnh lùng - Tôi đến đây để báo cho ông bà hay một tin quan trọng . Giọt máu của anh Nhân tôi đang mang trong bụng . Quyết định thế nào là quyền của ông bà ! Xin chào .

Nói được bấy nhiêu nàng bỏ chạy nhanh ra cửa, ôm mặt lao đi . Ông nhìn bà ngơ ngác .

- Bà, con Yến nó nói gì vậy ?

- Nó nói là nó đang có bầu rồi .

Còn ông ! - Bà gắt - Nghe rõ chưa ?

Ông Lộc tươi ngay nét mặt :

-Ồ, vậy là trời còn thương, dòng họ mình chưa đến nỗi tuyệt tự !

Lườm ông một cái, bà công nhận lời ông nói đúng, từ lúc nghe tin lòng bà cũng gợn vui, nhưng liền sau đó nỗi lo cũng xuất hiện theo

liền . Dĩ nhiên cháu bà, bà phải nuôi, phải bắt, nhưng bắt làm sao cho tròn danh dự, vẻ vang dòng họ . Tự nhiên bà quát ông :

- Ông bảo con Linh Chi đến gặp tôi lập tức .

- Rồi đi liền - Ông tất tả chạy nhanh dù chưa hiểu bà muốn gì . Đưa tay thăm đếm, bà biết Phi Yến có thai chưa đầy hai tháng, và có lẽ chuyện nay cũng chưa ai biết .

- Dạ, thưa mẹ gọi con .

- Ừa - Bà Lộc ngọt ngào - Ngồi xuống đây rồi mẹ nói con nghe . Có phải con đã có thai hai tháng rồi không ?

Linh Chi lắc đầu ngơ ngác :

- Dạ, đâu có

- Có mà - Bà nói ngay - Mẹ đã bảo con có là con phải có . Từ nay gặp ai, con cũng phải bảo là con đã có thai rồi, nghe rõ chưa ?

- Dạ nghe ! - Linh Chi cúi đầu không dám cãi - Ông nhìn bà, gật đầu hãnh diện .

- Bà nó thật là mưu Gia Cát .

Không trả lời ông, đôi mắt bà nhú lại, trong lòng bà một ý định đang hình thành . Ý định đó như thế nào chưa rõ, chỉ biết rằng nó thật là ghê gớm và đang lớn dần lên .

Lặng ngẫm nàng may áo cho con qua ô cửa nhỏ . Lòng Vĩnh Lân cuộn tràn niềm hạnh phúc khó bút nào diễn tả .

Phải mất nhiều công phu lắm, chàng mới có thể tìm ra nơi nàng cùng mẹ già trú ngụ . Và chàng cũng phải tốn nhiều lời an ủi, nàng mới chấp nhận cho chàng phụ giúp một phần kinh tế nhỏ nhoi, gọi là nuôi cháu bé .

Thời gian sao mà nhanh như chớp mới đó mà đã nửa năm thắm thoát trôi qua . Bào thai càng lớn, lòng Vĩnh Lân càng rạo rạo xúc cảm, cầu mong cho mẹ con lành lặn . Rồi chàng sẽ cầu xin mẹ của nàng, cho chàng được làm lễ để chính thức nhận làm cha đứa bé . Chắc hẳn là nàng sẽ bằng lòng, vì những ngày gần đây, thái độ của nàng đối với chàng đã bớt phần gượng gạo . Đôi khi, nàng còn cho chàng xen vào phụ vài chuyện lật vật trong nhà .

Lê Nhân chết đi, là một cú sốc lớn lao, nhưng con người ta không ai có thể sống hoài cùng kỷ niệm . Nhất là một người con gái có sắc như Phi Yến . Nàng cần có một tấm chồng để tránh loài ong bướm . Và chàng thì hoàn toàn thích hợp .

- Anh Lân ngấm trộm người ta rồi, cười một mình, xấu nhé .

Bị nàng bắt gặp quả tang . Vĩnh Lân đành bước hẳn vào nhà, cười ngượng nghịu :

- Ai bảo em đẹp quá làm chi ?

- Bầu bì thế này mà đẹp cái gì ? - Nàng kể môi cắn chỉ - Vĩnh Lân đưa tay cản lại .

- Đừng em ! Để anh lấy kéo cho .

Đỡ cây kéo từ tay chàng, Phi Yến nhoẻn miệng cười :

- Em cảm ơn anh .

- Đừng nói lời cảm ơn anh Phi Yến - Vĩnh Lân ngồi xuống bên cạnh nhìn tay nàng thoăn thoắt khâu áo cho con . Một cánh bướm nhỏ xíu hiện lên . Ôi, cánh bướm chở bao mộng ước, bao giờ lộng gió ra khơi ?

Phần Phi Yến, nàng cũng cảm thấy lòng yên bình lạ . Bên cạnh Vĩnh

Lân, nàng không còn phải lo lắng điều gì . Đường như cánh tay rắn chắc, cùng bờ ngực rộng kia đủ sức cho thuyền của nàng vượt qua cơn bão tố . Giá mà chàng tìm đến gặp nàng sớm hơn một chút, thì nàng đâu có phải đến để cho họ biết nàng đang có con trong dạ, để rồi mỗi tháng phải xòe tay nhận đồng tiền bố thí . Và đứa con này sẽ chỉ thuộc về nàng .

Nhưng không, dù cho Vĩnh Lân có đến hay không, nàng cũng phải báo cho họ biết . Nàng không có quyền ích kỷ, nhỏ nhen như vậy . Giọt máu nàng đang mang là tất cả những gì còn sót lại của Lê Nhân .

Cây có một trái, nàng không có quyền cướp đoạt, dù trước đây, người ta không nhìn nhận nàng cùng giọt máu kia . Lê Nhân là một đứa con chí hiếu, hẳn là chốn xa xôi chàng cũng bằng lòng .

Nhắc đến Lê Nhân, Phi Yến lại thấy lòng nàng có lỗi . mấy tháng gần đây, tình cảm giữa nàng và Vĩnh Lân đã tiến một bước khá xa . Càng gần gũi, nàng càng nhận ra chàng có nhiều nét giống Lê Nhân . Cao thượng, dịu dàng và tốt bụng . Mẹ con của nàng đã thọ của chàng biết bao là ân nghĩa . Từ cái ơn cứu mạng bảo bọc cho nàng, mẹ nàng lẫn cái bào thai vừa tượng hình trong bụng, ơn sâu đó bao giờ nàng trả được ?

- Ui da ! - Mãi suy nghĩ, nàng để cho mũi kim đâm vào tay đau điếng, một giọt máu rịn ra thấm vào mặt vải . Vĩnh Lân nắm lấy tay nàng dạ xót xa :

- Ôi, em làm sao vậy ? - Nói xong chàng cho ngón tay của nàng vào miệng mình mút máu . Cơn nhức buốt bỗng dưng tan biến . Phi Yến

không nỡ giật tay mình lại, nàng lí nhí : - Đừng anh, em có sao đâu ?

- Không - Chàng nắm tay nàng bồi hồi lưu luyến - Sao em lại phân tâm, em đang nghĩ về Lê Nhân có phải không ?

Một tiếng thở dài khẽ thoát ra, Vĩnh Lân nhìn sâu vào mắt của nàng :

- Em phải trả lời anh .

- Vâng - Phi Yến đành thú thật .

Vĩnh Lân cúi đầu buồn bã rồi chột ngắc lên .

- Nhưng người đã chết rồi, không thể nào sống lại, Phi Yến . Em nhận lời anh nhé ?

Đôi tay Phi Yến đặt xuống bụng thay câu trả lời, Vĩnh Lân gật đầu :

- Anh biết, nhưng anh đâu có bắt em phải trả lời liền . Phi Yến chỉ cần em cho anh một tia hy vọng .

Đôi mắt nàng lẩn tránh :

- Em biết nói sao cho anh hiểu bây giờ ? Đòi một đứa con gái như em được anh đoái tưởng đã là phúc lắm rồi . Nhưng anh thông cảm, chồng em vừa mới chết .

Vĩnh Lân càng tha thiết :

- Anh sẵn sàng chờ đợi . Phi Yến, em trả lời anh đi .

Biết trả lời sao ? Phi Yến cắn môi khó xử . Bóng hình Lê Nhân còn nặng trĩu trong tim . Nhưng từ chối để Vĩnh Lân buồn lòng, nàng cũng bức rức xốn xang .

- Vâng - Nếu có phải lấy chồng một lần nữa, em sẽ chọn anh .

- Cám ơn em - Chàng nâng tay nàng hôn tha thiết, đột nhiên Phi Yến oằn người đau đớn .

- Ui da !

- Sao ? - Vĩnh Lân buông tay nàng bối rối - Anh làm đau tay em hả ?

- Không - Văng trán nàng rịn mồ hôi - Anh ơi, hình như, hình như con em đang đòi ra thì phải .

- Hả ? - Vĩnh Lân nghịch mặt ra rồi cúi xuống bên nàng lo lắng - Em thấy đau bụng hả ?

Cơn đau thắt ngật đã khiến nàng không thể nào nói dối . Hai tay bấu chặt vào thành ghế, nàng khế gật đầu . Vĩnh Lân càng quỳnh quáng, chàng quay đầu vào trong buồng gọi lớn :

- Bác ơi ! Phi Yến chuyển bụng rồi .

- Sao ? - Bà Liên lật đật chạy ra, thấy Vĩnh Lân quỳnh quáng, bà gắt lên - Bình tĩnh, kêu xe lại đây mau . Trời ơi ! Sớm những mười mấy ngày .

- Bác nói cái gì sớm ? - Đang đi Vĩnh Lân bỗng quay đầu lại hỏi . Bà gắt :

- Sớm sớm gì, chạy nhanh đi, con nhỏ mặt mày xanh mét kia .

- Bác khỏi lo . Đã có xe đây rồi .

Vĩnh Kỳ xuất hiện đúng lúc với chiếc Toyota đời mới cùng bốn tay em lực lưỡng . Vĩnh Lân lùi lại sau hốt hoảng .

- Anh giở trò gì vậy ?

- Chẳng trò gì . Đưa Phi Yến đi sanh .

Hất hàm cho bốn tên đàn em, Vĩnh Kỳ gằn giọng :

- Không phải phận sự của mày, rút đi .

- Tôi cấm anh động đến người Phi Yến - Vĩnh Lân tiến lên đứng ngay trước mặt nàng

Vĩnh Kỳ cười gằn :

- Nếu mày muốn cô ta sanh con ở đây thì cứ việc .

- Đồđồ khốn nạn !

Vĩnh Lân bật tiếng chửi, quay nhìn Phi Yến oằn mình giữa cơn đau rồi tránh sang một bên, cho bốn tên đàn em bước lên sốc nách Phi Yến dìu lên xe . Bà Liên chạy theo, nhưng cánh cửa xe đã đóng sập ngay trước mặt bà rồi lao vút đi nhanh . Vĩnh Lân chồm lên :

- Các người chở Phi Yến đi đâu ?

- Đi sanh - Hai tay vòng trước ngực Vĩnh Kỳ đáp thản nhiên .

Vĩnh Lân hung hăng nắm cổ áo của anh .

- Thế sao anh không cho mẹ nàng theo chăm sóc ?

- Tao không biết, mày đi tìm ông bà chủ mà hỏi .

Nói xong, Vĩnh Kỳ bỏ đi nhanh . Vĩnh Lân đuổi theo anh :

- Phi Yến có mệnh hệ nào, anh và bọn họ sẽ biết tay tôi .

Vĩnh Kỳ cười khẩy :

- Tao e rằng lời hăm dọa của mày đã muộn màng rồi .

- Sao ? - Vĩnh Lân nghe chết điếng trong hồn - Các người dám thủ tiêu Phi Yến ?

- Chưa tàn nhẫn đến độ đó đâu con .

Vĩnh Kỳ đặt chân lên một hòn đá :

- Chúng tao chỉ giết cái tên PhiYến mà thôi - Ngưng một chút cho lời nói mình thêm hiệu lực, Vĩnh Kỳ nói thêm - Nhưng tao cũng sẽ không từ nếu như mày cố tâm tình ra sự thật .

- Anh dám ?

Vĩnh Kỳ nhướng mắt .

- Một khi cơn ghen làm tâm trí tao điên loạn, thì mày biết tao không

từ một thủ đoạn nào đâu . Kể cả mạng của mày .

Khi nói những câu nói này, đôi mắt hằn đỏ ngầu rực lửa . Vĩnh Lân lùi về sau một bước bàng hoàng . Chàng như không còn nhận ra người anh ruột của mình . Tình yêu mù quáng đã biến anh thành như vậy .

- Cút đi và câm họng nếu muốn nàng còn sống trên dương thế . Cút đi mà giữ lấy cái mạng của mày .

Biết rằng anh sẽ chẳng hù suông , Vĩnh Lân cúi đầu lầm lũi ra đi trước cặp mắt kinh hoàng của bà mẹ nhiều đau khổ . Chàng muốn dừng lại an ủi bà vài câu nhưng đôi chân cứ bước mãi về vô định . An ủi làm gì khi chính chàng đang bất lực .

Đang đi, đôi mắt chàng chợt dừng trên chiếc áo nhỏ Phi Yến may cho con lúc nãy . Tội nghiệp cho chiếc áo chưa kịp khoác vào người đứa bé, đã bị những bàn chân thô bạo giẫm lên . Giống như chiếc thuyền con chở bao ước vọng, chưa kịp ra khỏi đã bị bão tố cuốn phăng rồi .

Phi Yến ơi ! Vậy là trọn đời anh không thể cưới em . Vĩnh Kỳ yêu em, hẳn sẽ không bao giờ để cho anh thỏa nguyện . Thôi thì đành đứng bên lề nhìn nhau trọn kiếp vậy em ơi .

Nhưng Vĩnh Lân cũng không có dịp đứng bên lề để ngắm người yêu . Từ sau biến cố này, Phi Yến như biến mất khỏi cuộc đời, nàng chỉ gặp chàng lại duy nhất một lần . Và lần gặp gỡ đó đã gây nên tai họa .

Đúng là đàn ông đi biển có đôi, đàn bà vượt cạn mồ côi một mình . Để tạo nên một đứa con cho nhân thế, người mẹ phải mang nặng

những chín tháng mười ngày rồi một mình đau đớn banh da xẻ thịt cho giọt máu hồng cất tiếng khóc oa .

Phi Yến đang phải trải qua những phút giây như vậy . Oằn oại trong cơn đau, đôi mắt nàng chột kinh hoàng khi nhận ra xung quanh mình toàn những gương mặt đặng đặng sát khí .

- Để cho mau - Giọng một bà mụ gắt gỏng .

Phi Yến oằn mình tránh một cơn đau đang chột đến, gối chần như nhàu nát dưới lưng . Bờ môi dập ra đau đớn mà đứa con ngoan cố vẫn không có ý định chui ra .

Trời ơi ! Mẹ ơi, con chết mất ! Bàn tay bầu chặt tưởng chừng làm sắt phải cong, nước mắt tuôn ràn rụa dưới cơn đau tưởng chừng như không chịu nổi, cơ thể mới rã rời . Phi Yến thở hắt ra không còn biết trời đất gì nữa .

Đột nhiên, nàng nghe hai má mình nóng ran, vừa mở mắt nàng đã bị cô mụ cho ăn ngay một cái tát vào giữa mặt .

- Đồ đàn bà hư ! Rặn mà để cho mau .

Để ! Hơn lúc nào hết, nàng muốn con ran gay, cho nàng tránh khỏi cực hình đau đớn, nhưng con ơi, sao con cứ mãi ở hoài trong bụng ? Hình như với nó, chỉ có trong bụng mẹ mới là khoảng trời yên ổn nhất . Hẳn trẻ con cũng như nàng, đang linh cảm chuyện không lành .

Ôi ! Lúc rướn người lên để lấy hơi, Phi Yến mới nhận ra nơi mình sanh không phải là một bệnh viện khang trang, dường như đây chỉ là một ngôi nhà hoang lâu ngày chưa dung đến . Trí óc dần sang tỏ, nàng hốt hoảng gọi to :

- Mẹ ơi ! Anh Vĩnh Lân ơi !

- Trời ơi ! Để cho mau - Một cái véo vào tay đau đặng . Phi Yến xoa tay quanh bụng van nài .

- Con ơi ! Thương mẹ hãy ra đi, mẹ chết mất !

Hình như chỉ chờ như vậy, đứa bé chịu chui ra dưới đôi tay bà mẹ, cùng lúc Phi Yến nghe cơ thể mình rách toạc ra, đau đớn .

Oaoaoa

Những tiếng khóc của con đã làm cho nàng quên hết bao mệt nhọc .

Rướn người lên mỉm một nụ cười hạnh phúc, nàng nắm tay bà mẹ :

- Dì ơi, cho con hỏi, con gái hay con trai vậy ?

- Im đi ! - Nạt ngang bà ngoay ngoáy bỏ đi, mí mắt như sụp xuống .

Phi Yến lơ mơ thấy người ta ẵm đứa bé đi ngang, không rõ là gái hay trai, nàng chỉ biết rằng nó còn đỏ hỏn bé tí ti . Bấy nhiêu thôi rồi nàng lịm dần vào cơn mê man mệt mỏi .

Thật lâu, nàng mới giật mình chợt tỉnh . Vĩnh Kỳ ngồi ở ghế chờ nàng tự bao giờ .

- Con tôi đâu ? - Phi Yến thều thào .

Vĩnh Kỳ đáp lạnh lùng :

- Nó đã chết rồi .

- Chết ! - Toàn thân như bước hụt vào vùng hư ảo chơi vơi . Lẽ nào như vậy ? Không - Phi Yến chợt gào to - Nói dối, con của tôi không chết, anh đem nó đi đâu ?

- Tôi đã bảo nó chết rồi, tin hay không tùy cô vậy . Đấy ! - Vĩnh Kỳ chợt chỉ tay chon nàng xem một đứa bé tí ti quần áo để dưới chân giường - Con cô đấy .

- Con tôi ? - Phi Yến chồm dậy thật nhanh rồi hét to một tiếng hãi hùng khi nhận ra đứa bé cứng đờ lạnh ngắt . Không - Nàng ôm mặt nghẹn ngào - Linh tính của một bà mẹ cho nàng biết . Đó không phải là con của nàng .

- Phi Yến ! - Vĩnh Kỳ bước lên vuốt nhẹ tóc nàng - Lê Nhân đã chết, đứa bé không còn, em còn nuôi nhưng nhớ làm gì khi tình anh kề sát một bên ? Phi Yến, anh yêu em .

- Con tôi đâu ? – Nàng ôm đầu gục khóc .

Vĩnh Kỳ thở ra :

- Thôi được, anh sẽ cho em biết, con của em đang sống yên lành giữa vòng tay họ Vũ . Anh chỉ có thể nói cho em biết vậy thôi .

- Tại sao các người lại bắt con tôi ? - Nàng đưa tay ôm bầu ngực căng tròn nghẹn khóc .

Vĩnh Kỳ đáp ôn tồn :

- Em đừng quên đó là giọt máu duy nhất và cuối cùng sót lại của dòng họ Vũ .

- Nhưng nó cũng là con của tôi . Tôi đẻ nó ra - Phi Yến kêu gào .

Vĩnh Kỳ gạt đầu :

- Mọi người không phủ nhận . Đây là tiền công em sinh ra nó .

Tiền công ? Phi Yến mở to mắt nhìn xấp tiền mới cứng . Tiền công cho một bà mẹ sinh con ? Trời hỡi ! Còn tiền nào xót xa hơn nữa ?

Tự nhiên nàng cười gằn :

- Sao mà rẻ thế này ?

- Nếu em muốn, anh sẽ đưa thêm - Vĩnh Kỳ móc túi đặt trước mặt nàng thêm một xấp tiền dày .

- Đồ khốn nạn ! Vô lương tâm ! - Ném mạnh hai xấp tiền vào tường, Phi Yến ôm mặt khóc . Người ta nở long dứt khỏi tay nàng đưa con mà nàng mang nặng đẻ đau . Dù phải đi đến chín tầng cao nàng cũng quyết thừa ra lẽ .

- E rằng đã muộn rồi - Vĩnh Kỳ nhún vai - Cô Phi Yến, cô đã chết trong một tai nạn ô tô .

- Ông hù tôi đấy ư ? - Nàng cười khẩy, Vĩnh Kỳ nghiêm trang :

- Thừa đây là sự thật ! Cô đã chết !

Âm điệu lạnh lùng của hắn làm cho nàng phải rùng mình . Từng giao thiệp với bọn này Phi Yến biết rõ thủ thuật giết người tinh vi của chúng . Để bảo toàn bí mật chúng có thể giết nàng . Và mẹ nàng sẽ ra sao ?

- Phi Yến ! - Vĩnh Kỳ bỗng vụt ôm cứng lấy nàng, hôn cuồng bạo khắp mặt nàng - Nhưng em cũng biết là tôi yêu em cuồng dại, tôi không thể giết em . Và nếu em muốn sống chỉ còn một cách phải nhận lấy tôi làm chồng và suốt đời câm lặng .

- Không ! - Phi Yến hét to rồi dịu giọng van nài - Tôi sẽ im lặng nhưng tôi không thể lấy ông làm chồng .

- Vì sao ? - Vĩnh Kỳ hung dữ .

- Vì tôi đã nhận lời làm vợ Vĩnh Lâm, em của ông - Trong cơn bấn loạn nàng đem Vĩnh Lâm ra làm lá bùa hộ mạng .

- Không . Vĩnh Lâm cũng không được . Nếu cô nhận lời lấy nó, cũng có nghĩa là cô ký vào án tử hình của nó . Cô phải lấy tôi .

Lấy hắn ? Lấy con người thô lỗ, cục cằn này làm chồng ? Ôi, không . Điều đó không thể nào có được . Nước mắt vòng quanh nàng đứng

trên người .

- Vậy thì ông khinh bỉ tôi đi .

Tay dao đã đưa lên đành phải ngưng lại giữa chừng . Trong những phút khổ đau này, nàng như đẹp hơn gấp bội . Vĩnh Kỳ chỉ biết cúi xuống môi nàng, tức giận .

- Trời ơi ! Giá mà tôi quên được em, tôi đâu phải đau khổ dường này ! Thôi được rồi, nhưng em sẽ không được lấy ai . Vĩnh Lâm, và bất cứ thằng đàn ông nào khác .

- Nhưng con tôi là trai hay gái ? - Phi Yến van xin .

Vĩnh Kỳ tàn nhẫn lắc đầu .

- Tôi không biết gì cả . Em hãy đi đi, đi thật xa khỏi thành phố này .

Tôi đã lo cho em một căn cước giả, với cái tên mới, em sẽ sống phủ phê với một tài khoản lớn ở ngân hàng . Đi đi và nhớ lời tôi dặn .

Bằng không hậu quả sẽ khôn lường .

Biết rằng nấn ná sẽ có hại cho mình . Phi Yến đưa tay đón nhận tờ căn cước mới, mỉm cười với cái tên lạ hoắc . Nàng bước đi chậm chậm, kể từ đây Phi Yến đã chết rồi ! Chết vĩnh viễn theo năm tháng . Có sống đây chẳng qua là vì mẹ, vì một niềm tin, một hy vọng mong manh có ngày gặp lại con .

Thiếu Kỳ đột ngột ngưng lời kể . Cả hội trường yên lặng hồi lâu rồi bỗng ào lên như cuộn sóng, mỗi người nhao nhao hỏi một câu . Ai cũng nóng lòng muốn biết số phận của nàng Phi Yến .

Ngồi ở bàn thẩm đoán, chánh án Nguyễn Phi Nam cùng các quan chức cũng rơi vào yên lặng ngẩn ngơ . Có lẽ chẳng ai ngờ Thiếu Kỳ lại có thể kể một câu chuyện tình cảm động thế kia .

Nhưng có lẽ người ngạc nhiên nhất giữa phút giây này là cô luật sư Thơ Thơ . Đứng nép sát người bà Bằng Châu, nàng mở to đôi mắt nhìn Thiếu Kỳ như ngạc nhiên, nửa như ganh tỵ . Không hiểu chàng kể câu chuyện đó ra để làm gì ? Lòng thầm trách bà Bằng Châu đã tin người thanh niên đó hơn mình .

Đợi cho dòng người dịu lắng xuống . Phi Nam mới hất hàm hỏi Thiếu Kỳ :

- Nhưng anh kể câu chuyện kia có dụng ý gì ? Có dính líu chút nào về vụ án đang xét xử ?

Thiếu Kỳ ngẩng lên chưa kịp trả lời thì một giọng Nam khác đã vang lên từ phía dưới đám đông quần chúng .

- Dĩ nhiên là có rồi .

Những người xem tự động dạt hàng nép hết về một phía, nhường đường cho một trung niên tiến thẳng lên vành móng ngựa . Vừa trông thấy bóng người này, đôi mắt của bà Linh Chi vụt sa sầm . Bởi đây không ai khác chính là Vũ Lê Nhân, chồng của bà và cũng là nhân vật chính của chuyện tình buồn .

Có lẽ số trời đã sắp sẵn rồi, nên mới khiến cho Lê Nhân trở lại đúng vào giữa lúc này . Bao mưu mô sắp xếp trong phút chốc tan theo gió thoảng .

- Trời ơi ! - Tiếng kêu của bà tắc nghẹn giữa đám đông lộn xộn . Thơ Thơ trông thấy vội chạy lại đỡ bà ngồi dậy .

- Mẹ, mẹ làm sao vậy ? Ủa cha ! Cha về đúng lúc ghê .

Đưa tay ra hiệu cho Thơ Thơ yên lặng, ông Nhân bước thẳng lên vành móng ngựa, đứng cạnh Thiếu Kỳ . Mặt của bà Bằng Châu cũng

bổng dương đối sắc . Như Linh Chi, bà té ngồi trên ghế, hai tay ôm ngực kinh hoàng . Trời hỡi ! Bà có mơ không vậy ? Bóng ma quá khứ ở đâu lại hiện về, cho kẻ chết vui thây giữa lòng biển cả bổng dương sống dậy, cho đất bằng lại nổi phong ba .

- Ông ta là ai ? - Viên công tố hỏi lạnh lùng .

Lê Nhân dần cơn xúc động, cố tìm lời, nhưng không hiểu sao trên má của ông bổng tràn ràn rụa giọt châu rơi . Rồi sân bay ông toan trở về nhà, không hiểu sao lại bị lời của đứa bé bán báo kêu mời . Lòng nóng như lửa đốt, linh tính của ông phải đến ngay tòa án để nghe phán xử . Và ông đã không lằm .

Tuy là người đến trễ, nhưng Lê Nhân đã kịp thời nghe được những lời cần thiết, để hiểu rõ vì sao người yêu của mình mất tích . Để thêm ghê sợ long người gian ác vì tiếng thơm dòng họ, nữ danh đầy dọa chia cắt tình mẫu tử, choc him yến cô đơn sầu héo biết bao ngày .

- Tòa xin hỏi anh là ai ? - Viên công tố kiên nhẫn lặp lại câu hỏi .

Lê Nhân cất tiếng nghẹn ngào :

- Tôi là Lê Vũ Nhân, là cậu chủ, là nhân vật chính của câu chuyện .

Tôi đội mồ về đây sau hai mươi mấy năm trời mờ mịt .

Như có sấm nổ giữa thình không, đám đông quay nhìn nhau nghi ngờ, sửng sốt . Có người khẽ bấm tay mình xem là mơ hay thật . Thơ Thơ há hốc mồm nhìn cha lạ lắm, trong lúc bà Châu ôm mặt cho lệ tuôn rơi .

- Lê Nhân ! Trời ơi ! Đúng là chàng rồi, nhưng sao chàng còn sống được ?

- Anh kể đi - Chánh án Phi Nam khuyến khích .

Lê Nhân rút khăn lau mồ hôi trán, mắt đăm đăm nhìn Bằng Châu như trao gởi tất cả những yêu thương chất chứa .

- Vâng . Lần ấy, tôi đi sang Nhật bằng du thuyền . Đến ngày thứ ba thì trời bỗng dưng nổi cơn giông tố . Chiếc thuyền va phải đá ngầm tan xác . Tôi may mắn vớ được một mảnh ván thả bong bình cho số phận .

Đến ngày thứ ba, khi cơ thể đã rã rời vì kiệt sức, tôi được một chiếc thuyền đánh cá vớt lên . Họ cứu sống tôi rồi đưa về ở chung với họ ở một hòn đảo biệt lập một mình .

Nhìn cách ăn mặc, ngôn ngữ của họ, tôi đoán họ là một thành phần của nước Malai, nhưng tôi đã lầm, họ chỉ là những cư dân hỗn tạp từ khắp mọi nơi lưu lạc đến đây . ở hòn đảo này, mọi thứ đều nghèo nàn, thô thiển . Tôi chẳng có cách nào để liên lạc với đất liền, để báo với gia đình rằng tôi còn sống . Cuối cùng, để kiếm miếng ăn, tôi đành theo họ làm một ngư dân đi thuyền trên biển .

Cuộc đời lênh đênh trên song nước, giữa những con người hồn nhiên chân thật nỗi đau trong lòng tôi được xoa dịu rất nhiều . Lắm lúc ngồi một mình trên bãi biển, nhìn cảnh hoàng hôn, tôi chợt nghĩ : Có lẽ suốt đời, tôi sẽ sống ở đây . Cô đơn nhưng hạnh phúc .

Thời gian dần trôi, tôi thích nghi với cuộc sống thiếu thốn, khắc nghiệt của thiên nhiên cho đến một hôm . Một chiếc thuyền buôn của Việt Nam ghé vào xin trú cơn giông bão . Thấy người nhớ quê hương, tôi đã viết một bức thư về thăm cha mẹ, và mấy tuần sau nhận được tin vợ tôi tức Linh Chi đã có thai .

Trách nhiệm của một người cha, người chồng đã buộc tôi suy nghĩ,

để cuối cùng tình phụ tử đã vượt lên tất cả . Con tôi không thể là đứa bé không cha . Thế là tôi trở lại quê nhà .

Về nước, vợ tôi đã sinh xong, đó là một đứa con gái dễ thương và vợ chồng tôi quyết định đặt cho nó cái tên là Vũ Thơ Thơ .

- Vũ Thơ Thơ ? - Người chánh án quay nhìn cô luật sư đang mở tròn mắt ra mà kinh ngạc . Nghe chuyện của mình như nghe một câu chuyện cổ tích nào đâu .

- Thế còn Phi Yến, anh không đi kiếm cô ấy hay sao ?

- Ban đầu, vì giữ trọn lời hứa, tôi đã không đến thăm nàng - Lê Nhân trả lời đau khổ - Trong trí tôi, lúc nào tôi cũng đinh ninh là nàng đang ở lại căn nhà hạnh phúc . Nhưng một đêm, nổi nhớ cào cào thịt da tôi đã lén đến thăm nàng, để thêm một lần đón đau thất vọng . Phi Yến đã biến mất tăm, từ sau cái đêm hôm đó đến tận ngày nay . Tôi đã lặn lội tìm kiếm khắp phương trời, nhưng Phi Yến như bóng ma tăm cá .

Bà Bằng Châu bỗng nhiên nức nở thành lời . Đôi mắt buồn nhìn Lê Nhân như muốn nhắn rằng lúc chàng đi tìm Phi Yến thì nàng đang ở cách đây không xa, ẩn thân trong một ngôi chùa, chiều chiều đọc kinh cầu nguyện, nhờ phật trời tế độ cho một linh hồn được siêu thoát .

- Thế lúc này anh bảo là câu chuyện này có liên quan đến vụ án, nhưng liên quan như thế nào ?

Viên công tố tò mò . Lê Nhân liếc môi tung vào giữa không trung tiếng sét kinh hoàng :

- Vì bà Bằng Châu chính thật là Phi Yến !

- Đừng anh ! - Bà Bằng Châu run rẩy, nhưng muộn rôi, lời đã bay theo gió, làm bàng hoàng tất cả .

- Bà Bằng Châu là Phi Yến - Thơ Thơ kêu lớn, hết nhìn mẹ rồi lại nhìn cha . Trời ơi ! Như vậy có nghĩa là sự nghi ngờ của nàng đã đúng .

- Phải - Lê Nhân bước xuống nắm tay Linh Chi bước lên giữa hội trường - Linh Chi, em hãy kể đi, chuyện tiếp theo như thế nào .

- Chuyện tiếp theo - Linh Chi run rẩy bật khóc - Thưa quý tòa, tôi là người vô tội, tôi có làm gì chẳng, đó chẳng qua là tôi quá yêu chồng, yêu con của tôi thôi .

- Xin bà bình tĩnh - Chánh án Phi Nam ôn tồn bảo - Chuyện như thế nào, bà hãy kể đi .

- Vâng, tôi kể đây - Linh Chi nức nở - Theo lời má chồng, tôi đột bụng giả mang thai, cho đến một hôm, trước mặt đám người làm, má tôi tuyên bố dẫn tôi đi vào bệnh viện . Nhưng thật sự, bà dẫn tôi đến một ngôi nhà vắng, ấn vào tay tôi đưa bé còn đỏ hỏn bảo rằng : Đây là con của thằng Nhân và con Yến, nhưng từ đây nó sẽ là con của mày . Ráng mà yêu thương nó . Lúc đó, tôi ngơ ngác không hiểu gì, nhưng sợ má, tôi đành phải bế đứa bé về nhà nuôi dưỡng . Thời gian trôi, đứa bé dần khôn lớn, trong lúc tôi chẳng sanh được đứa con nào . Tình thương mỗi lúc một tăng . Cho đến một hôm Ông Vĩnh Kỳ đến bảo tôi rằng : Mẹ đứa bé đã trở về và toan đòi lại nó . Lúc này Thơ Thơ đã được hai mươi ba tuổi, nó thương tôi như mẹ ruột và ngược lại tôi cũng thế . Tâm trí như bấn loạn, nỗi sợ mất con, nỗi lo lắng mất chồng . Tôi cuống cuống tìm mọi cách để bảo vệ giọt máu không phải của mình . Đến lúc hay tin Bằng Châu giết người, tôi

bán tin bán nghi, nhưng dù sao nỗi lo cũng được phần nào nhẹ gánh . Cùng lúc Thơ Thơ lại lao vào vụ án . Quyết lòng mình oan giúp bà Châu . Một lần nữa, tôi cuống cuống sợ mất chồng, mất con khi nghe nó định đem chuyện tình Phi Yến hỏi cha . Thế là tôi chạy đến nhờ chú Vĩnh Lâm giúp đỡ, ngụy tạo một bức điện tín giả để báo tin cha chồng tôi bệnh nặng buộc anh ấy phải sang ngay để rời xa vụ án càng lâu càng tốt . Tôi chỉ biết vậy thôi .

Nói xong, bà Linh Chi rút khăn lau lệ, đứng yên như chờ đợi sự phán xét của phiên tòa . Trong lúc bà Băng Châu ào lên, ôm lấy Thơ Thơ hôn cuống nhiệt khắp người nàng :

- Trời ơi ! Con của tôi, đứa con mà tôi xa cách hai mươi mấy năm trời !

- Mẹ ơi ! - Nước mắt đầm đìa trên má, Thơ Thơ ôm cứng người đàn bà bất hạnh như chưa tin vào điều nàng vừa nghe thấy . Linh tính quả chẳng dám lừa . Ngay từ giây phút đầu tiên, nàng đã có cảm tình nhiều cùng người đàn bà ấy .

- Phi Yến ! - Lê Nhân cũng rời vành móng ngựa, ôm gọn vợ con vào giữa vòng tay rộng - Băng ấy năm trời, em sống ở đâu ?

- - ở đâu, anh đừng hỏi - Bà Châu nép vào ngực chồng thổn thức - Chỉ biết rằng, chưa một giây nào em ngưng nghĩ đến anh, dù lòng tin rằng anh đã chết .

- Anh không chết, anh vẫn sống . Và bây giờ không còn một trở lực nào có thể ngăn nổi tình ta .

Ông cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc hoa râm không còn đẹp như ngày nào . Giữa đám đông, nhưng chẳng ai thấy chướng tai gai mắt . Tình

yêu không già nua theo năm tháng, dù hai mái đầu đã nhuộm tuyết sương .

Chỉ tội cho Linh Chi, sau khi nghe tòa tuyên án bà vô tội, chẳng dám vui mừng bà len lén bỏ đi . Châu đã hợp phở, bà mong gì ở mọi người chút lòng thương hại . Hai mươi mấy năm dài, bà đã cắp của Phi Yến tình yêu mến của chồng, lòng hiếu thảo của con . Giờ đây, xin vui lòng nhường trả lại . Bà kiếm một kiếng chùa, để vui với tiếng kệ lời kinh .

- Mẹ ! - Thơ Thơ chột kêu to rồi vụt chạy đến bên bà - Mẹ đi đâu vậy ?

Đưa tay vuốt tóc đứa con nuôi mà mình yêu quý, Linh Chi khẽ mỉm cười :

- Ta không phải là mẹ của con . Mẹ của con chính là người đàn bà đau khổ đứng kia . Con hãy đến mà đoàn tụ .

Nói xong, bà lại bỏ đi nhanh . Thơ Thơ quay nhìn cha cầu cứu . Lê Nhân bước đến nắm tay bà :

- Hôm nay vui đoàn tụ, em còn bỏ đi đâu ?

Linh Chi rưng rưng nước mắt :

- Trong phút giây hạnh phúc, tôi chỉ là một người thừa .

- Không - Bà Băng Châu tiến lên - Chị đừng nói vậy . Hai mươi mấy năm qua, nhờ có chị mà cháu Thơ Thơ được như ngày nay . Công sanh, công dưỡng đạo đồng . Chị phải ở lại với chúng tôi .

- Mẹ, mẹ ở lại với con - Thơ Thơ nũng nịu - Con sẽ bắt cha yêu cả hai mẹ con thật điều, con cũng vậy, phải không cha ?

Lê Nhân không nói, ông kéo cả hai người đàn bà, hai nạn nhân đau

khổ của mẹ cha mình như muốn công nhận lời con vừa nói :

- Nếu được như vậy thì em cảm ơn chị nhiều .

Bà Linh Chi nhìn bà Bằng Châu nói vui mừng, trước bao nhiêu cặp mắt hài lòng của đám đông, chánh án Nguyễn Phi Nam cười cười :

- Thôi, gia đình đã đoàn tụ, ta xin có lời chúc mừng nhất là cháu Thơ Thơ .

- Dạ, cháu xin cảm ơn bác - Thơ Thơ mỉm cười rạng rỡ, đưa mắt nhìn Bằng Phi và Thiếu Kỳ một cái mang nhiều ý nghĩa .

Trước nụ cười rạng rỡ của nàng, tự nhiên Bằng Phi nghe lạc long .

Có phải vì trong vụ án này, chàng đúng là người vô tích sự . Trong lúc Thiếu Kỳ lại là một nhân vật chính .

- Thế rồi thủ phạm là ai ? - Viên công tố vẫn không quên công việc .
Thiếu Kỳ đáp thản nhiên .

- Thủ phạm là tôi .

-Ồ ! Vô lý - Đám đông lại kêu to phần uất . Từ nãy đến giờ, họ đã dành cho chàng nhiều cảm mến . Phi Nam không vội tin ngay .

- Anh giết Vĩnh Kỳ, cha ruột của mình ư ? Vô lý .

Thiếu Kỳ cười khẩy, đưa mắt ngó Vĩnh Lân :

- Chuyện chẳng có gì vô lý . Nếu như quý tòa lắng nghe tôi kể tiếp .

- Được - Phi Nam gật đầu khuyến khích .

Thiếu Kỳ trở giọng đều đều, mắt nhìn hang gạch dưới chân .

Sau hơn hai mươi mấy năm dài giam thân trong am vắng . Vào một buổi chiều Phi Yến chợt nhớ ra mình còn một đứa con . Đứa con đó là trai hay gái, đã thành nhân hay bê tha hư hỏng ? Câu hỏi đó đã làm cho lương tâm của bà nhức buốt .

Thế là sau bao đêm đắn đo suy nghĩ, bà quyết định trở lại tìm thăm một lần đứa con đã bị người ta cướp đoạt, trước khi an tâm trao trọn cuộc đời cho cửa Phật .

Bước chân của bà đã lê khắp các con đường quen thuộc, hơn hai tháng dài vẫn không biết tìm con ở nơi đâu . Thời gian trôi, cảnh vật thay đổi đã nhiều, huống gì là một đứa hài nhi . Cuối cùng, bà đành phải nhờ đến Vĩnh Kỳ, dù biết rằng nguy hiểm, nhưng lòng thương con đã giúp bà can đảm vượt qua tất cả .

- À ! Phi Yến ! Hai mươi mấy năm qua, em sống ở đâu ? Sao không đến nhận tiền ? - Vĩnh Kỳ đã hỏi bà một câu đầy tình cảm ngay lần gặp đầu tiên .

Ngỡ lòng người đã được thời gian làm cho nguội lạnh chuyện oán thù, bà Băng Châu, tức là bà Phi Yến ngày xưa tâm sự .

- Sauk khi mẹ tôi chết, tôi đâm ra chán ngán cuộc đời, mới tìm đến một bờ song vắng toan kết liễu cuộc đời . Nhưng một sư cô đi ngang vô tình trông thấy . Cứu vớt tôi và giảng giải cho tôi về nghiệp tiền duyên, bắt tôi phải sống . Hai mươi mấy năm với rau dưa kinh kệ, tôi tưởng đã quên hết chuyện lụy phiền . Thế nhưng một hôm tình mẫu tử trong lòng trỗi dậy, tôi chợt nhớ mình còn có một đứa con và tôi trở về đây tìm thăm nó .

- Tìm thăm nó để làm gì ? - Vĩnh Kỳ hỏi lạnh lùng .

Bà Châu cúi mặt :

- Để biết nó là trai hay gái . Để lương tâm được bình yên khi biết con mình đã thành nhân . Tôi xin thề với ông là chẳng bao giờ nhìn nó . Tôi chỉ đứng xa xa .

- Nếu chỉ có thế thì tôi xin thay nó nói cho bà được yên tâm . Rằng con bà đã thành người, được học hành đến nơi đến chốn .

- Ôi lạy trời !

Bà Châu bật khóc vì sung sướng :

- Nhưng ông hãy cho tôi biết nó là gái hay trai, hãy cho tôi được nhìn con một lần, một lần thôi .

Vĩnh Kỳ bậm môi suy nghĩ . Lời đề nghị của bà Châu kể ra cũng hợp lý và chẳng làm nguy hại tới ai . Nhưng ai mà biết được bà sẽ làm gì khi tình mẫu tử thiêng liêng trời dậy làm sao ông có thể theo bà mà kiểm soát tất cả mọi hành động của bà . Bao nhiêu tội ác trong phút chốc sẽ bị phơi bày ra ánh sáng . Ông bà chủ đã sang nước ngoài . Linh Chi lại ngỡ ngàng chẳng biết gì, mọi trách nhiệm trút xuống đầu ông . Và sâu xa hơn tất cả là tình yêu của ông dành cho bà còn nguyên vẹn đó . Dù bây giờ ông đã có vợ, có con . Cậu chủ Lê Nhân lại chưa chết . Không, không thể nào cho bà gặp lại con .

Ông lắc đầu cương quyết :

- Không, điều đó e rằng không thể được .

- Ông Vĩnh Kỳ ! - Trong cơn tuyệt vọng, bà nắm lấy tay ông cầu khẩn

- Xin hãy xót thương cho một người đã chịu quá nhiều khổ đau .

Thiếu Kỳ chứng kiến và thấy cha một mực dõn ép bà Băng Châu .

Thiếu Kỳ gạt ngang cha sang một bên . Cha chàng va đầu vào cạnh bàn bất tỉnh .

- Tôi là kẻ sát nhân - Kể xong, Thiếu Kỳ kết luận .

Chuyện dứt đã lâu, mà mọi người không ai buồn động đậy . Quả là một vụ án lạ kỳ, vui mừng cho mẹ con đoàn tụ, lại phải buồn đau vì

một kẻ sát nhân ngoài ý muốn .

Càng lúc, càng lúc đám đông càng có cảm tình với Thiếu Kỳ, dù điệu bộ bên ngoài của chàng trông thật là ngang tang . Nhưng sao trong đôi mắt buồn kia, tính nhân hậu bao la cứ hiện ra sáng tỏ .

Đứng giữa lòng hai người mẹ, Thơ Thơ cứ đưa mắt nhìn Thiếu Kỳ không chớp . Quả thật nàng hiểu về chàng còn đơn giản quá . Bao tháng, bao ngày sao nàng chỉ nhìn thấy được mặt xấu của chàng ? Trời ơi ! Nàng phải nói gì với chàng để đền bù cho xứng đáng ?

Thiếu Kỳ ! Anh can đảm biết bao, vậy mà em cho rằng anh là một thằng hèn . Không có anh hôm nay, làm sao mẹ con em đoàn tụ ? Không có anh biết bao giờ mẹ em thoát khỏi nỗi ức oan . Nhưng pháp luật nghiêm minh, anh đã giết người em biết làm cách nào để giúp anh đây ? Tự nhiên nàng ngược đôi mắt đầy lệ của mình nhìn lên ngài chánh án . Đáp lại nàng, Phi Nam trả lời bằng đôi mắt buồn, không còn cách nào hơn .

- Không - Bà Bằng Châu lại vụt tiến lên giữa vành móng ngựa - Thiếu Kỳ không phải là kẻ sát nhân .

Lại một kiểu hy sinh cao thượng, bà muốn giành tội về mình thế cho Thiếu Kỳ ư ? Phi Nam lắc đầu :

- Tang chứng đã rành rành, sát nhân nhận tội, bà hãy trở về nghe tòa tuyên án .

- Không - Bà Bằng Châu cương quyết - Tôi không thể để thanh niên đó mắc tội oan . Tôi xin kể sự thật hậu quả thế nào, tôi xin gánh chịu .

Trước thái độ cương quyết của bà, tòa án đành phải chấp nhận . Bà

bước lên bực cao, đưa mắt nhìn thẳng về phía Vĩnh Lân, hắng giọng

.....

Trời hôm nay mưa tầm tã . Từ trên lầu ba của khách sạn, Bằng Châu tựa người bên cửa sổ ngắm mưa rơi, lòng hờn hở .

Dù chỉ mới ngày hôm qua thôi, bà đã ủ ê toan tìm cho mình cái chết, khi nghe Vĩnh Kỳ từ chối không cho bà gặp con như nguyện ước .

Hơn thế nữa, hăn còn bắt bà phải trở về am vắng, tiếp tục sống cuộc sống ẩn cư như hai mươi mấy năm qua . Bằng không, hăn sẽ cho cả hai mẹ con bà được đoàn tụ nơi chín suối .

Dĩ nhiên là bà phải làm theo lời hăn . Nhưng giữa lúc bà cho áo quần vào túi khóc nghẹn ngào thì chuông điện thoại đổ vang . Từ đầu dây bên kia, giọng Vĩnh Lân vang lên trầm ấm như thuở nào chàng còn là một thanh niên và bà là một cô gái trẻ, chàng đã truyền cho bà sức sống bằng cách hứa giúp làm cho mẹ con bà đoàn tụ . Chàng còn động viên bảo bà đừng sợ . Rằng cơ hội ngày nay không phải như ngày trước nữa . Rằng giờ đây đồng tiền không còn là phép vạn năng . Vĩnh Kỳ không thể nào thao túng được bộ máy chính quyền . Rằng nếu như hết cách, chàng sẽ nhờ công an can thiệp . Dù bà có sợ hãi van xin chàng đừng làm lớn chuyện e rằng sẽ liên lụy đến con .

Lúc đó chàng còn cười cho rằng bà lạc hậu, Vĩnh Kỳ sẽ chẳng dám đụng đến một sợi long tơ của con bà, rằng con bà giờ đây đã lớn, đủ sức đương đầu với mọi khó khăn . Rồi chàng đùa giỡn không chịu cho bà biết ngay con của bà là gái hay trai, hứa sẽ tặng cho bà một món quà lý thú trong ngày mẹ con gặp mặt .

Ôi, giọng của chàng lúc đó sao mà lạc quan tin tưởng, làm cho bà nghe mà lòng rộn lên như gió cuốn cờ bay . Thời gian ơi, sao mà chậm thế này . Bà Châu cứ cúi nhìn đồng hồ sốt ruột . Hai mươi ba năm trôi qua bà chẳng thấy lâu, sao không đầy năm phút nữa lại dài hơn thế kỷ .

Vì chỉ cần năm phút nữa thôi, bà sẽ được gặp Vĩnh Lân, nghe chàng tả tỉ mỉ thậm chí đem cả hình của con bà đến . Hơn lúc nào, bà nôn nao mong đợi gặp chàng . Dù sao đó cũng là cố nhân thời con gái . Nhắc lại chuyện xưa, đôi má bà bỗng dưng nóng nóng . Nếu như lần ấy, Vĩnh Kỳ đừng nhúng tay vào, thì giờ đây bà và Vĩnh Lân đã là một cặp vợ chồng hạnh phúc .

Không biết bây giờ chàng ra sao nữa ? Ất hẳn là mái tóc cũng pha sương điểm trắng cả rồi . Gia đình con cái ra sao ? ước mong sao cho chàng được ấm êm hạnh phúc .

Hai cây kim đã nhập vào nhau, bà Châu nôn nao đứng dậy, chợt cơn gió nào thổi mạnh làm hai cánh cửa đóng ập vào nhau, căn nhà sụp tối .

Bước lên toan đang đẩy cửa, bà nghe như sau lưng mình có tiếng ai rên rỉ . Hốt hoảng, bà quay trở lại ngay . Trên mặt đất, một người đàn ông đang oằn oại .

- Ai thế ? - Đưa tay chặn ngực, bà hỏi run run, cứ ngỡ mình gặp quỷ .

- Phi Yến - Người bị nạn thều thào - Tôi đây, Vĩnh Lân đây .

- Vĩnh Lân ! - Quên cả nỗi sợ, bà Băng Châu ào lên đỡ lấy người bị nạn, chợt bà rú lên một tiếng kinh hoàng khi thấy Trời ơi ! Vĩnh

Lân, ai làm anh ra nông nổi ?

- Phi Yến ! - Chàng cố nướng đôi mắt đầy máu của mình lên - Em vẫn như xưa không thay đổi .

- Vâng - Bà bật khóc vuốt nhẹ tóc chàng - Còn anh thì già đi nhiều quá . Anh hãy nói em nghe . Để em gọi xe cấp cứu .

- Đừng ! - Chàng nắm lấy tay bà - Không kịp đâu . Phi Yến, anh thật là bất lực không giúp được em, đừng giận anh .

- Không ! - Bà lay mạnh người Vĩnh Lân khi thấy chàng thờ yếu đi - Không bao giờ em giận anh đâu . Anh nói cho em nghe . Ai giết anh ? Con em ở đâu ? Là trai hay gái ?

- Con em là - Chàng không kịp nói hết lời, tử thần đã cướp mất những gì bà muốn biết cùng người bạn thân thiết nhất đời bà về miền vĩnh cửu .

Bà Châu đã kể xong, bà đứng yên như chờ lời phán quyết cuối cùng . Chánh án Nguyễn Phi Nam đưa tay vỗ trán . Có lẽ trong cuộc đời, lần đầu tiên và duy nhất ông gặp một vụ án phức tạp dường kia .

Lời bà Châu hữu lý song lời kể của Thiếu Kỳ cũng không kém phần logic . Ánh mắt hai người kia, ai cũng có vẻ cương quyết, chân thành, vậy thì ai đúng, ai sai ? Làm sao mà xác minh đây ?

Viên công tố cất giọng trầm ngâm :

- Lời kể của bà Châu tuy rõ ràng và hợp lý, nhưng ai có thể làm chứng cho bà điều ấy ? Thế nên tòa cho rằng lời khai của bà vô căn cứ . Xuất phát nhất thời, chỉ nhằm muốn bảo vệ cho người thanh niên đó . Yêu cầu tòa chấp nhận lời khai của Thiếu Kỳ .

Một hồi chuông rung như chấm dứt mọi sự ồn ào . Cả bồi bàn bước

vào trong định án . Bên ngoài hội trường, dòng song người như ào lên, thương xót . Ai ai cũng chấp tay cầu mong tòa nghĩ đến, chăm chú cho Thiếu Kỳ mà định cho chàng một mức phạt nhẹ nhàng, cùng lắm là mười năm tù ngồi .

Nằm trong vòng tay hai người mẹ, đôi mắt Thơ Thơ lúc nào cũng nhắm đầy lệ . Bao lần rồi, nàng muốn đứng lên, đến nói với Thiếu Kỳ một lời, một lời thôi lời gì cũng được, nhưng không hiểu sao nàng lại không thể có, dù một tí ti can đảm, để có thể nói với chàng rằng : Hãy tha lỗi cho em, em là một con bé quá dỗi tằm thường nhỏ bé, mới không nhìn thấy anh sừng sững cao lớn như núi . Thiếu Kỳ ơi, anh nghĩ gì ? Sao từ đầu buổi xử án đến giờ, anh không một lần quay lại nhìn em ? Anh giận em nhiều lắm phải không ?

Còn Bằng Phi, chàng như không có mặt giữa buổi xử án này . Im lặng hết nhìn Thơ Thơ, rồi quay nhìn Thiếu Kỳ . Trong tim như vỡ tan nhiều thứ, thế mới biết, đừng bao giờ trông mặt mà bắt hình dong, đừng bao giờ lấy định kiến mà nhận định về một con người .

Bao lâu nay, chàng cứ tự hào gán cho mình một cái mác anh hùng, cao thượng . Trong lúc Thiếu Kỳ ngênh ngang cho mình là một thẳng chẳng ra gì . Nhưng sự thật thì sao ? Khi lâm chuyện, chàng có dám đứng ra nhận lãnh tất cả về mình . Lòng nhân của mình còn kém lắm . Thua hẳn Thiếu Kỳ với Thơ Thơ, không nhìn ra nỗi đau của người khác thì lấy gì mà chia sẻ . Thầm xấu hổ với lương tâm, Bằng Phi nguyện từ hôm nay mình sẽ sống khác hơn .

Còn Thiếu Kỳ, chàng nghĩ gì giữa phút này ? Sao chỉ là một nỗi trống vắng mơ hồ không hiểu nổi . Đứng giữa đám đông mà chàng có cảm

giác như mình lạc lõng giữa trùng khơi, không tương lai hiện tại, chàng là một hình nhân đang trôi nổi dập dềnh . Người ta đang nghĩ gì về chàng ? Ngày mai này, báo chí sẽ đăng tên chàng lên tí đầu tờ báo . Ca tụng hay chê bai ? Điều đó không cần thiết . Chàng chỉ biết là mình không làm sai với lương tâm .

Thơ Thơ, Bằng Phi xin cầu chúc cho hai người hạnh phúc .

Phi Yến – Lê Nhân – Linh Chi hãy êm đềm với những tháng ngày còn lại .

Và đôi mắt Thiếu Kỳ lướt qua khuôn mặt trắng bệch của chú Vĩnh Lân . Xin hãy sống yên ổn với những gì trong quá khứ . Có lẽ sự việc ngày hôm nay đã làm cho người ấy phải nghĩ nhiều . Cầu mong sao lương tâm con người của ông một lần thức dậy mà quên bỏ oán thù xưa . Được vậy thì chàng mãn nguyện lắm rồi, không cần gì ở cuộc đời này nữa .

- Xin tất cả hãy đứng lên nghe tòa tuyên án .

Phút quyết định đến rồi, không một ai dám thở mạnh . Giọng chánh án Phi Nam vang rõ :

- Vì những yếu tố bất ngờ vừa diễn biến . Tòa tuyên bố tiếp tục dời phiên tòa cho đến khi làm sáng tỏ mọi việc . Yêu cầu giải tán .

Chiếc còng lạnh lùng đã khép chặt đôi tay quen tự do vùng vẫy, chiếc mô-tô của chàng từ đây sẽ lạnh lẽo biết bao . Trời ơi, lẽ nào, lẽ nào một con người đáng yêu đến thế lại bị tòa tuyên án tử hình ? Hay phải trọn đời giữa bốn bức tường vô lạnh . Không, tìm mọi người như huyệt hăng, chàng mà là kẻ sát nhân ư ?

Đưa mắt chầm chậm nhìn qua dòng người lần cuối, Thiếu Kỳ thoáng

thấy Thơ Thơ ngất xỉu, lòng của chàng chợt ấm lên đôi chút . Dù sao nàng cũng không quá đổi vô tình . Kìa, Bằng Phi, sao anh còn đứng đó không đến đỡ nàng đi ? Nàng là viên ngọc bích, anh hãy cố giữ gìn . Đôi mắt của chàng nhẩn nhủ cùng tình địch .

Sống mũi cay cay, Thiếu Kỳ đưa cả hai tay lên chặm mắt . Không hiểu sao chàng lại có thể khóc giữa lúc này . Chàng sợ chết ư ?

Không, sống chết với chàng không quan trọng, chàng chỉ biết rằng cái chết của mình đáng chết . Ít ra trong kiếp làm người, chàng đã làm được một việc có ích . Và ít ra trong lòng Thơ Thơ chàng không phải là thằng đàn ông vô tích sự .

- Cha - Lúc đi ngang Vĩnh Lân, không hiểu Thiếu Kỳ lại bật lên tiếng cha đau đớn đó . Tiếng cha nhỏ như làn gió thì thậm không một ai kịp thời nghe thấy, nhưng lại làm Vĩnh Lân sực tỉnh . Trong con người ông, một tiếng nói khác lớn hơn, nhức buốt hơn . Nó gọi ông bằng cái tên của kẻ sát nhân .

- Vĩnh Kỳ, tại sao mà yê đê tiện thế kia ? Bao nhiêu năm đắm chìm trong tội ác như thế vẫn chưa đủ làm mà y thức tỉnh hay sao ? Giết em tội chưa đáng bị trời tru đất diệt hay sao mà còn nở nhìn con giết chết đời mình trong tháng ngày tắm tởi .

Không . Không . Trái tim già nua bỗng trở lên nhịp đập khác thường . Giữa những con người cao thượng, ông không có quyền đê tiện .

Không suy nghĩ, chần chừ, ông vụt ôm cứng lấy Thiếu Kỳ khóc lớn :

- Không, con trai của tôi không có tội . Xin tòa xử lại, kẻ có tội chính là tôi .

Nhảy thót lên vành móng ngựa, ông xé nhanh chiếc áo đang mặc :

- Kẻ có tội là tôi, là Trương Vĩnh Kỳ . Vì lòng tham, vì tình yêu không trọn vẹn, vì lo sợ cho âm mưu bại lộ, tôi đã hại chết đứa em song sinh của mình và tạo ra màn thoát xác .

- Trời !

Vừa nhìn thấy cái bớt đỏ trên ngực của Vĩnh Lân, bà Thoại Châu rú lên một tiếng đờn đau :

- Đúng là chồng của tôi rồi .

- Mẹ ! Thiếu Kỳ kịp thời đưa tay đỡ lấy thân hình người mẹ nhiều đau khổ, nãy giờ bà cứ ngồi chết đững trên chiếc ghế như một kẻ ngủ mê .

Chánh án Phi Nam gật đầu có vẻ hài lòng lắm lắm :

- Có thể chứ, mình đã đoán ra mà - Quay xuống đám đông, ông tuyên bố :

- Tất cả cũng chỉ là những lời nhận tội mơ hồ . Xin mời ông Vĩnh Lân theo chúng tôi về công sở để làm sáng tỏ mọi việc .

- Hoan hô ! - Dòng người tung tất cả những gì mình có được trên tay, tạo thành một trận mưa nón từng bùng hồ hởi . Cuối cùng chân lý đã thắng .

Không vui mừng, không thất vọng, Thiếu Kỳ theo chân hai người cảnh sát vạch đám đông lầm lũi bước đi . Thơ Thơ nắm áo bà Băng Châu hốt hoảng .

- Mẹ, anh ấy đi kìa .

Bà Châu cúi nhìn con cười khích lệ :

- Tùy ở con thôi .

- Không - Vọt ra khỏi lòng hai người mẹ, Thơ Thơ đuổi theo chàng -

Thiếu Kỳ, anh dừng lại .

Đã đi đến cửa, Thiếu Kỳ quay đầu nhìn lại .

- Chúc Thơ Thơ hạnh phúc .

- Không, sợ chàng bỏ đi nhanh, Thơ Thơ vụt nắm cứng lấy tay chàng

- Anh đừng bỏ đi vì

- Vì sao ? - Thiếu Kỳ không hiểu .

- Vì em đã hiểu và cũng rất yêu anh .

Thơ Thơ nói thật nhanh, má đỏ bừng như rang chiều vừa tắt . Thiếu Kỳ thở hắt ra .

- Nhưng tôi không xứng đáng .

- Anh đừng nói vậy - Thơ Thơ dẫu môi lên cười, có anh chê em không xứng đáng mà thôi .

- Còn Bằng Phi ?

- Bằng Phi à ?

Nàng bậm môi rồi chỉ tay cho Thiếu Kỳ nhìn thấy dáng Bằng Phi bước đi lẫm lẫm giữa đám đông . Anh ấy đã tự chọn cho mình :

- Thiếu Kỳ ơi, xin anh hãy tha lỗi cho em . Em trẻ con, tự ái và ngốc nghếch đã xúc phạm đến anh .

Thiếu Kỳ cười buồn bã :

- Cám ơn em đã hiểu giùm anh . Nhưng so với những gì cha anh đã làm với mẹ con em, anh cảm thấy mình không xứng đáng .

Thấy chàng cứ khẳng khẳng, Thơ Thơ đành giở chiêu bài cuối cùng ra nhõng nhẽo :

- Anh thấy em năn nỉ hoài rồi làm cao cổ phải không ?

- Đâu có - Thiếu Kỳ bối rối .

- Hay là anh hồng yêu em ? - Thơ Thơ giậm chân .

Thiếu Kỳ càng lúng túng :

- Hồng phải, anh yêu em lắm .

- Vậy sao anh cứ đề/ cho em nắm tay anh mà năn nỉ hoài vậy hả ?

Em mệt quá rồi, em xỉu cho anh coi .

Nói xong, Thơ Thơ té đại vào mình của chàng . Đưa tay đỡ lấy người nàng, Thiếu Kỳ khó xử khi thấy bà Băng Châu đang nhìn mình chăm chú, chàng nói nhỏ vào tai nàng .

- Thơ Thơ, tỉnh dậy đi, mẹ nhìn kìa .

- Hồng ! - Nàng vẫn không mở mắt - Bao giờ anh ở lại em mới mở mắt ra .

- Anh chỉ sợ mẹ không tha thứ cho anh .

- Đồ ngốc ! - Thơ Thơ bật dậy ngay, nắm lấy mũi chàng - Có tha thứ thì mẹ mới nói cho em nghe tình cảm của anh, mới bảo em đến với anh, và mẹ còn bắt em làm luật sư cho ba anh nữa . Anh xem rồi đây cô dâu sẽ cãi cho bố chồng nhẹ tội .

Dù biết đấy là lời an ủi nhưng lòng Thiếu Kỳ vẫn nghe vui, chàng quay qua toan nói lời cảm ơn, nhưng Thơ Thơ đã kéo đầu chàng lại .

- Đừng quay qua, bộ anh hồng thấy ba mẹ đang mùi với nhau sao ?

- Anh thấy, nhưng anh muốn nhìn để mà học hỏi . Thiếu Kỳ chọc nàng rồi từ từ cúi xuống cánh môi xinh . Bên tay chàng, tiếng của Lê Nhân đang thì thầm cùng người vợ mới tìm lại được .

- Băng Châu ! Anh xin trả lại cho em cái tên Phi Yến

- Lê Nhân

- Thôi quá giờ rồi, mời anh bước đi cho .

Người cảnh sát khẽ nhắc Thiếu Kỳ . Rồi Thơ Thơ, chàng bước đi về tự tin hơn . Đến khi bóng chàng mất hút tầm nhìn, Thơ Thơ mới chuyển tia mắt sang người mẹ có công dưỡng dục của mình . Môi hồng chợt nở nụ cười, bởi bây giờ bà Linh Chi ngược mắt nhìn ra ngoài hiên nắng . Hoa mai nở vàng rực sân tòa án, lác dác đâu đây tiếng pháo nổ râm ran . Mùa xuân đã đến nơi rồi

Hết

Nguồn: vietlangdu

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 24 tháng 1 năm 2004